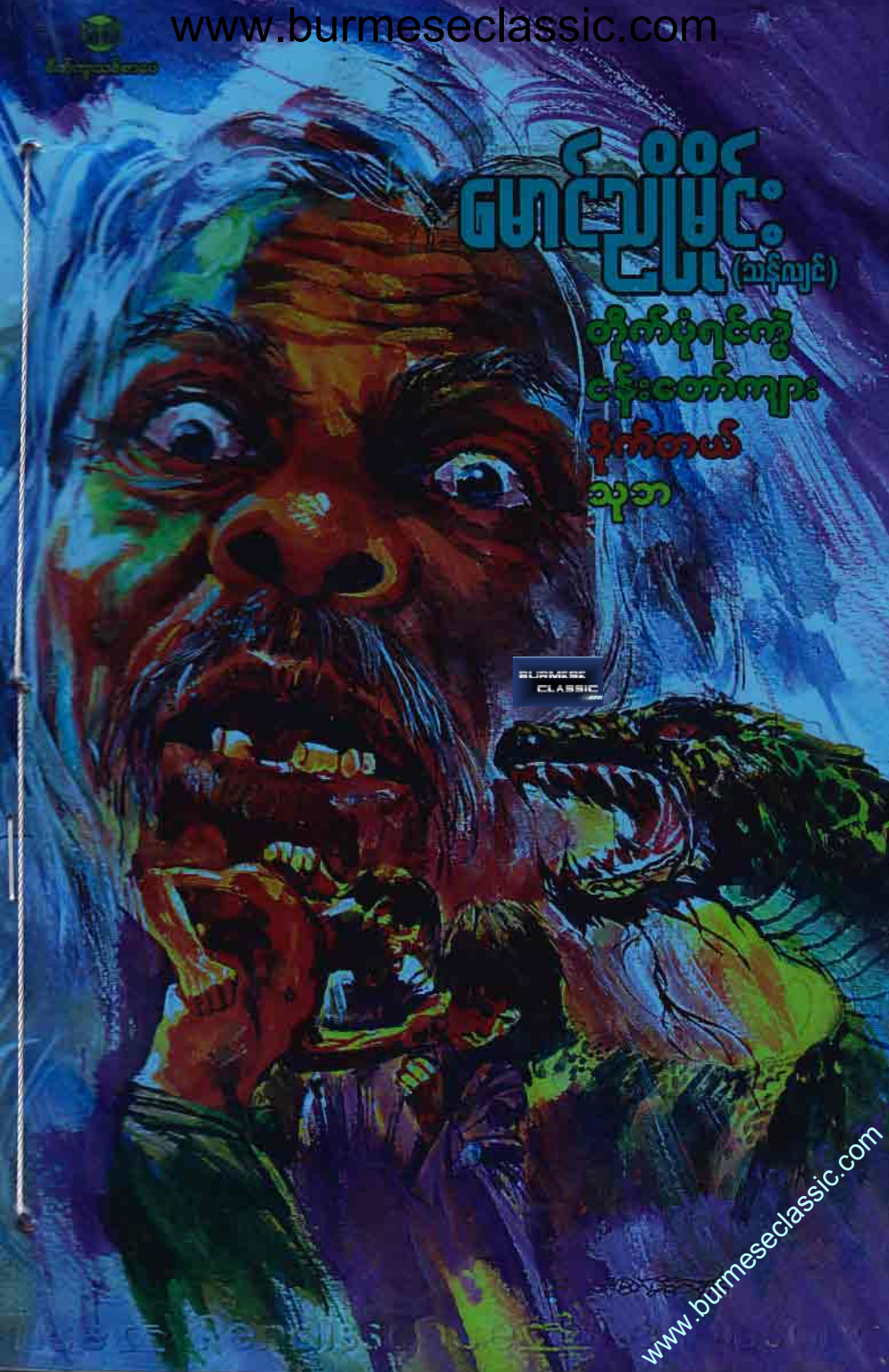

၂၀၀၄ ဖောဇျာပွင့် ဇလ (ဆန်ကျင်)

တိုက်ပုံရင်ကို
ငန်းတော်ကျား
နိုက်တယ်
သုဘ

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ □ ကိုတင်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် □ ၂၀၁၆၊ ဩဂုတ်လ
- အုပ်ရေ □ ၅၀၀
- မျက်နှာဖုံး □ မြတ်မင်းဟန်
- ကွန်ပျူတာစာစီ □ *Maw Maw (New Idea)*
- အတွင်းဖလင် □ *Eagle*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန်
 (ဖြိုးဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၂၃၈)
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၀၄၃၅)
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ
 အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
 စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ညှိနှိုင်း၊ မောင်(သန်လျင်)

တိုက်ပုံရင်ကွဲဝန်းတော်ကျား၊ ခိုက်တယ်၊ သုဘ/
မောင်ညှိနှိုင်း(သန်လျင်)။ -ရန်ကုန်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ၊ ၂၀၁၆။

၁၃၉-စာ ၊ ၀၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) တိုက်ပုံရင်ကွဲဝန်းတော်ကျား၊ ခိုက်တယ်၊ သုဘ

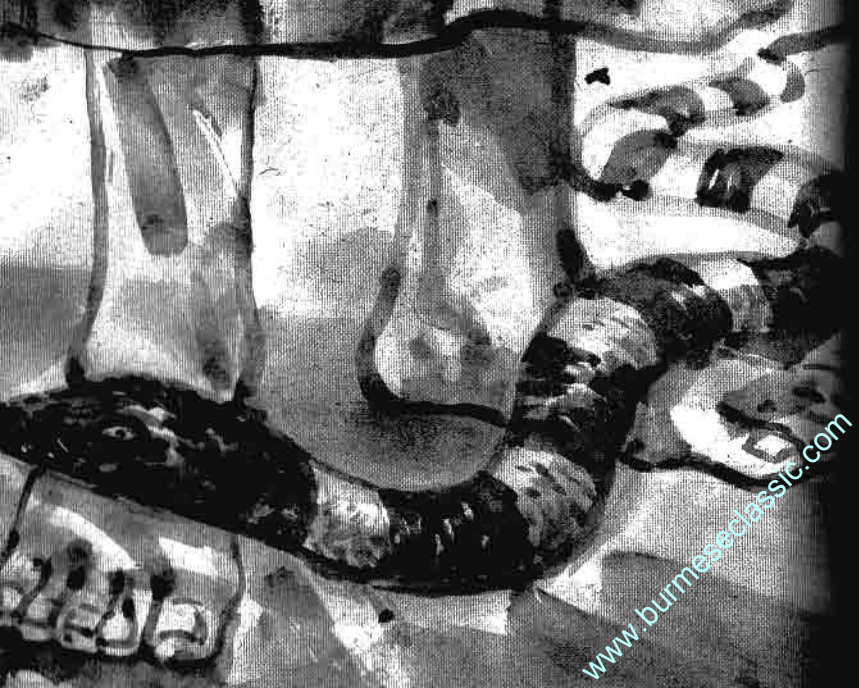
မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	တိုက်ပုံရင်ကွဲငန်းတော်ကျား	၁
၂။	ခိုက်တယ်	၄၄
၃။	သုဘ	၉၉

Handwritten Burmese text in the upper right corner, likely a signature or title.

BURMESE
CLASSIC

[၁]

တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ လူကြီး။

တိုက်ပုံက အညာဖျင် ပင်နီကြမ်းတိုက်ပုံနှင့်။

ရင်ဖွင့်ပြီး ဝတ်ထားတော့ အောက်ခံရင်ဘတ်ကို အထင်းသား မြင်နေရ
ကယ်။ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အင်းကွက်တွေပြည့်လို့။ လက်ဖျံနှစ်ဖက်မှာလည်း ပါဠိလို
။ရူးထားတဲ့ စာတန်းတွေလည်း ပြည့်နေတာပဲ။

လက်ခုံပေါ်မှာလည်း အင်းကွက်ရှိရဲ့။ လက်ဝါးပေါ်မှာလည်း အင်းကွက်
။လူကြီးက အသက် (၇၀)ကျော်မည့် ရုပ်မျိုးဗျ။

ဆံပင်တွေက ဂုတ်ထောက်လို့။

မျက်နှာကလည်း အကြွေဆယ်ပြားစေ့လိုပဲ လေးထောင့်ကျကျကြီး။

။ရည်ကို ခန့်မှန်းရရင်တော့ ကရင်တိုင်းရင်းသား မျက်နှာကျရုပ်မျိုးပဲ။

J မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

နှုတ်ခမ်းမွှေး ဖြူဖြူထူထူတွေက ပါးစပ်ထဲပါ ကုပ်ဝင်နေသလိုဖြစ်လို့၊
ကွမ်းဝါးနေပုံကလည်း ရွံ့စရာပါပဲဗျာ။

ကွမ်းတံတွေတွေက နှုတ်ခမ်းမွှေးဖြူဖြူတွေကို ပေကျံရုံမျှမက ပါးစပ်
ကနေ စီးကျနေလိုက်တာ ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံ ရင်ဘတ်ပါ ပေကျံနေတာပဲ။

ကချင်ပုဆိုးအကွက် ချေးလက်လေးသစ်နဲ့ ပုဆိုးအောက်နားကွဲကို မချုပ်
ဘဲ ထုံးထားသေးရဲ့။

ပြီး... ယောဂီရောင်လွယ်အိတ် အောင်းအောင်းကြီးလွယ်လို့၊ လူကြီးပုံစံ
က အရှူးလိုလို၊ ဘာလိုလိုပုံကြီး။

စီးထားတဲ့ ရွာလွတ်လုပ် ရာဘာဖိနပ်ကလည်း အမြီးတိုပြီး သဲကြီးပြတ်
နေတဲ့နေရာကို ကြေးနန်းကြီးနဲ့ ချည်ထားတာ မြင်ရတယ်။

လူကြီးက ချမ်းသာကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ရင်းက
စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်ဗျ။

“ချာတိတ်...လာဦး”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက လှည့်ကြည့်ပြီး မကြားယောင်ပြုလို့ ထွက်သွား
ရော။

နောက်ထပ် စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြန်တယ်။

“ဟေ့ကောင်လေး...လာဦး”

ဒုတိယမြောက် စားပွဲထိုးကောင်လေးကလည်း အရှူးလိုလူကြီးကို လှည့်
ကြည့်ပြီး လျှာထုတ်ပြုလို့ လှည့်ထွက်သွားပြန်ပါရော။

ဒီလိုနဲ့ တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ လူကြီးဟာ စားပွဲထိုးငါးဦးကို လှမ်းခေါ်မိသော်
လည်း တစ်ဦးမှ သူ့ကို အရေးမလုပ်ကြတော့ အံ့ကြိတ်ပြီး စားပွဲထိုးတွေကို လိုက်
ကြည့်နေရဲ့ဗျ။

ဆိုင်ထဲက စားသောက်နေသူတွေကလည်း လူကြီးကို စိတ်မနှံ့သူလို ထင်
နေကြပေါ့ဗျာ။

လူကြီးကို စားပွဲထိုးကောင်လေးတွေက လုံးဝ အရေးမလုပ်ကြဘူး။
လူကြီးက အန်ရေနွေးကရားထဲက ရေခွေးကြမ်းတွေကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်
နေတော့တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း စပ်စပ်စုစုသမားလေဗျာ။

စာတိုပေစလေး မတောက်တခေါက် ရေးနေသူဆိုတော့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်
ထူးခြားတဲ့လူကြီးကို စိတ်ဝင်စားသွားတာပေါ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ သူ တစ်ဦးတည်းထိုင်နေတဲ့ စားပွဲကိုသွားလိုက်ပြီး သူနဲ့ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူးဗျာ။

ရေခွေးကြမ်းပဲ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်၊ ရေခွေးအိုးထဲက ရေခွေး
ကုန်တော့ အိုးဖုံးကိုခေါက်ပြီး စားပွဲထိုးကို ရေခွေးကြမ်းလှမ်းတောင်းတယ်။

ဘယ်သူမှ မလာကြဘူး။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးတစ်ဦးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့မှ
ရောက် လာတယ်။

“ဆရာ ... ဘာသောက်မှာလဲခင်ဗျ”

“ပေါ့ဆီမ့်”

“ရှယ်လော့၊ ရိုးရိုးလားခင်ဗျ”

“ရှယ်ပေါ့ကွာ”

“ရမယ် ... ဆရာ၊ ခဏလေးစောင့်”

ကောင်လေးက လှည့်ထွက်မလို့အလုပ်မှာ ...

“ချာတိတ် နေဦး”

“ဘာစားချင်လို့လဲ ... ဆရာ ပြောပါ”

ကျွန်တော်က အရူးလိုလို တိုက်ပုံရင်ကွဲလူကြီးကိုကြည့်ပြီး ...

“အဘက ဘာသောက်မှာလဲခင်ဗျ”

“ဟေ...ငါ့ကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်...အဘ။ အဘ ပေါ့ဆီမို့လား၊ ချိုကျလား၊ ပုံမှန်လား ပြောပါ...အဘ”

“ငါ့လူက တိုက်မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ။ အဘ သောက်ချင်တာမှာပါ ခင်ဗျား”

ဒီမှာ လူကြီးက စားပွဲထိုးကောင်လေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဟေ့ကောင်လေး... မင်းတို့ဆိုင်မှာ ဘာသောက်စရာတွေရတုန်း ပြောစမ်းဟေ့”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက အရူးလိုလူကြီးကို အဖက်မလုပ်ချင်ပါသော်လည်း ကျွန်တော်က တိုက်မှာကိုသိနေတော့ ရနိုင်တာတွေကို ပြောပြတယ်။

“လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ မိုင်လို၊ အိုတတင်း၊ နွားနို့ ရတယ်”

“နက်(စ်)ကော်ဖီ မရဘူးလား”

“နက်(စ်) ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ပြင်သစ်နိုင်ငံကထုတ်တဲ့ နက်(စ်)ကော်ဖီ ကြားဖူးလား အဲဒါ ရမလား”

“ရတယ်”

“ရရင် နက်(စ်)ကော်ဖီတစ်ခွက်၊ သကြားနည်းနည်းပဲထည့်၊ စားစရာက ရော ဘာတွေရှိတုံး”

လူကြီးက ခပ်တည်တည် မေးနေတာခင်ဗျ။

စားပွဲထိုးကလည်း မထီလေးစားမျက်နှာနဲ့ ပြောတယ်ဗျ။

“ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်၊ ထမင်းကြော်၊ စမူဆာ၊ နံပြား၊ အီကြာကွေး၊ ဝက်သား၊ ကြက်သားပေါက်စီ၊ ကိတ်မုန့်၊ ပဲမုန့် ရတယ်”

“ဆင်းဒဝစ်(ချ်) မရှိဘူးလား”

“ဘာဗျ...”

“ဟမ်ဘာဂါ မရှိဘူးလား”

“အဘိုးကြီး... ခင်ဗျားက မြင်ဖူးစားဖူးလို့လား”

“ရှိရင် ချကွာ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟမ်ဘာဂါတို့ ဆင်းဒဂစ်(ရ်)တို့ စားချင်ရင် ဒီဆိုင်ကို မလာနဲ့ဗျ။ အင်းလျားလိတ်တို့ စထရင်းဟိုတယ်တို့မှာ သွားစား။ တန်ရာတန်ရာ မပြောဘူး”

“ဒါဆို ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော် ဆယ်ခုလုပ်ခွဲ”

“အဲဒါ ဘယ်သူရှင်းမှာလဲ”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက အရူးလိုလူကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး မယုံသလို မေးပါရောဗျာ။

ကျွန်တော်ကလည်း လူကြီး နောက်ပြောင်ပြောနေတယ်မှတ်တာပေါ့ဗျာ။

ဒီမှာပဲ အဘိုးကြီးက ဖြတ်ပြောလိုက်တယ်။

“ငါရှင်းမှာ”

“ခင်ဗျားရှင်းမှာ... အဘိုးကြီး ပိုက်ဆံရော ပါလို့လားဗျ”

“ပိုက်ဆံ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... စားပြီးရင် ငွေရှင်းနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မရှင်းနိုင်ရင် ခင်ဗျား မလွယ်ဘူးနော်”

ဒီမှာပဲ အရူးလို နှုတ်ခမ်းမွှေးစုတ်ဖွား ဆံပင်ကုပ်ထောက် ဖျင်ကြမ်းတိုက်ပုံ ရှင်ကွဲနှင့် လူကြီးက ယောဂီရောင် လွယ်အိတ်ကြီးထဲ လက်နှိုက်ပြီး ဆွဲထုတ်လို့ စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက်တယ်ဗျ။

“ဘုန်း”

“အဲဒါ စက္ကူစုတ်... မဟုတ်ဘူး... ပိုက်ဆံ။ ဟေ့ကောင်... စားပွဲထိုး မင်း ဒါမျိုး ကိုင်ဖူးလား၊ မြင်ဖူးလား ပြော”

စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက်တာ တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူ ဘဏ်စည်း ငါးစည်း ဗျာ။

ကြည့်ရတာ တစ်အုပ်ကို ရွက်ရေတစ်ရာစည်းဗျ။

စားပွဲထိုးရော၊ ကျွန်တော်ရော အံ့သြသွားပါရော။

နံ့ခံဘေးမှာ စားသောက်နေတဲ့ လူတွေလည်း လှည့်ကြည့်ကြလို့။

“ဟေ့ကောင်...စားပွဲထိုးစုတ်၊ ရှိသမျှ မုန့်မျိုးစုံ ခုချက်ချင်း လာချစမ်း။

ရွေးမသားလေး...လူကို မထေမဲ့မြင်လုပ်လို့၊ ငါ ငွေထုတ်နဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်

ရရင် သေသွားတော့မယ်ကွာ။ သွား...မြန်မြန်လုပ်”

စားပွဲထိုးလည်း ငွေစက္ကူပါကင်ထုပ်တွေမြင်ရော ပြန်မပြောရဲတော့ဘူး။

နက်(စ်)ကော်ဖီ အပါအဝင် မုန့်မျိုးစုံလာချလိုက်တာ။

စားပွဲခုံကို ပြည့်လှုံ့သွားတာပဲ။

ဆိုင်ရှင်ကလည်း မုန့်မျိုးစုံချပေးရတဲ့ ဝိုင်းပို့ အံ့အံ့သြသြ ရောက်လာ

ကြည့်ရောဗျ။

“စားကွာ...ဒါနဲ့ မင်းက ဒီမြို့သားပဲလားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်...အဘ”

“အလုပ်ကရောကွ”

“စာရေးဆရာပါ ခင်ဗျ”

“သူဌေးဖြစ်ပြီလားကွ...စားနော် သား”

“ရရစားစားပါ အဘ”

“မင်း ငါစားတဲ့တန်ဖိုး ရှင်းနိုင်လား”

“ရှင်းနိုင်ပါတယ် အဘ။ စားသာစားပါခင်ဗျ”

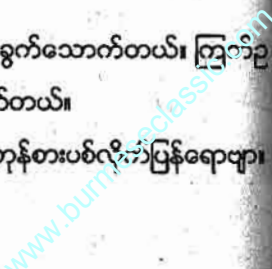
“ဟုတ်ရဲ့လား...စာရေးဆရာ”

“အဟုတ်ပြောတာပါ...အဘရဲ့ စားပါ”

ဒီလိုနဲ့ အရှားလိုလူကြီးက နက်စ်ကော်ဖီသုံးခွက်သောက်တယ်။ ကြွက်ခွေ

ပေါင်မုန့်ကြော်ဆယ်ခုကို ပလုပ်ပလောင်း စားပစ်လိုက်တယ်။

ပြီး...နံ့ပြားငါးချပ်ကို ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းနဲ့ အကုန်စားပစ်လို့ ခံပြန်ရောဗျာ။

ပြီးတော့ လက်သုပ်ပဝါနဲ့ လက်သုပ်တယ်ဗျ။

စားလို့ပြီးပြီ မှတ်တာ။

ဘယ်ပြီးမှာလဲဗျာ ... ဝက်သားပေါက်စိမ်းလုံးကို ရေခဲခွေးကြမ်းနဲ့ တီးပစ်လိုက်ပြန်ပါရော။

ဆိုင်ရှင် ကုလားကြီးကလည်း အံ့ဩတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်စားပွဲက စားနေတဲ့လူတွေကလည်း ဇူဇောပုဏ္ဏားကြီး ရောက်နေတယ်ဟေ့ဆိုပြီး လာရပ်ကြည့်ကြပါရောဗျ။

“ဝပြီလား ... အဘ”

“ခဏလေးပါကွာ”

ပြီးနောက် ကြက်သားပေါက်စိမ်းလုံးကို အချဉ်နဲ့ တိုပြီးစားလိုက်ပါရောဗျာ။

ကျွန်တော့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလို အစားကြီး၊ အစားကြမ်းတာမျိုး မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျ။

“ဝရဲ့လား အဘ”

“ဝပြီကွ ... စားမယ်ဆိုရင်တော့ ကိတ်မုန့်နှစ်လုံးလောက် ဝင်နိုင်သေးသကွ”

“ဗျာ ...”

ဒီမှာ လူဝဝကြီးတစ်ဦးက မယုံလို့ ဝင်ပြောပါရော။

“ဘကြီး”

“ဘာတုံးကွ”

“နောက်ထပ် ကိတ်မုန့်နှစ်လုံး စားနိုင်ပါ့မလားဗျ”

“မင်းက လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ချင်လို့လား”

“အဘ ဝမ်းစိုက်ပွင့်သွားမှာစိုးလို့ ပြောတာပါဗျ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ဒါလေးများ ... ဒါလေးများ”

၀ မောင်ညိုခိုင်း(သန်လျင်)

လူကြီးက ပြောရင်းကနေ လှီးထည့်ထားတဲ့ ကိတ်မုန့်(၁၀)ချပ်ကို ငါးချပ်စီ
စုပြီး ပါးစပ်ထဲသွင်း ရေခဲခွေးနဲ့ မျှောမျိုချလိုက်တာ ပန်းကန်ထဲ ပြောင်သွားပါရော့ဗျ။

“ယုံလား”

“ရှားပါတယ်... ဘကြီးရာ”

“ရှင်းမယ်ဟေ့ လာ...”

ဒီမှာ ကျွန်တော်က စကားခံထားပြီးမှ ငွေရှင်းဖို့ ပြောရတာပေါ့ဗျ။

“အဘ... ကျွန်တော် ရှင်းပျံ့မယ်ခင်ဗျ။ ချာတိတ်... အားလုံး ဘယ်လောက်
ကျလဲဟေ့”

“လေးထောင့်သုံးရာ ကျတယ်ခင်ဗျ”

“ရော...”

ဒီမှာ လူကြီးက ကျွန်တော်ပေးနေတဲ့ပိုက်ဆံကို သူ့လက်နဲ့ဖယ်ပစ်ရင်း...

“ငါ့ရှင်းပျံ့မယ်ကွာ... ရော... ရော”

ပါကင်အုပ်ထဲက တစ်ထောင်တန်ငါးရွက်ကို အမြန်ထုတ်ပေးပြီး လွယ်အိတ်
ကြီးလွယ်လို့ ထရပ်လိုက်ပါရော့ဗျ။ ဒီမှာ ဆိုင်ရှင်ကုလား ဗိုက်ရွဲက ဝမ်းသာအားရ
မျက်နှာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“အာရေ... ဘကြီး မကြာခဏ လာစားပါနော်။ ခုလိုပဲ အားရပါးရ စားပါ
ဘကြီး”

“အဘ”

“ဘာတုံးကွ”

“အဘနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါလဲ ခင်ဗျ”

“ငါ့နာမည်...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ခင်ဗျား”

“ဒီမှာ ... ငါ့လူရ၊ မင်းက စာရေးဆရာပီပီ တယ်အလေ့အလာ အခုအစပ်
များပေသကိုးကွ”

“ဗျာ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... စာရေးဆရာလေးရယ်။ မင်း ငါ့အပေါ် သဒ္ဓါတရား ကြီးတာ ကျေးဇူးချင်မွေးချင်တာ ငါ့အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ မင်း အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီတုံးကွ”

“အသက်သုံးဆယ်ပါ... အဘ”

“အင်း... အင်း... အင်း... အသက်သုံးဆယ်”

လူကြီးက လေထဲမှာ လက်ညှိုးစာရေးသလို ဂဏန်းတွက်သလို လုပ်ရင်းက...

“မင်း ဗုဒ္ဓဟူးသား မဟုတ်လားကွ”

“ဗျာ...”

“အင်း... အင်း... ငါ့လူက ရာဟုဗ္ဗားပဲ။ မင်း ထောင်ကျက်နန်းရှိတယ်နော် စာရေးဆရာ”

“ဗျာ...”

“မိန်းမရှိရင် ကွဲလိမ့်ဦးမယ်ဟေ့”

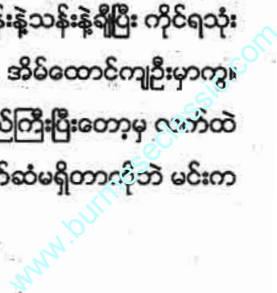
“အ...ဘ”

“အိမ်ထောင်ကွဲပြီး လူလုံးမလှဖြစ်ဦးမယ်”

“.....”

သူ့ကို ကျွန်တော် ဗေဒင် မမေးပါဘူးဗျာ။ သို့သော် သူက အရှူးလိုလို၊ အကောင်းလိုလိုနဲ့ ပါးစပ်ကနေ ဗေဒင်ဟောနေသလို အားမနာတမ်း ပြောနေတာ ဗျာ။

“မင်း အသက် (၅၅)နှစ်ရောက်ရင် ငွေကို သိန်းနဲ့သန်းနဲ့ချီပြီး ကိုင်ရသုံးရမှာ... ငါ့လူရ။ မင်းရပ်ရည်နှင့် မတန်တဲ့ မိန်းမချောနဲ့ အိမ်ထောင်ကျဦးမှာကွ။ ပြီး... မြန်မာပြည်မှာ မင်း နာမည်ကြီးဦးမှာဟေ့။ နာမည်ကြီးပြီးတော့မှ လက်ထဲ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်မှ မရှိတဲ့ဘဝကို ရောက်ဦးမှာဟေ့။ ပိုက်ဆံမရှိတာကိုဘဲ မင်းက

အရမ်းစိတ်ချမ်းသာနေမှာ... စာရေးဆရာလေးရ၊ ငါပြောတာ မှတ်ထားနော် လွဲ
သွားရင် ငါ့ကို နေ့တိုင်း မင်းဆဲလို့ရတယ်... ငါ့လူ။ ငါပြောတာ မှန်ခဲ့ရင် လက်အုပ်
ချီပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘလို့ပြော။ ဒီစကားတွေက မင်း ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့
မှန်ကျွေးပါရစေလို့ ပြောတဲ့ကျေးဇူး စေတနာကို ငါဆပ်တာပဲ။ အရက်မသောက်နဲ့။
အရက်သောက်ရင် မင်း စီးပွားပျက်လိမ့်မယ်... သွားပဟေ့”

သို့ကလို တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ အမျှင်မပြတ်ပြောပြီး ချမ်းသာ
ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကနေ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားပါရောဗျာ။

ဒီအဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် ခုမှမြင်ဖူးတာပါ။

မူလက အရူးလို့ပဲ ထင်ခဲ့တာပါ။

အကဲခတ်နေရင်းက သနားလို့ လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ် လုပ်ရင်းက
ငွေစက္ကူထုပ်တွေ စားပွဲပေါ်ပစ်ချပြီး စားပွဲထိုးနဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို အံ့သြစေခဲ့သူပါ။

လူငါးယောက်မက စားနိုင်တဲ့အစားအစာတွေကို အကုန်စားသွားတဲ့
လူကြီးပါ။

သူနာမည် ကျွန်တော် မသိဘူး။

ကျွန်တော့်အလုပ်ကို သူ သိနေတယ်။

ပြီး... စားသမျှကို အကုန်ရှင်းသွားတယ်။

သူက အရူးသူဌေးလား။

သူဌေးအရူးလား။

ကျွန်တော်ရဲ့ရှေ့ဖြစ်တွေကို အံ့မခန်းလိလိ ကြောက်ခမန်းလိလိ မမေးဘဲ
ပြောသွားလိုက်တာ။

[မှတ်ချက်။ ။ ဘတိုက်ပုံကြီး လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်သုံးဆယ်က ကြိုပြော
ခဲ့တဲ့ နိမိတ်ပုံစကားများ ကျွန်တော် အသက်(၅၀)ကျော်ခန့်မှာ အမှန်ကြုံခဲ့ရပါတယ်။
နိုင်ငံရေးပုဒ်မနှင့် ထောင်ကျပြီး အိမ်ထောင်ပြိုကွဲသွားပြီး သမီးလေးရေး၊ ဇနီးရေး
ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဒုက္ခဆင်းရဲမျိုးစုံရင်ဆိုင်ပြီးမှ အောင်မြင်မှုရခဲ့ပါတယ်။]

ဟုတ်နိုင်ပျိုမလားဗျာ။

သူ ဘယ်အရပ်သားပါလိမ့်။

သူ့နေရပ်လိပ်စာ ဘာများပါလိမ့်။

ဆိုက်ကားသမား၊ မြင်းလှည်းသမား၊ ကားသမား၊ ဈေးသည်တွေ့သမျှ

စုံစမ်းမေးမြန်းတော့လည်း ဒီအဘိုးကြီးကို အလျင်က လုံးဝမမြင်ဖူးပါဘူး။

[၂]

ကျွန်တော်နှင့် ထိုတိုက်ပုံရင်ကွဲ အရှုံးလိုလူကြီးတို့ တွေ့ဆုံခဲ့တာ (၁၉၈၆)
ခုနှစ်တုန်းက ခင်ဗျ။

သူနဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်ရဲ့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှာ နေ့စွဲနဲ့ ရေးထား
ခဲ့ပါတယ်ဗျာ။

သို့သော် အစွဲအလမ်းမထားပါဗျာ။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်နေလိုက်တာပဲ။

တစ်နေ့...

ကျွန်တော် တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ အင်းစမ ဆေးမင်ကြောင်နဲ့ အဘိုးကြီးကို
မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့ရပါရောဗျာ။

(.....) မြို့လယ်၊ ဈေးရှေ့ မြွေအလွှာယိုစိုင်းမှာဗျ။ သူ့ကို ချက်ခွဲ

မြင်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။

မြင်ကြုံရတာက ဒီလိုဗျ။

မြွေအလမွှာယ်ဝိုင်းမှာ တောသူတောင်သား၊ ဈေးဝယ်ဈေးပြန်တွေ ဝိုင်း

ကြည့်နေကြတာဗျ။

လူတွေနယ် အများကြီးဗျ။

အလမွှာယ်ဆရာရဲ့ အမည်က မြွေမင်းရာဇာတဲ့။ အရပ်မြင့်မြင့် အသား

ညိုညိုကြီးဗျ။

သစ်သားသေတ္တာနဲ့ မြွေပချပ်ထဲက ထုတ်ထားတဲ့ မြွေဟောက်ကြီးသုံး

ကောင်ကလည်း ပါးပျဉ်းကြီးတွေထောင်ပြီး ပရိသတ်ကို လိုက်ကြည့်နေပုံများ

ကြောက်စရာကြီးဗျာ။

“ဟောဒါ . . . ငန်းပုတ်လို့ခေါ်တယ်ဗျ။ ဟောဒီ ဝါဝါအကောင်က ငန်းဝါ

လို့ခေါ်တယ်။ ဒီမည်းမည်းကောင်က တောကြီးမြွေဟောက်တဲ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဆိပ်

အပြင်းဆုံး မြွေဟောက်တွေပဲ။ မြွေပွေးအမျိုးအစားထဲမှာ မြွေပွေးနဲ့အတူ ဂျပ်မြွေ၊

ပင်လယ်မြွေပါတယ်။ အဆိပ်ပြင်းတယ်”

ဒီနေရာမှာ ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်ကို အထူးပြောပြချင်တာက ဒီပရိသတ်

ထဲမှာ တောသူတောင်သားတွေ အများစု ပါဝင်ကြပါတယ်။

လက်ထဲယာထဲ ချောင်းမြောင်းထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရတော့ အဆိပ်ရှိ

တဲ့ မြွေဆိုးတွေနဲ့ မကြာခဏကြုံပြီး စပါးရိတ်ရင်း မြွေကိုက်သေ၊ ကန်သင်းရိုးပေါ်

မြွေပွေးကိုက်လို့သေ၊ ဒါတွေ မကြာခဏ ကြုံရပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဖေလည်း လယ်သမားစစ်စစ်ပါ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က ကရင်ရွာလေးမှာ စပါးနယ်ရင်း တလင်းထဲက . . .

မြွေဟောက်။ ဟောဒီ မည်းမည်းရှည်ရှည်ကောင်ကိုက်လို့ တလင်းထဲမှာပဲ အသက်

ဆုံးခဲ့ရတယ်။

ဒါကြောင့် မြွေဆိုးတွေကို ကျွန်တော်စိတ်နာလွန်းလို့ တွေ့သမျှမြွေ လိုက်

ဖတ်ခဲ့တာ မြွေကောင်ရေ နှစ်ထောင်ကျော်သွားပါပြီ။

မြွေခေါင်းတွေကို ဆေးစိမ်ထားတာ ဖန်ပုလင်းကြီး ဆယ်လုံးကျော်ပါတယ်။

ဟောဒီပုလင်းက နမူနာပြတာပါ။ ကြည့်ကြပါ။

မြွေအလမွှာယ်ဆရာ မြွေမင်းရာဇာက တစ်ပေခန့်မြင့်တဲ့ ဖန်ပုလင်းကြီးကို ပရိသတ်တွေရှေ့လိုက်ပြစေတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဖန်ပုလင်းထဲမှာ မြွေခေါင်းတွေကို ဆေးရည်စိမ်ထားတာ အများကြီးပဲ။

“အဲဒါ မြွေဟောက်အုပ်စုဝင် ငန်းစောင်း၊ ငန်းပုတ်၊ ငန်းဝါ၊ ငန်းတော်ကြား တွေရဲ့ဦးခေါင်းတွေပါပဲခင်ဗျ။ နောက်တစ်ပုလင်း လိုက်ပြစမ်း... တပည့်။ ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီပုလင်းက မြွေပွေးခေါင်း၊ ဂျတ်မြွေခေါင်း၊ ပင်လယ်မြွေခေါင်းတွေ ဖြတ်ပြီး ဆေးစိမ်ထားတာပါ”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သတ်ပြီး ဆေးစိမ်ထားတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖေကို ကိုက်သတ်တဲ့ နာကြည်းချက်နဲ့ ကျွန်တော် ရွာပေါင်းစုံနယ်ပေါင်းစုံ လှည့်ရှာဖွေ သတ်ဖြတ် အမှတ်တရ စုဆောင်းထားတဲ့ မြွေဆိုးဦးခေါင်းတွေပါ အိမ်မှာ ဒီလို ဆေးစိမ်ပုလင်းတွေ ဆယ်ပုလင်းရှိသေးပါတယ်။

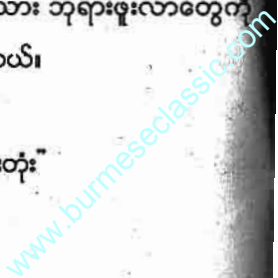
နောင်တော့ ... ကျွန်တော် မြွေနိုင်ဂါထာ ရလာခဲ့တယ်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က မြွေဆိုးကိုက်ခံရတဲ့ လူနာ (၆၀၀)ကျော်၊ ကျွန်တော် ဟောဒီ ဆေးမြစ်နဲ့ အသက်ကယ်ကုခဲ့တာပါ။ ရောင်းဖို့များများတော့ မရှိတော့ဘူးဗျာ။

ခရမ်း သွန်းဘုရားပွဲမှာ အလမွှာယ်ပြတုန်းက ဆရာကြီးရယ် ... မြွေဆိပ်နိုင်ဆေးတော်များ ချီးမြှင့်ပါဆိုလို့ တောသူတောင်သား ဘုရားဖူးလာတွေကို သနားတာနဲ့ ပေးလှူခဲ့တာ သုံးရာကျော် ကုန်သွားခဲ့ပါတယ်။

နည်းနည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။

“ဟဲ့ ... မောင်စိန်၊ ဘယ်နှစ်တောင့်ကျန်သေးတုံး”

“ငါးဆယ်ပဲ ကျွန်တော့တယ် ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ... ငါးဆယ်ကျော်ကျန်ရင် တစ်ဝက်လောက်တော့ ကျွန်တော် လှူဒါန်းခဲ့ပါမယ်။ အလကားပေးမှာနော်။ လက်တွေ့ အဆိပ်ကိုချပြမှာ။ ဟောဒီ မြွေဟောက်သုံးကောင်ထဲက အကြီးဆုံး ငန်းဝါကြီးရဲ့ အကိုက်ခံပြီး အဆိပ်ထုတ် ပြမှာ။ မြွေဆိပ်ချ ဆေးတောင့်အတွက် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး”

“ဒီဆေးပင်ကိုရဖို့ ဟိုဘင်လားပင်လယ်ဝက ကုလားဆာဒူး ဘုန်းကြီး တစ်ပါးနဲ့တွေ့ပြီး မြွေနိုင်မန္တန်ကို ကျွန်တော် ရခဲ့တယ်။ အဲဒီ မန္တန်နဲ့ မြွေဆိပ်ကျ ဆေးပင်ကို ဆစ်ခွဲပြီး (၄၉)ရက် သက်သတ်လွတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် မန္တန်တစ်သောင်းရွတ် ပြီး သိဒ္ဓိတင်ခဲ့တာပါ။

ဆရာသခင် ဆာဒူးကြီးကလည်း (၇)ရက် သိဒ္ဓိတင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် မြွေမှန်ရင် နဂါးကအစ ကြောက်စရာမလိုပါဘူး။ အခု ကျွန်တော် ငန်းဝါမြွေဆိုး ကြီးရဲ့ အကိုက်ခံပါမယ်။ ပရိသတ်ရှေ့မှာ မြွေဆိပ်ချပြမယ်။

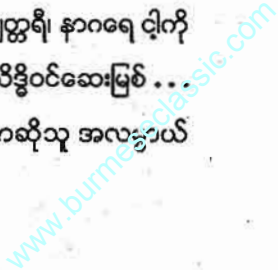
ယုံကြည်မှ လှမ်းတောင်းပါ။

လူတိုင်းတော့ မရပါဘူး။

မရတဲ့အတွက် စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့။

နောက် (၁၅) ရက် လကွယ်မှာ ကျွန်တော် ဒီနေရာ ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ ကိုင်း... ကြည့်ကြပါ။

“ဟဲ့ ... ကုန်းနေ၊ တောနေ၊ ရေနေ၊ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားနေ၊ တွင်းအောင်းမြွေဆိုးအပေါင်းတို့... ပညာသည်စီရင်တဲ့ တိုက်မြွေပါမကျန် မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ ငန်းပုတ်ငန်းဝါ၊ ပင်လယ်ဂျတ်မြွေများနှင့် မင်းတို့ရဲ့ သင်းပင်းရံရွှေ၊ နဂါးမြွေတို့ သင်းတို့ကို ငါ အမိန့်ပေးတယ်။ ဥုံ... ဆျာရ သျှတ္တရီ၊ နာဂရေ ငါ့ကို ကိုက်ပုံရင် ကိုက်စမ်း။ ပေါက်ပုံရင် ပေါက်စမ်း။ ဟောဒီမှာ သိဒ္ဓိဝင်ဆေးမြစ်... တွေ့လား... မြင်လား... ကိုက်ပုံ ကိုက်စမ်း၊ မြွေမင်းရာဇာဆိုသူ အလွန်ပင်

ဆရာကြီးက အင်းစုံထိုးထားတဲ့ ညာဘက်လက်မှာ သိဒ္ဓိဝင် မြွေနိုင်ဆေးမြစ်ကို ဆုပ်ပြီး ငန်းဝါကြီးရှေ့မှာ လက်ထိုးပြလိုက်ရော ...”

“ရှု”

“ဟဲ့...”

“အမလေး... နောက်ဆုတ်ကြဟဲ့”

“ကိုက်လေ... ကိုက်ဝံ့ကိုက် ရော...”

“ရှု... ဖူး...”

ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ထားတဲ့ ငန်းဝါကြီးဟာ ဆရာကြီး မြွေမင်းရာဇာ မြွေနိုင်ဆေးဆုပ်ထားတဲ့ လက်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပါးပျဉ်းနောက်ကို ဆုပ်လိုက်တာ ကိုမြင်ရော...

ကျွန်တော်တောင် အံ့ဩသွားရပါရောဗျာ။

ဆရာမြွေမင်းရာဇာက ရှေ့ကို တိုးဆန့်ရင်း ငန်းဝါကြီးကနောက်ကို ဆုတ် ပြေး၊ လုံးဝကိုမကိုက်ရဲတော့ဘူးဗျာ။

သည့်နောက် ... မြွေဟောက်ကြီးနဲ့ ငန်းပုတ်ကြီး မျက်နှာရှေ့ဆေးဆုပ် လက်ကို ထိုးပေးပြန်တယ်။ မြွေဆိုးကြီးတွေ လန့်ပြီး ပါးပျဉ်းချလိုက်တာကို မြင်ကြရော ဆရာကြီးရဲ့ မြွေနိုင်ဆေးမြစ်စွမ်းတယ်ဟေ့ဖြစ်ပြီး လှမ်းတောင်းကြ ပါရော။

“ဆရာ... ကျုပ်ကို တစ်ခုပေးပါ”

“ဆရာ... ကျွန်မကို တစ်ခုပေးပါရှင်”

“ဖြည်းဖြည်းတောင်းပါ။ မလှကြပါနဲ့။ ဒီနေ့မရရင် နောက်နေ့ရမှာပါ။ မတိုး ကြပါနဲ့။ စည်းဝိုင်းထဲ မဝင်ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ဒီ မြွေနိုင်ဆေးမြစ်ရဲ့ အစွမ်းကို ပဏာမ မြင်ရတာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မြွေဆိုးသုံးကောင် မကိုက်ရဲတာ အားလုံးအမြင်ပါ။ ဒီနေရာမှာ တောင်သူလယ်သမား ဦးကြီးများကို ဗဟုသုတအဖြစ် ပြောပြချိန်မှာ က မြွေဆိုးအဆိပ်တက်ပုံ အကြောင်းပါခင်ဗျာ။ မြွေဟောက်အကိုက်ခံရရင် အဆိပ်

တက်တဲ့ လက္ခဏာက မြွေဆိပ်က အာရုံကြောတွေကို ပြန့်နှံ့သွားပြီး အသက်ရှူ ကျပ်လို့ ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သွားပါတယ်။ မြွေဟောက်ကိုက်ခံရတာနဲ့ မျက်စိ တွေဝေဝါးပြီး ဦးခေါင်းထောင်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီး ချာချာလည်သလို မူးဝေနေပါ့မယ်။ ပြီး... ကိုယ်တွေလက်တွေ လုံးဝလှုပ်လို့ မရဘဲ ပါးစပ်မဟနိုင် တော့ပါဘူး။ အချိန်မီ မကုသနိုင်ရင် တဏှာအတွင်း အသက်ဆုံးပါတယ်။

မြွေပွေးအကိုက်ခံရတဲ့ လက္ခဏာကတော့ မြွေပွေးရဲ့အဆိပ်ဟာ သွေးပြန် ကြောကိုဝင်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ချက်ချင်း အဆိပ်ပြန့်တယ်။ သွေးဥတွေကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးခံရပြီး အစွယ်နေရာဝန်းကျင်ဟာ ရောင်ကိုင်းဖူးရောင်ပြီး အလွန် နာကျင်ပါတယ်။ မြွေကိုက်ခံရတဲ့နေရာကနေ သားငန်ရည်တွေ ထွက်လိမ့်မယ်။ သည့်နှောက် တပေါ့ပေါ့ပျိုးအန်ပြီး ရပ်တည်လို့မရအောင် မူးဝေပြီး ခြေတွေလက် တွေပါ အေးစက်လာပြီး လုံးဝ သတိလစ်မေ့မော့လို့ အသက်သေဆုံးရပါတယ် ခင်ဗျ။

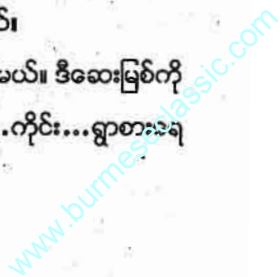
ဒီတော့ မြွေကိုက်ခံရရင် အရေးပေါ်ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတော့ အကိုက် ခံရတဲ့ နေရာအထက်ကနေ ကြိုးနဲ့ချည်ထားပါ။ ပြီးရင် ဒဏ်ရာကို ရေသန့်သန့်နဲ့ ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးကြောပေးရပါတယ်။

ရေမရနိုင်တဲ့နေရာမှာ ကျင်ငယ်ရေ (သို့မဟုတ်)တံတွေးနဲ့ပက်ဖျန်းပြီး ဆေးပေးရပါမယ်။

တံတွေးနဲ့ကျင်ငယ်ရေဟာ အဆိပ်ကိုပြယ်စေတဲ့ဓာတ်များ ပါဝင်လို့ပါပဲ။

အခု ကျွန်တော် ဖြန့်ဝေထားတဲ့ မြွေဆိပ်နိုင်ဆေးမြစ်ကတော့ ဆောင် ထားရုံနဲ့ မြွေကိုတန်ဟန်စေနိုင်သလို မတော်တဆ ကိုက်မိရင်လည်း ရေနဲ့သွေးလိမ်း လိုက်တာနဲ့ မြွေဆိပ်များ ချက်ချင်းကျပြီး အဆိပ်ပြယ်စေပါတယ်။

အခု ကျွန်တော် မြွေပွေးတစ်ကောင်ရဲ့ အကိုက်ခံပြမယ်။ ဒီဆေးမြစ်ကို ဆုပ်ထားရုံမျှနှင့် မြွေလုံးဝမကိုက်နိုင်တာကို လက်တွေ့ပြမှာမို့... ကိုင်း... ရွာစား... ရ အင်္ဂလန်က ဘင်သံလေးပြတော်မူစမ်းပါဗျာ”

“ဒိန်းတပ်တပ်ဒိန်း”

“ဒိန်းတပ်တပ်ဒိန်း ဒိန်းတပ်တပ်ဒိန်း”

ဘင်တီးတဲ့လူက သားရေဘင်နဲ့ လင်းကွင်းကို ခပ်ဆူဆူတီးနေချိန်မှာ မြွေဆရာမြွေမင်းရာဇာက သေတ္တာနက်ကိုဖွင့်ပြီး မြွေပွေးတစ်ကောင်ကို သံညှပ်နဲ့ ကုပ်ယူလို့ မြေပြင်မှာ ချလိုက်တယ်။

ကျောကုန်းမှာ ကတ္တီပါရောင် အဖြူအနက် အနားသတ်ထားတဲ့ တုတ် တုတ်တိုတို မြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်ဟာ ဋသလျင်းချိတ်အကွရာလို မြေကြီးပေါ်မှာ ကောက်ကွေးပြီး မျက်လုံးကိုဖွင့်လို့ ကြည့်နေတယ်။

“မြွေပွေးဆိုတာ သူ့ကိုထိမှ လှည့်ပေါက်တွက်ပေါက်တာပါ။ သူ့ကိုမထိရင် ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဟောဒီမှာ ဆေးမြစ်ကိုင်ထားတဲ့လက်နဲ့ ဒီမြွေကို ထိပြပါမယ်။ လုံးဝမလှုပ်နိုင်ပါဘူး။ ကြည့်ကြပါ”

မြွေရုပ်တွေ လက်မှာထိုးထားတဲ့ မြွေဆရာက မြွေနိုင်ဆေးမြစ်ဆုပ်ထားတဲ့ ညာလက်နဲ့ မြွေပွေးရဲ့အခြားကို အသာထိလိုက်ရော...

“ဝိုး...”

“ဟာ...”

“ဟယ်....”

“အမလေး”

မြွေပွေးက ဖူးခနဲအသံပေးပြီး ညာတွက်တွက်ပေါက်လိုက်တာဗျာ။ မြွေဆရာ အရှောင်မြန်ပေလို့သာပေါ့။

နို့မို့ မြွေပွေးကိုက်လို့ သေရော့။

မြွေဆရာ မြွေမင်းရာဇာက မြွေပွေးကိုစိုက်ကြည့်ရင်းက ဘင်တီးနေတဲ့ လူကို အတီးရပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါရစေဗျာ။ ပရိသတ်ထဲမှာ ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်ထားတဲ့လူရှိရင် မထိုင်ပါနဲ့ဗျာ။ ဖိနပ်ကို ဖယ်လိုက်ပါ။ ခုဖြစ်နေတာက ကျွန်တော့်ကို ပညာသည်တိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်နေလို့ပါ”

ဒီမှာ မြွေဆရာက ပရိသတ်ကို ဝေ့ကြည့်ရင်းက တစ်နေရာကို လက်ညှိုး ထိုးပြရင်း...

“ဟိုး... သစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ကြည့်နေတဲ့လူ အောက်ကိုဆင်းပါ ဗျာ။ အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို ပညာစမ်းသလို ဖြစ်နေတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါဗျ”

ကျွန်တော်တို့လှည့်ကြည့်လိုက်တော့အသက် (၂၀) ခန့်အကျိုးကျောပြောင် နဲ့ လူတစ်ဦးဟာ ကုတ္တိုပင်ခွကြားကနေ ဖြုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်တာကို မြင်လိုက် ရတယ်။

“ဟုတ်ပြီ... ကျေးဇူးပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဆက်ပြပါ့မယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြွေအလမွှာယ်အလုပ်ဆိုတာက အသက်နဲ့ရင်းရတာပါ။ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေပွေး မြွေဟောက်တွေနဲ့ ကစားရတာပါ။ အချို့ပညာသည်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ပညာ စမ်းတာရှိပါတယ်။ ပညာစမ်းချင်ရင် ဖွင့်ပြောပြီးစမ်းပါ။ စောစောက မြွေနိုင်ဆေးမြစ် ရယူထားတဲ့သူတွေ ဒီတစ်ခါပြုပြီးရင် ကျွန်တော် မြွေနိုင်ဂါထာစာရွက်နဲ့ မြွေနိုင် ဆေးမြစ်စိမ်ထားဖို့ သိဒ္ဓိဝင် မရှော့ဆီတစ်ပုလင်း ပေးပါ့မယ်။ ဆေးမြစ်ကို မရှော့ဆီ ပုလင်းထဲမှာ စိမ်ပြီး ကျွန်တော်ပေးတဲ့ဂါထာကို နေ့စဉ် သက်စေ့ရွတ်ပေးပါ။ သံဆိပ်၊ ဓားဆိပ်၊ လှံဆိပ်၊ ပုလင်းကွဲစူး၊ ကြခတ်စူး စူးရင်လည်း ဒီဆေးမြစ်ကို မရှော့ဆီနဲ့ သွေးလိမ်းလိုက်ပါ။ ချက်ချင်း အဆိပ်ကျပါတယ်။ မယုံရင် လက်တွေ့ပြပါ့မယ် ကြည့် ပါ”

မြွေဆရာ မြွေမင်းရာဇာက ကျောက်ပြင်ပေါ်မှာဆုတ်ထားတဲ့ ဆေးမြစ် ကို ကိုင်ပြီး သွေးလိုက်တယ်။

ပြီးနောက် ဓားမြှောင်ဓားဦးဖျားနဲ့ သူ့လက်ဖျံကိုထိုးလိုက်တာ သွေး ရဲခနဲ ထွက်လာတယ်။

သွေးတွေကို အဝတ်ဖြူစတစ်ခုနဲ့ ဖိသုတ်ထားရင်းက စကားပြောလိုက် တယ်။

“သံဆိပ်တက်ပြီး မေးခိုင်ပိုးဝင်သွားရင် ကျွန်တော် မေးစိပြီး သေရူးပါ ကြည့်နေပါ”

သူကဖိထားတဲ့အဝတ်စကိုဖယ်ပြီး ဆေးမြစ်ဆေးရည်ပျစ်ပျစ်ကိုလက်ညှိုးနဲ့သပ်ယူပြီး ဓားစူးဒဏ်ရာပေါ်ဆေးလိမ်းအုံ့ပြီး လက်ဝါးနဲ့ဖိထားတယ်။

ပြီး ကုလားစာလိုလို၊ မန္တန်ကိုရွတ်ပြီး မြေကြီးကို ဖနှောင့်နဲ့ ပေါက်လိုက်တယ်။

သည့်နှောက်ဖိထားတဲ့လက်ကို ရှုပ်လိုက်ရော ဓားစူးဒဏ်ရာမှာ သွေးလုံးဝ မထွက်တော့ဘူး။

အားလုံး အုံ့သြသွားကြတယ်။

မယုံရင် ကြိုက်တဲ့လူဝင်ပြီး ဒီဓားနဲ့ အထိုးခံပါ။ ကျွန်တော် ဒီဆေးမြစ်နဲ့ သွေးတိတ်၊ အဆိပ်ပြယ်အောင် အားလုံးရှေ့မှာ လုပ်ပြပါမယ်။ ဟောဒိမြေတွေ မကိုက်ရဲတာသာကြည့်ပါ။ ကိုင်း... စောစောက ဆေးမြစ်ယူထားသူများကို သိဒွိဝင်ဆီနဲ့ မြေနိုင်ဂါထာစာရွက် ဝေပေးလိုက်ပါ။ ရယူထားတဲ့သူငါးဆယ် ပြပွဲပြီးရင် မပြန်ပါနဲ့။ စောင့်နေကြပါ။ ဒီဆေးမြစ်ရဲ့ အထူးလျှို့ဝှက်ချက်နှင့် ဆောင်ရန် ရှောင်ရန်ကို နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောပြချင်လို့ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အသုံးမတတ်၊ အထားမတတ်ရင် ကိုယ့်ကို တန်ပြန်ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။ ကိုင်း... ဟောဒိမြေပွေးကို ငြိမ်သွားအောင် လုပ်ပြပါမယ်။ လုံးဝ မကိုက်စေရပါဘူး ကြည့်နေပါ။

မြေဆရာကြီး မြေမင်းရာဇာက စောစောကလိုပဲ ငြိမ်နေတဲ့ မြေပွေးကို ဆေးမြစ်ကိုင်လက်နဲ့ နောက်ကနေ လှမ်းထိလိုက်တာ။

“ခွီး...”

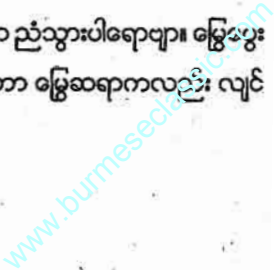
“ဖတ်”

“ဖြီး... ဖျီး”

“အမလေးဟ”

“အမေရဲ့...”

ပရိသတ်အားလုံး လန့်ဖြန့်အော်လိုက်ကြတာ ညံ့သွားပါရောဗျာ။ မြေပွေးက သူ့အမြီးကို ထိလိုက်ရော နောက်ပြန်ပေါက်လိုက်တာ မြေဆရာကလည်း လျင်လိုက်တာဗျာ။

မြွေပွေးရဲ့လည်ပင်းကို ဆေးမြစ်မကိုင်တဲ့လက်နဲ့ လှမ်းညှစ်ဖမ်းထားလိုက်

တာ။

အိုး...ကြောက်စရာကြီးရယ်ဗျာ။

မြွေပွေးဟာ ဒေါသတွေထွက်ပြီး တဖြိုးဖြိုးအသံပြုလို့ ကိုင်ထားတဲ့ လက်ထဲ

မှာ ရှန်းကန်နေတာဗျ။ သန်လိုက်တဲ့ မြွေပွေးကြီးဗျာ။

ဆရာကလည်း မလွတ်တမ်း ဆုပ်ထားတယ်။

လူးလွန်နေတဲ့ မြွေပွေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းက ပြောရောဗျာ။

“ကျုပ် စောစောတုန်းက တောင်းပန်ထားပါတယ်ဗျာ။ မနှောင့်ယှက်ပါ

နဲ့လို့ ပြောထားတဲ့ကြားက ကျုပ်ကို ပညာသည်က လုပ်လိုက်တာကိုး။ တွေ့ကြ

သေးတာပေါ့လေ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ဒီနေရာမှာ သူသေကိုယ်သေ

ပညာပြိုင်ကြတာပေါ့။ ကိုင်း... မေးပါမယ် ဒီပရိသတ်ထဲမှာ ထဘီဇောက်ထိုး

ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမ ပါပါသလား”

“.....”

မိန်းမတွေ အချင်းချင်း ပြန်ကြည့်ကုန်ကြရောဗျ။

“ဖိနပ်ဖင်ခုထိုင်တဲ့သူ ပါသလား”

“.....”

“သစ်ပင်ပေါ် တက်ကြည့်သူ ရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့သူ ပါလား”

“မပါပါဘူး”

“လက်နှောက်ပြန်ထောက်ပြီး ထိုင်တဲ့လူရှိသလား”

အားလုံး အနီးကလူချင်း ပြန်ကြည့်ကြတယ်။

“ဟဲ့... ဟိုအဘိုးကြီး လက်နှောက်ပြန်ထောက်ထိုင်နေ မဟုတ်လား”

ဟဲ့”

“အေးဟဲ့...ဟုတ်တယ်တော်”

“လက်နောက်ပြန်ထိုင်တဲ့လူ ရှိလား။ ပညာစမ်းတဲ့လူရှိလား။ ရှိရင်၊ စမ်းချင်ရင် စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်ပါ။ လာပါ... သတ္တိရှိရင် ဝင်ခဲ့ပါ”

ဒီမှာ လက်နောက်ပြန်ထောက်ပြီး တင်ပြင်ခွေထိုင်နေတဲ့ စည်းဝိုင်းရှေ့က အဘိုးကြီးကို ပရိသတ်ကမြင်ပြီး လက်ညှိုးထိုးပြကြပါရော။

“ဟိုအဘိုးကြီး ထိုင်နေတယ် ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်...ဟိုလူကြီး ထိုင်နေတယ်ဗျ”

“အဘိုးကြီး နောက်ပြန်လက်ထောက် မထိုင်နဲ့လေဗျာ”

“ဒီလူကြီး နားမလည်ဘူးလား မသိဘူး”

“ဟေ့... အဘိုးကြီး၊ အဲလို မထိုင်နဲ့လေဗျာ”

“ဟ... ထိုင်တော့ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ခင်ဗျား နောက်ပြန်လက်ထောက်ထိုင်နေလို့ မြေဆရာ မြေမထိန်းနိုင် ဖြစ်နေတယ်ဗျ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲကွာ... သွားစမ်းပါ... ထို့”

ကြည့်လိုက်တော့... ဘုရားရေ... ဟို တိုက်ပုံရှင်ကွဲ ဆံပင်ကုပ်ထောက်ရင်ဘတ်မှာ အင်းစမကွက်တွေနဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကုပ်ကုပ် အဘိုးကြီးဗျာ။

ဟိုတစ်ခါ ချမ်းသာကြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လူ (၁၀)ယောက်စာ စားနိုင်တဲ့မုန့်တွေကို တစ်ယောက်တည်း စားပြီးငွေရှင်းသွားတဲ့ အရူးလိုလို သူဌေးကြီးပါလား။

အလမ္မာယ်စည်းဝိုင်းအနီးမှာ တင်ပျဉ်ခွေပြီး လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ထိုင်နေတာဗျ။

အနီးမှာရှိတဲ့ ပရိတ်သတ်နဲ့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေကြတာကိုး။

ဒီမှာ မြေအလမ္မာယ်ဆရာကြီး မြေမင်းရာဇာက လူးလွန်နေတဲ့ မြေမပွဲကြီးကို ဘယ်လက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ရင်း အရူးလိုလူကြီးရှေ့တို ရောက်လာမိရော။ သူ့မျက်နှာကလည်း ဒေါသထွက်နေတဲ့ မျက်နှာမျိုးဖြစ်လို့။

“အဘိုးကြီး”

“ဘာလဲကွာ”

“ခင်ဗျား ဘာလို့ လက်နောက်ပစ်ထိုင်တာတုံး”

“ညောင်းလို့ ထိုင်တာပေါ့ကွ။ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ကျုပ် အလမ္မာယ်ပြုလို့ မရတော့ဘူးဗျ”

“အဲဒါ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံးဟ”

“ဘာလဲ အဘိုးကြီး ခင်ဗျားက ပညာသည်လား... ဟုတ်လား။ ကျုပ်

ပြနေတဲ့ အလမ္မာယ်ပွဲကို ကျုပ်ကို ကိုယ့်မြွေ ကိုယ့်ကိုပြန်ကိုက်သေအောင် ခင်ဗျား

က အောက်လမ်းပညာနဲ့ လာပြုစားတာပေါ့... ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို

ငစွေး ငပွေး အလမ္မာယ်ဆရာမှတ်ပြီး ပညာစမ်းလိုက်တာပေါ့။ ကိုင်း... ခင်ဗျား

နဲ့ကျုပ် ပညာပြိုင်ရအောင် စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်ဗျာ။ သူ့သေကိုယ်သေ ပညာ

ပြိုင်မယ် ထလေဗျာ... ဘာလဲ ကျုပ်ကိုကြောက်လို့လား”

“ငါ... ငါ... ဘာမှမတတ်ပါဘူးကွာ...”

ဒီမှာ မြွေဆရာက ပရိသတ်ဘက်ကိုကြည့်ပြီး...

“အလမ္မာယ်ကြည့် ပရိသတ်များခင်ဗျာ... ဟောဒီ အင်းစမတွေနဲ့

တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက ကျုပ်မြွေနဲ့ ကျုပ်ဝိုင်းထဲမှာ သေအောင် အောက်လမ်းပညာ

နဲ့ လက်နောက်ပစ်ထိုင်ပြီး ပြုစားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် လျင်မြန်ကျွမ်းကျင်တာ

ရယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ သိဒ္ဓိဝင် မြွေနိုင်ဆေးမြစ်အစွမ်းရယ်ကြောင့် ကျွန်တော် မြွေကိုက်

ပြီး မသေရတာပါ။ ဟောဒီအဘိုးကြီးဟာ အောက်လမ်းပညာသည်ကြီးပါခင်ဗျာ။

ပညာပြိုင်ဖို့ခေါ်တော့လည်း စည်းဝိုင်းထဲ မဝင်ရဲပါဘူး။ ဒီအဘိုးကြီး ဒီနေရာမှာရှိ

နေရင် မြွေအလမ္မာယ်ပြုပွဲကို ဆက်မပြတော့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဒီလိုလည်း ပြောလိုက်ရော ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေဟာ တိုက်ပုံရင်ကွဲ

နဲ့ အရူးလိုလူကြီးကို ဝိုင်းပြောကြပါရောဗျာ။

“အဘိုးကြီး... ခင်ဗျား ထွက်သွားတော့”

“ဘာ... ဘာကွ”

“ဟေ့လူကြီး...အောက်လမ်းဆရာကြီး ခုချက်ချင်းထ”

“မထဘူးကွာ”

“ဒီအရူး အောက်လမ်းဆရာကြီး ပွဲဖျက်နေတာကွ။ ဆွဲထုတ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ထ”

ယောက်ျားသားအချို့က အရူးလိုလူကြီးကို ကုပ်ဆွဲ၊ လက်ဆွဲ လုပ်ပြီး ဆွဲထုတ်တော့ လူကြီးက ရုန်း။

“အောက်လမ်းဆရာတဲ့ကွ”

“ဝိုင်းချကွာ...ကဲကွာ”

“ဟေ့...ဟေ့...ကောင်လေးတွေ...အား...”

“ဗုန်း”

“ဘုန်း...ခွပ်”

“သေဟ...အောက်လမ်းဆရာ...သေဟ”

အရူးလိုလူ တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးကို အောက်လမ်းဆရာဆိုပြီး ဝိုင်းကန်ထိုး ကြိတ်ကြတာ အဘိုးကြီး ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်လည်း ကြည့်မနေနိုင်လို့ ဝင်ပြောရပါရော။

“ဟေ့လူတွေ... မလုပ်ကြပါနဲ့၊ အသက်ကြီးတဲ့လူကြီးပါဗျာ မလုပ်ကြပါနဲ့”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဝင်တားတာလဲ”

“အဲဒီ ဝင်တားတဲ့ကောင်ပါ ချပစ်ကွာ။ အဲဒီကောင်လည်း အောက်လမ်းဆရာပဲနေမှာဟေ့”

“ဗုန်း”

“ထစမ်းဗျာ”

“ဖောင်း”

“အား”

“ငါ့ကို မရှိက်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟေ့လူတွေ ... ဥပဒေမဲ့ မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ”

“မင်းကလား... ကဲကွာ”

“ဖောင်း”

“ခွပ်”

“နှစ်ယောက်စလုံး ချပစ်ဟေ့”

“ဘုန်း”

“အား”

“ခွပ်”

“ကျား... ကျား...”

“ဝုန်း”

“ဟာဟာ ... ဟဟ”

“အမလေးဗျာ”

“ဟာ ...”

“ဟင်”

ဒီမှာပဲ အထူအရှိက်ခံနေရတဲ့ အောက်လမ်းဆရာကြီး အထင်လွဲခံလူကြီးက ပါးစပ်ကနေ ကျားဆိုတဲ့ ရင်ခေါင်းသံပါ ကြိုးဝါးသံကြီးနဲ့အတူ ဝိုင်းသမနေတဲ့ လူတွေ ဖရိုဖရဲ လန်ကျသွားသလို...

ဟိုး ကောင်းကင်ဝါးတစ်ပြန် မရှိတရှိမှာလည်း ယောဂီရောင်လွယ်အိတ်ကြီးလွယ်ထားတဲ့ ရင်ကွဲတိုက်ပုံလူကြီး မြောက်သွားတာကို အံ့ဖွယ် မြင်လိုက်ရပါရော၊

“ဖတ်”

“ဟယ်”

“အာဂပါလားဟေ့”

“သိုင်းဆရာနဲ့ တူတယ်ကွ”

လေထဲကို လွှားခနဲမြောက်တက်သွားတဲ့ တိုက်ပုံရင်ကွဲလူကြီးဟာ မြွေ
အလမွှာယ်ပြတဲ့ စည်းဝိုင်းအလည်မှာ ရပ်လျက်ကျလာတာမြင်ကြရော...

ပရိသတ်ရော၊ စောစောက ဝိုင်းထိုးကြိတ် ကန်ကျောက်တဲ့လူတွေရော
မြွေအလမွှာယ်ဆရာကြီးနှင့် သူ့တပည့်တွေပါ အံ့အားသင့်ကုန်ပါရော။

“ဟေ့ကောင်... မြွေအလမွှာယ်... မင်းကများ ငါ့ကို အောက်လမ်းဆရာ
ဟုတ်လား... ဟား ဟား ဟား ဟား... ကိုယ့်မြွေလည်း ကိုယ်မနိုင်၊ ကိုယ့်မြွေ
ဆေးကလည်း အစွမ်းမရှိ၊ ခြင်ကိုက်ရင်တောင် လိမ်းလို့ အယားမပြေတဲ့ သစ်ကိုင်းစ
ရောင်းပြီး မြွေအလမွှာယ်ပြ ကြွားဝါဖြီးဖြန်းချင်တဲ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကို စော်ကား
လိုက်တာကိုး။ ပြီး ပရိသတ်နဲ့ရန်တိုက်ပြီး လိမ်ဆင်တွေကို ကာချင်တဲ့... ဆရာ
လိမ်ရေ... ကိုင်း... အခု ငါ ပညာပေးဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီဟေ့။ မင်းမြွေဆေး
တကယ်စွမ်းလား မြွေဆရာ”

မြွေဆရာကလည်း ကနဦးတော့ ကြောင်သွားရာက အဟန့်ကောင်း
တော့ မတုန်လှုပ်ဘူးပျ။

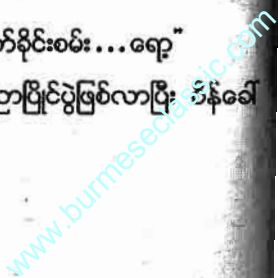
“ခင်ဗျားက ပညာပြိုင်ချင်လို့ ဝင်လာတာလား။ ကျုပ် မြန်မာပြည်တစ်ပြည်
လုံးလှည့်ပြီး စုန်းကဝေပညာသည်တွေကို ဘဝတုံးအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ မြွေဆရာပဲ။
ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တောင်းပန်ရင် ကျုပ် ခွင့်လွှတ်ပေးမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ဟောဒီ
မြွေတွေနဲ့ တွေ့သွားမယ် အဘိုးကြီး”

“မင်းမြွေက အဆိပ်ရှိလို့လားဟ... မြွေဆရာရ ဟေ့”

“ခင်ဗျား ပွဲချင်းပီးသွားမယ်... အဘိုးကြီး”

“ရော... မင်းလက်ထဲက မြွေပွေးနဲ့ ငါ့ကိုတိုက်ခိုင်းစမ်း... ရော”

လူတွေကလည်း မြွေအလမွှာယ်ပွဲကနေ ပညာပြိုင်ပွဲဖြစ်လာပြီး ခိန်ခေါ်
နေကြတော့ အသံမထွက်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

အရူးလိုလူ တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက လက်ထိုးအပေး လွန်နေတဲ့ မြွေပွေး တုတ်တုတ် အကွက်ကျဲကြီးနဲ့ လှမ်းပက်လိုက်တာ...

“အမလေး...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဖယ်နေကြဟေ့”

“ဟင်”

“အလိုလေး...”

မြွေဆရာပစ်လိုက်တဲ့ မြွေပွေးကြီးက ဖြီးခနဲအသံမြည်ပြီး လူကြီးရှိရာ ကို ဝင်အလာ လူကြီးက မြွေပွေးကို ညှာလက်နဲ့လှမ်းဖမ်းပြီး မြွေပွေးရဲ့ဦးခေါင်းကို ပါးစပ်ထဲထည့် သွားနဲ့ကိုက်ပြလိုက်တာဗျာ။

“အမလေး”

“မြတ်စွာဘုရား ဘုရား...”

“ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်လိုလူကြီးပါလိမ့်တော်”

“ကလေးတွေရော လူကြီးတွေရော ရှောင်နေကြဟဲ့။ အနားမကပ်နဲ့ နော်”

မြွေအလမွှာယ်ဆရာဟာ မြွေပွေးခေါင်း ပါးစပ်နဲ့ကိုက်ပြီး ဦးခေါင်းယမ်းပြ နေတဲ့ တိုက်ပုံရင်ကွဲအဘိုးကြီးကိုကြည့်ပြီး ပါးစပ်ဟ အလွန်အံ့သြ ကြက်သေ သေဖြစ်ရော။

မြွေပွေးက လူကြီးရဲ့ပါးစပ်သွားကြားမှာ လူးလွန်နေတာမှ အသည်းယား စရာကြီးဗျာ။

ဒီမှာလူကြီးက မြွေပွေးရဲ့လည်ပင်းကို လက်နဲ့ညှစ်ဖြုတ်ပြီး မြွေအလမွှာယ် ဆရာရှိရာကို လှမ်းပစ်မလို့ လုပ်လိုက်တာ။

မြွေဆရာလန်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တာကိုကြည့်ပြီး တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက တဟားဟားရယ်ပါရော။

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

“အဟတ်...အဟတ်...အဟတ်...အဟတ်”

“မင်းက မြွေနိုင်တဲ့ မြွေအလမွှာယ်ဆရာ... ဟုတ်လား။ မင်းက မြွေဆိပ်ကို မင်းရဲ့သိဒ္ဓိဝင်ဆေးမြစ်သွေးရေနဲ့ အဆိပ်ချနိုင်တယ်... ဟုတ်လား။ မင်းမွေးထားတဲ့ မြွေပွေးမြွေဟောက်နဲ့ မစမ်းဘူးဟေ့။ ဟောဒီမြွေနဲ့ စမ်းမယ်ကွ... ကြည့်...”

မြွေပွေးကြီးကို မြွေကြီးပေါ် အသာချလိုက်ပြီးနောက်...

“ဟာ...”

“အမလေးတော့... မြွေငန်းတော်ကြီးတော့”

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား”

“အကြီးကြီးပဲဟာ အို...”

တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက သူလွယ်ထားတဲ့ ယောဂီရောင်လွယ်အိတ်ကြီးထဲ လက်နှိုက်ဆွဲထုတ်လိုက်ရော...

အမယ်လေးဗျာ...

လူကြီးလက်ဖျံလုံးလောက်ကြီးတဲ့ မြွေငန်းတော်ကျားကြီး အရှည်က လက်တစ်လံကျော် ရှည်မှာပဲဗျို့။

“ဖူး...ဖူး...ဖူး...”

“ဖြီး...ဖူး”

“ဟေ့ကောင်... ဒီငန်းတော်ကျား အကိုက်ခံပြီး မင်း ဆေးမြစ်ကို သွေးလိမ်း အဆိပ်ချပြ။ မင်းမသေဘဲ မြွေဆိပ်ကျခွဲရင် မင်းကို ငါ ထိုင်ကန်တော့ပြီး ကျွန်တပည့်ခံမယ် လာပဟေ့... ဟဲ့... ငန်းတော်ကျားကြီး ဒီအလမွှာယ်ဆရာ စုတ်ကို ကိုက်စမ်းဟဲ့”

“ဖူး”

“အမလေး”

“ရှူး...ဖူး...”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဆေးစွမ်းတယ်ဆို မရှောင်နေပြေးနဲ့လေကွာ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

ငန်းတော်ကျားမြွေကြီးက အဘိုးကြီးလက်ထဲကနေ လှမ်းလှမ်းပေါက်
ရော မြွေမင်းရာဇာဆိုသူလည်း ဇောရွေးတွေယုံပြီး လှည့်ပတ်ရှောင်နေရောဗျ။

“အကိုက်ခံပြလေကွာ”

“မ...မ...လုပ်...ပါနဲ့ဗျာ”

“ရှေ့...မင်းဆီကို လာကိုက်လိမ့်မယ်...ရှေ့”

“အမလေး ဗျ”

တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက ငန်းမြွေကို မြေပေါ်ချပေးလိုက်ရော အဝါနှင့်အနက်
အဆစ်လိုက်ပတ်ထားတဲ့ အဆိပ်ပြင်းငန်းတော်ကျားမြွေကြီးဟာ မြွေအလမွှာယ်
ဆရာပြေးရာနောက်ကို လိုက်ပါရော။

နောက်ဆုံး သူစည်းဝိုင်းထဲမှာ ပြေးရင်း ခလုတ်တိုက်အလဲ ငန်းတော်ကျား
မြွေကြီးက သူရိုရာကို ဦးတည်ပြေးအဝင်...

“အား....”

မြွေအလမွှာယ်ဆရာမျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး ငယ်သံပါအောင်
အော်လိုက်တော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေတဲ့သူတွေလည်း မြွေဆရာတော့ သေပြီမှတ်တာ။

“ဟိတ်...ရပ်လိုက်”

ရင်ကွဲတိုက်ပုံကြီးရဲ့ ရပ်ဆိုတဲ့ ဖနောင့်ပေါက် အမိန့်ပေးသံအဆုံးမှာ
ပေါက်မလို့ ပါးပျဉ်းအားယူလုပ်နေတဲ့ ငန်းတော်ကျားကြီး တုံ့ခနဲရပ်ပြီး ကျောက်ရုပ်
လို ငြိမ်သက်နေပါရောဗျာ။

လုံးဝကို မလှုပ်တော့တာဗျာ။

ဘုရားရေ...

ဒီ အရူးလိုလို တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ လူကြီးက ဒီလိုမျိုး ငန်းတော်ကျား မြွေဆိုး
ကြီးကို “ရပ်” လို့ အမိန့်ပေးနိုင်သတဲ့လားဗျာ ဟင်။

အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေပွေးကို ပါးစပ်ထဲမှာ သွားနဲ့ကိုက်ခဲပြီး လုပ်ပြနိုင်တာ
တကယ်ရောဟုတ်ရဲ့လား။

ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် အလမ္မာယ်ပွဲကြည့်ပရိသတ်အားလုံး မျက်စိ
ရှေ့မှောက်မှာ အရှင်းသားမြင်နေရတာဗျာ။

စောစောတုန်းက အဘိုးကြီးကို အောက်လမ်းဆရာလို့ပြောတဲ့ မြေ
အလမ္မာယ်ဆရာရော ... ဝိုင်းထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်တဲ့ လူစုရော အကြီးအကျယ်
လန်နေကြတယ်ဗျာ

ဒီလူကြီးက တကယ်ပဲ အောက်လမ်းဆရာလား။

မှော်ဆရာကြီးလား။

မြေမှော်အောင်နေသူကြီးလား။

မြေအလမ္မာယ်ဆရာ မြေမင်းရာဇာဆိုသူကတော့ သူ့ရှေ့တစ်ပေခန့်
အကွာမှာ ပေါက်တော့မလို့ ပါးပျဉ်းနောက်လှန်ချိန်အားယူပြီး ကျောက်ရုပ်လိုတယ်
နေတဲ့ ငန်းတော်ကျားမြေကြီးကိုကြည့်ပြီး နဖူးကရွေးတွေ တလိမ့်လိမ့် စီးကျနေ
တယ်ဗျ။

ရိုးရိုးမြေနိုင်ဆေးရောင်း အလမ္မာယ်ပြပွဲကနေ မမျှော်လင့်ဘဲ စည်းဝိုင်း
ထဲမှာ မြေပညာပြိုင်တဲ့ပညာပြိုင်ပွဲဖြစ်သွားလို့ လူတွေ ဝိုများများ ဝိုင်းကြည့်နေ
ကြရော။

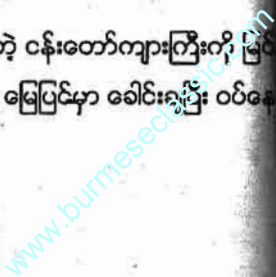
“ဟေ့ကောင် ... မြေမင်းရာဇာ”

“.....”

“မြေမင်းရာဇာဆိုတာ မြေတို့ရဲ့ဘုရင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ကွ။ ငန်းတော်
ကျားဆိုတာလည်း မြေတို့ရဲ့ဘုရင်ပဲ။ မြေဆိုးမှန်သမျှ ဦးခိုက်ရတဲ့ မြေပဲ။ မင်း
မြေဟောက်တို့၊ မြေပွေးတို့ရော အခု လှုပ်ရဲ့လား ... ကြည့်စမ်း”

ဟုတ်တယ်ဗျာ။

လက်ဖျံလုံးမျှ တုတ်ပြီး တစ်လံနီးပါးရှည်တဲ့ ငန်းတော်ကျားကြီးကို မြေ
ကြရော မြေဆရာရဲ့ မြေဟောက်ကြီးနဲ့ ငန်းဝါကြီးတို့ မြေပြင်မှာ ခေါင်းခွံ့ဦး ဝပ်နေ
ကြပါရောလား။

“ကိုင်း... မြွေမင်းရာဇာကြီး မင်းမြွေတွေကိုနိုင်တယ်ဆိုရင် မင်း မြွေနိုင်ဆေးမြစ်နဲ့ အဲဒီငန်းတော်ကျားကို ခေါင်းချသွားအောင် လုပ်စမ်းကွာ... လုပ်လေ... လုပ်ပါ”

မြွေမင်းရာဇာဟာ မြွေနိုင်ဆေးမြစ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပေမဲ့... သူ့ရှေ့က မျက်လုံးရဲ့ ပြူးနေတဲ့ ငန်းတော်ကျားကို မထိရဲဘူး။ မြွေကြီးက သူ့ကို ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေတာပျ။

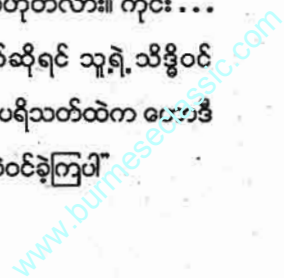
နဖူးက ချွေးသီးတွေကို လက်နှင့်သပ်ပြီး ရှေ့ကမြွေကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ ကြည့်လို့ ဒူးတုန်နေတယ်။

“ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျား... ကျုပ်ဟာ မြွေဆရာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ အတူ အောက်လမ်းဆရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ညောင်းလို့ လက်ထောက်ကြည့်နေတာကို သင်းက အောက်လမ်းဆရာ အပြုအမူလုပ်တယ် ဆိုပြီး အောက်လမ်းဆရာလို့ စွပ်စွဲခဲ့တယ်။ အခု မြွေနိုင်ဆေးစွမ်းသူကြီး ဘာလုပ် နိုင်သေးလဲဗျာ။ သူ့ သိဒ္ဓိဝင်မြွေနိုင်ဆေးကို သူယုံကြည်ရင် ငန်းတော်ကျားကို ခေါင်းကျအောင် လုပ်စမ်းပါစေဗျာ”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်လည်း ခုမှ သဘောပေါက်သွားကြတယ်။

သူတို့လက်ထဲက လက်တစ်ဆစ်မျှသော မြွေနိုင်ဆေးမြစ်ကို ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့နေတဲ့ မြွေအလွယ်ဆရာကို အထင်သေးတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်... မြွေမင်းရာဇာ... မင်း ဆင်လုံးတွေကို ငါသိတယ် မြွေမင်းရာဇာ။ မင်း ငန်းတော်ကျားကို မကိုင်ရဲတော့ဘူး မဟုတ်လား။ ကိုင်း... ကိုင်း... မြွေပွဲကြည့်ပရိသတ်များခင်ဗျား အခုလောက်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ သိဒ္ဓိဝင် မြွေနိုင်ဆေးမြစ် အစွမ်းကို သိလောက်ပါပြီခင်ဗျား။ ကဲ... ပရိသတ်ထဲက ပေးအိ ငန်းတော်ကျား ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးတင်ရဲတဲ့လူရှိရင် ဝိုင်းထဲဝင်ခဲ့ကြပါ”

အဘိုးကြီးက သို့ကလို ခေါ်လိုက်တယ်ဗျ။

“ဟေ့ကောင်... ကျောက်ခဲ၊ မင်း သွားကိုင်ကွာ”

“ဟာ... မင်းဘာသာ သွားကိုင်ပါလားဟ”

“ငချစ်... မင်းဝင်ကိုင်ကွာ”

“ငါတစ်ယောက်တည်း မကိုင်ရဲဘူး၊ မင်းနဲ့အတူသွားကိုင်မယ်... လာ”

“ဟ... ဟ... ငါ မကိုင်ရဲလို့ မင်းကို ကိုင်ခိုင်းတာကွ”

“စွီ... သူများကျတော့ သေစေချင်တဲ့ကောင်”

“ကိုင်း... ဘယ်သူ ငန်းတော်ကျားခေါင်းပေါ် လက်တင်ရဲလဲ။ စောစော

က ငါ့ကို ဝိုင်းထိုးတဲ့ကောင်တွေ ကိုင်ရဲလား ဝင်ခွဲ”

အဘိုးကြီးကို ဝိုင်းထိုးခဲ့တဲ့လူတွေ လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြတယ်။

“မင်းရော ကိုင်ရဲလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟို သူငယ်ရော”

“ဟာ... မကိုင်ရဲဘူး ဘကြီး”

“ဟေ့... ဘင်တီးတဲ့ကောင် မင်းကိုင်ရဲလားဟေ့”

“မ... မ... ကိုင်ရဲ... ရဲ... ဘူးဗျ”

“ဟိုကောင်... ဆေးဝေတဲ့ကောင်ရော”

“အဲ... အဲ... မကိုင်ရဲဘူးဗျ”

“ကျုပ် ကိုင်ရဲတယ်ဗျ”

“ဟင်”

“ဟေ”

“အလိုလေး”

“ဟ... ဟ... ကိုရင်ငယ်လေးပါလားဟေ့”

“ကျုပ် ကိုင်ရဲတယ်”

လို့အော်ပြောလိုက်တဲ့ အသံသေးသေးလေး ကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ ...

အလို... သပိတ်ပိုက်ထားတဲ့ ကိုရင်ငယ်လေးတစ်ပါးပျံ့။ အသက်က ရှိလှ

(၈)နှစ်၊ (၉)နှစ်မျှပဲ ရှိမယ်ပျံ့။ ခေါင်းတုံးကို ပြောင်နေတာပဲ။

“ကိုင်ရဲတာ ဘယ်သူတုံး”

“ကျုပ်ပဲ ဒကာကြီး”

“ဟင်... ကိုရင်လေး... ကိုရင်လေးတစ်ပါးဟ”

“ကိုရင်ဘွဲ့မည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသတုံး ဘုရား”

တိုက်ပုံရင်ကွဲအဘိုးကြီးက လက်အုပ်ချီပြီး ရိုရိုသေသေ မေးလိုက်တာ

ပျံ့။

“ရှင်ပိမလလို့ခေါ်ပါတယ် ... ဒကာကြီး။ အချို့ကတော့ ကိုရင်ညှပ်စိလို့
ခေါ်ပါတယ်”

“ကိုရင် သတ္တိကောင်းလှချည်လား။ ဒီ ငန်းတော်ကျားမြွေက အဆိပ်
ပြင်းတဲ့ မြွေဘုရင်ပါ ကိုရင်။ အသက်အန္တရာယ် ရှိပါတယ်။ တကယ်ရော ကိုင်ရဲလို့
လား ဘုရား”

“ကိုင်ရဲတယ် ... ဒကာကြီး”

“ကိုရင် ... မကိုင်နဲ့”

“ကိုရင်ညှပ်စိ၊ သေလိမ့်မယ် မကိုင်နဲ့”

“ကိုရင်လေး... မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့”

အနီးရှိလူတွေက ကိုရင်လေးကို မကိုင်ဖို့ ဝိုင်းအော်ထားကြတယ်။ ကိုရင်

က လုံးဝ မတုန်လှုပ်ဘူးပျံ့။

ဘယ်ကျောင်းက ကိုရင်မှန်း မသိဘူး။ မြင်လည်း မမြင်ဖူးကြဘူး။

ဒီမှာ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက အော်ပြီးမေးပါရော။

“ဒီမှာ ဆရာကြီးရှင်”

“ပြောပါ...အမေကြီး ပြောပါ”

“ကိုရင်လေးကို မြွေကိုက်လို့သေရင် ရှင် ဘယ့်နယ့်လုပ်မတုံး”

“ကျုပ် ထောင်ထဲဝင်မယ်”

“ဒကာမကြီး”

“ကိုရင်”

“ကိုရင်... မကြောက်ဘူး ကိုင်ရဲတယ်”

“ကိုရင်... ဘာလို့ သေနိုင်မှန်း သိရဲ့သားနဲ့ ကိုင်ချင်ရတာလဲ”

ဒီမှာ ကိုရင်ညှပ်စိက အဘွားကြီးရဲနားနားကို ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်တယ်။ အဘွားကြီး အံ့ဩသွားသလိုဖြစ်ရော။

“ဟင်...”

ဒီမှာ တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးက အော်မေးတယ်ဗျ။

“ကိုရင်... တကယ်ကိုင်ရဲလား”

“ကိုင်ရဲတယ်”

“ကိုင်ရဲရင် ဝင်ခဲ့ပါ”

ကိုရင်ညှပ်စိ သပိတ်လေးပိုက်ပြီး စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ လူတွေကတော့ အပြစ်ပြောကုန်ကြပြီဗျ။

“ကိုရင်လေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒီအဘိုးကြီးကို ဒီနေရာတင် အပြတ်ရှင်းမယ်ဟေ့”

“ဘယ်လိုလူကြီးလဲကွ”

“သေချင်လို့နဲ့ တူတယ်ဟေ့”

ပြောကုန်ကြပြီဗျ။

“ကိုရင်...”

“ဒကာကြီး”

“ဘာလို့ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြွေဆိုးခေါင်းကို ကိုင်ရဲရတာလဲ”

ဒီမှာ ကိုရင်ညှပ်စိက တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးကို နားကိုကပ်ပြီး တိုးတိုးပြော
လိုက်တယ်။

ဘယ်သူမှ မကြားကြဘူး။

ဘာပြောမှန်းလည်း မခန့်မှန်းနိုင်ဘူး။

သို့သော်...

တိုက်ပုံရင်ကွဲ အဘိုးကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ပြုံးနေလေရဲ့။

မူလ မြွေဆရာမြွေမင်းရာဇာကတော့ အပြုစားခံနေရသလို ဂူငူကြီး

ရပ်ကြည့်နေတုန်းပဲ။

“ကိုင်း... ကိုရင် ကိုင်တော့”

ကျွန်တော်တို့ ကြည့်နေသူအားလုံး အသံတွေ တိတ်သွားကြတယ်။

ရင်တဖိုဖိုလည်း ဖြစ်နေကြပြီလေဗျာ။

ဒီမှာ ကိုရင်လေး ညှပ်စိက ကျောက်ရုပ်လိုငြိမ်သက်နေတဲ့ ငန်းတော်ကျား

မြွေကြီးရှေ့မှာရပ်ပြီး ဂါထာတစ်ပုဒ်ကိုရွတ်လိုက်တယ်။

ဝိရူပက္ခေ ဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဧရာပထေဟိ မေ။

ဆဗ္ဗာပုတ္တေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ကဏှာဂေါတမ ကေဟိစ။

အပါဒကေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဒွိပါဒကေဟိ မေ။

စတုပ္ပဒေဟိ မေ မေတ္တံ၊ မေတ္တံ ဗဟုပ္ပဒေတိ မေ...

ကိုရင်လေးက မျက်စိစုံမှိတ် သပိတ်ပိုက်ပြီး ခန္ဓသုတ်တော်က ပရိတ်

ဂါထာနှစ်ပိုဒ်ကို သံနေသံထားနှင့် မြွေငန်းတော်ကျားကြီးရှေ့မှာ ရွတ်နေတာဗျာ။

အတန်ကြာတယ်ဗျ။

အဘိုးကြီးကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လို့။

ပြီး အဘိုးကြီးကလည်း ပါးစပ်က တစ်ခုခုကို ရွတ်နေတယ်ဗျ။

မြွေအလမွှာယ်အဖွဲ့ကလည်း စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေကြ။ ကျွန်တော်တို့

လည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှာလဲဆိုပြီး ရင်ထိတ်နေတုန်းမှာပဲ...

ကိုရင်လေးက ကျောက်ရုပ်လို ပါးပျဉ်းထောင်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ငန်းတေ
ကျားကြီးရဲ့ ဦးခေါင်းကို ပရိတ်တော်အဆုံး သူ့လက်ဝါးသေးသေးလေး တင်လို
ရော...

"ဟာ..."

"ဟယ်..."

"အလိုလေးတော်..."

"ရွှီး... ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း"

"ကိုရင်လေးကွ... ရွှီး... ကိုရင်ညှပ်စိကွ"

"အဲဒါ ဘုရားသားတော် စစ်စစ်ဟေ့"

ကြည့်စမ်းပါဗျာ... လူဦးရေတစ်ရာကျော်ခန့် ပရိသတ်ကြီးဟာ လက်ခ
တွေတီး၊ လက်ခေါက်တွေမှုတ်၊ သြဘာပေးကြတာဗျာ။

ကြည့်လေဗျာ။

ပရိတ်ရွတ်ပြီး ငန်းတော်ကျားဦးခေါင်းပေါ် သူ့လက်ဖဝါးလေး တင်လို
ရော ကျောက်ရုပ်လိုတောင့်နေတဲ့ ငန်းတော်ကျားဦးခေါင်း မြေကြီးပေါ်ညွတ်ကျ
ကိုရင်လေး ခြေဖဝါးပေါ် ဦးခေါင်းတင်ငြိမ်နေတာကိုးဗျာ။

ချီးကျူးအံ့သြသံတွေ ညံ့နေတယ်ဗျာ။

ကိုရင်လေး သပိတ်ပေါ်လည်း ငွေစက္ကူတွေ ဝိုင်းတင်လှကြပါရော
တိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးကလည်း ကိုရင်လေးကို ရိုသေစွာ လက်အုပ်ချီလို့ မြေပြင်မှာ ထို
ကန်တော့တယ်ဗျာ။

အိုဗျာ... ကြည့်စမ်းပါဦး။

မြွေအလမ္မာယ်ဆရာ မြွေမင်းရာဇာနဲ့ သူ့တပည့်နှစ်ဦးပါ ကိုရင်လေးက
ထိုင်ကန်တော့ကြတာဗျာ။

သူတို့ ရိုသေစွာကန်တော့တာ မြင်ကြတော့ ပရိတ်သတ်ကလည်း ကိုရ
လေးကို ထိုင်ကန်တော့ကြပါရောဗျာ။

ကျွန်တော်လည်း ကန်တော့တာပေါ့ဗျာ။

“ပရိသတ်တို့... ဟောဒီကိုရင်လေး ရွတ်ဆိုလိုက်တာ ခန္ဓပရိတ်တော်ပါ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားခဲ့တဲ့ ပရိတ်တော်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်က

ဝိရူပက္ခ၊ တေဇထန်ပြင်း၊ နဂါးမင်း၏၊ သင်းပင်းရံခြေ၊ နဂါးမြွေတို့နှင့် အတူ၊ သတ္တဝါအချင်းချင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ဧရာပထ တေဇထန်ပြင်း၊ နဂါးမင်း၏၊ သင်းပင်းရံခြေ၊ နဂါးမြွေတို့နှင့်အတူ သတ္တဝါအချင်းချင်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

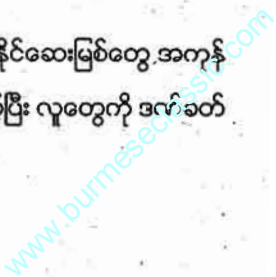
ဆဗ္ဗပုတ္တ တေဇထန်ပြင်း၊ နဂါးမင်း... ကဏ္ဍာဂေါတမ တေဇထန်ပြင်း၊ နဂါးမင်း၏၊ သင်းပင်းရံခြေ၊ နဂါးမြွေတို့နှင့်အတူ ငါ၏ သတ္တဝါအချင်းချင်း ချစ်ခင်ခြင်း မေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း...

အခြေမရှိသော များစွာသော သတ္တဝါတို့နှင့်အတူ ငါ၏ သတ္တဝါအချင်းချင်း မေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အခြေနှစ်ချောင်း၊ အခြေလေးချောင်း၊ အခြေများစွာ သတ္တဝါတို့နှင့်အတူ ငါ၏ သတ္တဝါအချင်းချင်း ချစ်ခင်ခြင်း မေတ္တာသည် ဖြစ်ပါစေသတည်း။ မှတ်ထား ကြပါ ဒီခန္ဓသုတ် ပရိတ်တော်ဟာ အဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေနဂါးတို့ကို မေတ္တာပို့သတဲ့ ... မေတ္တာပရိတ်တော်ပါ။ ဒီခန္ဓာပရိတ်ကို နေ့စဉ် ငါးပါးသီလ လုံခြုံစွာနဲ့ သက်စေ့ရွတ် ရင် ဘယ်လိုအဆိပ်ရှိတဲ့မြွေမှ အန္တရာယ်ပြုလို့ မရပါဘူး။ ကိုင်း... ကိုရင်လေး က လက်တွေ့ပြလိုက်ပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ သိဒ္ဓိဝင်မြွေဆေး ဆောင်ထားဖို့ လိုသေးလား ဗျာ။

“မလိုပါဘူးဗျို့”

“ကိုင်း... မြွေဆရာ၊ မောင်ရင်ဝေထားတဲ့ မြွေနိုင်ဆေးဖြစ်တွေ အကုန် ပြန်သိမ်းလိုက်။ မသိမ်းခဲ့ရင် ငါ မင်းရဲ့ဇာတိရုပ်ကို ထပ်ဖော်ပြီး လူတွေကို ဒဏ်ခတ် ဝိုင်းရလိမ့်မယ် ပြန်သိမ်း”

မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတဲ့ မြွေဆရာ မြွေမင်းရာဇာက သူဝေထားတဲ့ မြွေနိုင်ဆေးမြစ်တွေကို ပြန်တောင်းပြီး သိမ်းလိုက်တယ်။

“ကိုင်း... ပရိသတ်တို့ ပြန်နိုင်ပါပြီ။ မှတ်ထားကြပါ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြပါ။ အနန္တော အနန္တငါးပါးကို ရှိသေလေးစားပါ။ သရဏဂုံ တည်နေရင် ကျောက်ခဲလည်း အဓိဋ္ဌာန်တာနဲ့ ဆေးဖြစ်ပါတယ်။ အားလုံး သရဏဂုံ တည်တဲ့ မေတ္တာရှင်တွေ ဖြစ်ကြပါစေ”

[၃]

လူအတော်များများ ပြန်ကုန်ကြပြီဗျာ။ ဘတိုက်ပုံကို ထိုးကြိတ်မိသူတွေ
လည်း တောင်းပန်ကန်တော့ပြီး ပြန်သွားတယ်ခင်ဗျ။

သို့သော် ကျွန်တော် မပြန်သေးဘူး။ အလွယ်တိုင်းမှာပဲ ရှိနေတယ်။ ကိုရင်
လေးလည်း ရှိနေတယ်။ အသာအကဲခတ်နေတာပေါ့။

“မြွေဆရာ”

“ခင်ဗျာ”

“မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသလား”

“အဲ...အဲ...”

“မင်းတို့ ကြံ့ကွက်ဖန်ကွက်တွေကို ငါ့သိတယ် မြွေဆရာ။ မင်းရဲ့ မြွေပေး
တွေရော၊ မြွေဟောက်တွေရော၊ အစွယ်ချိုးထားတဲ့ မြွေတွေကွ။ မင်း ပထမ မြွေနိုင်
ဆေးမြစ်ဝေမယ်။ ပြီးရင် မြွေစာဖိုးဆိုပြီး ပိုက်ဆံတောင်းမယ်။ မင်း မြွေနိုင်ဆေး

တကယ်စွမ်းရင် ငွေထောင်နဲ့သောင်းနဲ့တော့ ပေးသင့်တာပေါ့ကွာ။ မင်း လေ့ကျင့်ထားတဲ့ မြွေတွေကိုတော့ မင်းအထာကျ အမိန့်ပေးရင် လိုသလိုရတာပေါ့။

သို့သော် မင်းက မဆီမဆိုင် လက်ထောက်ကြည့်တဲ့ ငါ့ကိုပါ အသားလွတ်ရန်လုပ်ပြီး ပရိသတ်နဲ့ရန်တိုက်ပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက် ဘော်ချက်ဖို့ ကြံတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါ မလွဲမရှောင်သာဘဲ ဝင်ပညာပြရတာပဲ။ မင်း မြွေနိုင်ဆေးစွမ်းရင်ဟောဒီ ငန်းတော်ကျား အကိုက်ခံလိုက်လေ။ ဒါ လမ်းခရီးက ရလာတဲ့ ငန်းတော်ကျားပဲ။ သတ်စားမည့်လူတွေလက်ထဲက ငါ ငွေပေးဝယ်လာတာ။ အစွယ်ရှိတယ်။ အဆိပ်ပြင်းတယ်။ မင်း အကိုက်မခံရဲဘူး။ မင်းတို့ ဆေးကို လိမ်းညာမရောင်းပါနဲ့။ မြွေဆရာ ဘာမှမသိတဲ့ ရိုးသားတဲ့လူတွေ ယုံကြည်ကိုးစား အသုံးမှားရင် ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်ပါလိမ့်မယ်ကွာ။ ရိုးရိုးမြွေအလမွှာယ် အလှပြစားရင်ပဲ အလှငွေရပြီး ထမင်းစားလို့ရပါတယ် ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာကြီး”

“မင်း သိဒ္ဓိဝင် မြွေဆေးမြစ်က ဘာလဲဆိုတာ ငါ ပြောပြဦးမလား။”

“ကျွန်တော် မှားပါတယ် ... ဆရာကြီး။ ဆရာကြီးကို ပြစ်မှားစော်ကားမိတာလည်း တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျ။ နေ့ခင်းကို ကျွန်တော် မြွေဆေးရောင်းမစားတော့ပါဘူး။ မြွေအလမွှာယ်ပဲ ပြစားပါ့မယ်လို့ ကတိပြုပါတယ် ... ဆရာကြီး”

သူတို့သုံးဦးက တိုက်ပုံရင်ကွဲနဲ့ ဆရာကြီးကို ထိုင်ကန်တော့ကြတယ်ဗျာ။

“သာဓု... သာဓု... သာဓု... အမှားကို အမှားလို့သိတာ မမှားသေးဘူး။ မြွေဆရာ လိမ်မာရိုးသားကြပါကွယ်”

သည့်နောက် တိုက်ပုံရင်ကွဲဘကြီးက ငန်းတော်ကြားမြွေကြီးကို ကောက်ယူပြီး လွယ်အိတ်ထဲကိုထည့်လွယ်လို့ ကိုရင်လေးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကပ်လိုက်သွားခဲ့တယ်။

သွားရင်း စကားတွေ ပြောကြတာကို ကျွန်တော် နောက်ကနေကြားနေရတယ်။

“ကိုရင်လေး... သတ္တိကောင်းတယ်နော်”

“ဒကာကြီးကလည်း တော်တာပါပဲ။ ဒကာကြီးရဲ့ပညာကိုယုံလို့ ကိုရင်လည်း အရဲစွန့်တာပါ... ဒကာကြီး”

“ကိုရင်လေးက ကျုပ်အကြောင်း သိတယ်လား”

“သိပါတယ်”

“ကိုရင်က ဘယ်လိုသိတာတုံး ဘုရား”

“ဒီလိုပါပဲ... ဒကာကြီးရယ်”

“ကိုရင်လည်း စွမ်းတာပါပဲ ဘုရား”

“ကိုရင်လည်း ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်တယ် ဒကာကြီး။ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်တုံး... ကိုရင်”

“အဆင့်မြင့် ဂန္ထိရပညာရပ်တွေကိုလည်း လေးစားတယ်။

“ဟင်... ကိုရင် ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဒါတွေကို သိတာပဲလားဟင် ကိုရင်”

“ကိုရင်အဘိုးက အဘိုးအောင်မင်းခေါင်ရဲ့မိတ်ဆွေရင်းပထမဦးသောကြာ

ပါ ဒကာကြီး”

“ဟင်”

ကိုရင်လေးဟာ သို့ကလိုပြောပြီးနောက် ဘတိုက်ပုံရင်ကွဲကြီး အပါးက ဓန လှစ်ခနဲ ထွက်သွားလိုက်တာ မြန်လိုက်တာ။ မျက်စိရှေ့တင် ပျောက်သွားတာ ပဲဗျာ။

ကိုရင်လေး ဘယ်ကျောင်းမှာ နေတာလဲ။

ကိုရင်လေး အဘိုး ပထမဦးသောကြာဆိုတာကရော ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်လဲ။ သိချင် မေးချင်လိုက်တာ။ ငါ ညွှန်လိုက်လေခြင်းရယ်။

ဘတိုက်ပုံရင်ကွဲကြီးဟာ အလွန် လျှို့ဝှက်နက်နဲလှတဲ့ ကိုရင်လေးလှမ်း သွားရာကို လက်အုပ်ချီပြီး မေတ္တာတွေ ပို့သ၊ နေရဲ့ဗျာ။

“အဘ...”

“ဟင်... စာရေးဆရာ မဟုတ်လားဟေ့”

ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် အဘက လှည့်ကြည့်ပြီး မှတ်မှတ်ရရ မေးလိုက်ပါရောဗျ။

“အဘ ... မှတ်မိသားပဲ။ အဘကို ခုလို မြင်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ အဘရယ်။ ဒါနဲ့ အဘနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင် အဘ”

“လူလေး စာရေးဆရာ”

“ဗျာ ... အဘ”

“အဘနာမည်လည်း မင်းမမေးနဲ့၊ မင်းနာမည်လည်း အဘ မမေးဘူး၊ နားလည်လား ... လူလေး”

“အဘ ဘယ်မှာနေလဲဟင်”

“မင်းမှာ အိမ်ရှိလား စာရေးဆရာ”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

“မင်း ပိုင်သလား”

“ပိုင်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“မင်းသေသွားရင် အဲဒီအိမ် ပိုင်သေးလား”

“အဲ ... အဲ ... သေသွားရင်တော့ မပိုင်ဘူး ... အဘ”

“အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နဲ့ နေတယ်ဆိုတာ ခဏလေးကွ။ သေရင် မပိုင်တော့ဘူး။ ယူသွားလို့လည်း မရဘူး။ သေပြီးရင် မင်းအိမ်ပါလို့ပြောပြီး လာနေလို့ မရတော့ဘူး။ မင်းကိုယ်မင်းလည်း မပိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါ အနတ္တပဲ။ အနတ္တ မပိုင်ပါလားလို့ သိထားရင် မင်းနေတဲ့နေရာ ငါနေတဲ့နေရာ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး။ ကြားစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ဓားလှံကိုင်ပြီး လုံခြုံရေးယူစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။

တကယ် တန်ဖိုးရှိတာ ရတနာသုံးပါးပဲ။ ဒီ ရတနာသုံးပါး အရိပ်မှာနေပြီး မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ဒီဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါး လက်ကိုင်လားလို့ ဘဝတွေမှာ ရိုးသားစွာ ဆောင်ရွက်ကြရင် အနေလည်း မြတ်တယ်။ အသေလည်း မြတ်တယ်။ တန်ဖိုးလည်း ကြီးတယ်။ အမှန်တကယ် မင်းတို့ ငါတို့ နေရမည့်

အိမ်ရဲ့ အရိပ်ဟာ ဝင်ဒါမီယာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရွှေတောင်ကြားလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရတနာသုံးပါး အရိပ်ဘဲ။ မေတ္တာနဲ့ ရိုးသားစွာဖြောင့်မတ်စွာ ခိုဝင်ပြီး ဖြောင့်မှန်ကြရင် အိမ်နံပါတ်မလိုဘူး။ လမ်းနာမည် မလိုဘူး။ မင်းတို့ငါတို့ အားလုံး မေတ္တာမြို့သား၊ သစ္စာမြို့သားချည်းပဲ။ ကိုင်း... သွားပဟေ့”

“အဘ ... ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“သစ္စာမြို့”

ကျွန်တော် တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားနေတဲ့ အမည်မသိ မေတ္တာရှင် ဂန္ထီရ လူထူးဆန်း ဘတိုက်ပုံရဲ့ နောက်ကျောကို လက်အုပ်ချီပြီး ဂါရဝပြုလိုက်ရင်း ပြန်ဆုံပါရစေ ... အဘရယ်လို့။

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

[၁]

အယူအဆရှိတဲ့လူလည်း ယူဆယုံကြည်ကြတာပါပဲဗျာ။

အယူမရှိတဲ့သူကြတော့လည်း လုံးဝပါပဲ။

အချို့တော့ ဒါ ရှေးလူကြီးသူမများ ပြောဆိုသတိပေးခဲ့တာ၊ အကြောင်း

ကို ကိုယ်တွေ့ခွဲ ပြောခဲ့တာ ...

ရှောင်ကြ ...

ဆောင်ကြ ...

ဆိုကြပါစို့ဗျာ ...

အတော်များများက ဗာဒံပင်တို့၊ သင်္ဘောပင်တို့ကို အိမ်ခြံဝန်းထဲမှာ မစိုက်

ကြဘူးဗျာ။ ဘာလို့ မစိုက်ကြတာလဲမေးတော့ ...

“ခိုက်” လို့တဲ့။

ကိုင်း ... ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုခိုက်တာတုံး။

စိုက်ပျိုးရေးဌာနက သတိပေးလို့လား။

ရုက္ခပေဒအသင်းက စာထုတ်လို့လား။

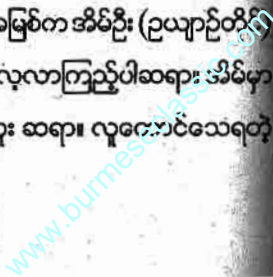
အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့် ဘယ်သူပြောတာတဲ့။ စိုက်တဲ့ အကြောင်းရင်းလည်း ပြောပါဦးဗျာ။

ကိုယ်ကလည်း မြန်မာမှု ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတွေ လေ့လာမေးမြန်း မှတ်သား စုဆောင်းနေသူဆိုတော့ မေးရတာပေါ့ဗျာ။

“ဆရာမှိုင်းရေ... အိမ်ခြံဝန်းထဲမှာ ဗာဒံပင်၊ သင်္ဘောပင်၊ မှိုပင်စိုက်ထား ရင် အိမ်ရှင်မိသားစုကို စိုက်တယ်တဲ့ခင်ဗျ။ ဘုရားဟောတော့ မဟုတ်ဘူး... ဆရာမှိုင်းရာ။ စိုက်ပျိုးရေးဌာနက စာထွက်သတိပေးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ရှေးလူကြီး အတော်များများရဲ့ အတွေ့အကြုံအရသိလို့ နောက်လူတွေကို သတိ ပေးတာပါခင်ဗျ”

“ဗာဒံပင်တို့၊ သင်္ဘောပင်၊ မှိုပင်တို့ ခြံဝန်းထဲစိုက်တော့ အသီးမစားရဘူး လားဗျာ။ မှိုသီးခြောက်သွားရင် မှိုမရဘူးလား။ ဒီမှိုနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းအုံး၊ မွေရာ ချုပ်လုပ်ကြတာပဲ မဟုတ်လားဗျ။ သင်္ဘောသီးရဲ့ အာဟာရတန်ဖိုးကြီးပုံကို ဆရာဝန်တိုင်း၊ လူတိုင်း သိကြတယ်ဗျာ။ သင်္ဘောပင် အသုံးဝင်ပုံကို မြန်မာ တိုင်းရင်းဆေးဆရာတွေ ပိုပြီး သိကြ အသုံးပြုကြဥစ္စာ။ ခြံထဲစိုက်တာ ဘာကြောင့် စိုက်တာတုံးဗျ”

“ဒီလို ဆရာမှိုင်းရ... အထူးသဖြင့် ဗာဒံပင်နဲ့ မှိုပင်ကို ကိုယ့်ခြံဝင်းထဲ စိုက်ရင် အဲဒီအပင်ရဲ့ ပည်စည်လုံးပတ် ပေါင်းစပ်လို့ရတဲ့ ပျဉ်(ဆိုက်)အနေအထား ကြီးထွားလာရင် စိုက်မိတဲ့အိမ်ရှင် နေရာပြောင်းရင် ပြောင်း၊ မပြောင်းရင် အိမ်သား တစ်ဦးဦး အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ သေရောတဲ့ဗျ။ တစ်ခါ သင်္ဘောပင် အိမ်ခေါင်းရင်း မှာ မစိုက်ရဘူးတဲ့။ စိုက်ခဲ့မိလို့များ အဲဒီ သင်္ဘောပင်ရဲ့အမြစ်က အိမ်ဦး (ဥယျာဉ်တိုင်) ကို ထိုးမိရင် အိမ်ရှင်သေရောတဲ့ဗျ။ ဆရာ... လိုက်လေ့လာကြည့်ပါဆရာ။ အိမ်မှာ မှိုပင်၊ ဗာဒံပင်စိုက်ထားတဲ့ အိမ်တွေ စီးပွားမဖြစ်ကြဘူး ဆရာ။ လူငယ်တွေသေရတဲ့

အိမ်ရှိတယ် ဆရာရဲ့၊ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းနီးပါး ခြံဝင်းထဲမှာ နှိပ်ငဲ့၊ ဗာဒံပင် မစိုက်ကြ တာများတယ်ဗျာ”

အင်း... အဲဒီအပင်တွေ အိမ်ခြံဝန်းထဲစိုက်လို့ အိမ်ရှင် စီးပွားပျက် သေရ တာလား။

အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေလို့ စီးပွားပျက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ဗျာ။ အိမ်ရှင်မိသားစုထဲက ဖဲရိုက်အရက်သောက် အပျော်အပါး အသုံးအစွဲများ အကြွေးတင် စီးပွားပျက်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

သေတာကရော...
မွေးလာတာ သေဖို့လေဗျာ။
မွေးတာနဲ့ သေတာကြားမှာ ရှင်သန်ချိန်က ပုံမှန်ရှိလို့လားဗျ။ ကွေးသော လက်မဆန့်ခင်နဲ့ ဆန့်သောလက်မကွေးခင်ကြားမှာ ဖြစ်တယ်၊ ပျက်တယ်လို့ ဘုရား ဟောရှိဥစ္စာဗျာ။

သတ္တဝါတွေမှာ သေခြင်းလေးမျိုးရှိသတဲ့။
(၁) အသက်တမ်းကုန်၍ သေရခြင်း။
(၂) ကံအစွမ်းကုန်၍ သေရခြင်း။
(၃) အသက်နှင့်ကံ နှစ်ပါးကုန်၍သေရခြင်း။
(၄) ကံတစ်ပါးပါးက ဖြတ်တောက်၍ သေရခြင်းရယ်လို့ သေခြင်း လေးမျိုးရှိတယ်ဥစ္စာ။ ဘယ်နေ့သေမယ် အတိအကျ မသိရပေမဲ့ သေခြင်းတရား မှာ အရွယ်မရွေးဘူး။ အချိန်မရွေးဘူး။ နေရာမရွေးဘူးလေ။ အနှေးနဲ့အမြန် သေရ တာပဲ။

ခက်တာက ရုတ်တရက်သေရခြင်းအချို့မှာ...
ခိုက်တဲ့ သစ်ပင်စိုက်လို့...
အိမ်ဆောက်ရာမှာ မီးကျော်သစ်ကို သုံးမိလို့၊
ကိုယ်တော်နှစ်ပါးကို မရှိမသေစော်ကားမိလို့...

ကွင်းပိုင်တင်မည့် ကြက်ချက်စားမိလို့ ...

သချိုင်းကုန်းက မသန့်တဲ့ပစ္စည်း အိမ်ပေါ်ရောက်နေလို့၊ မဆောင်ကောင်
တဲ့ အဆောင် ဆောင်ထားလို့၊ ခိုက်တာ သေရတာ။ ဟော ... ယိုးမယ်ဖွဲ့လာကြပြီ။

ရှိုသေးတယ်။

သချိုင်းကုန်းဟောင်းပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်နေလို့ သေတာတဲ့။ သိုက်ကုန်း
မြေပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်နေပြီး မသန့်တဲ့ကိစ္စတွေလုပ်လို့ သိုက်စောင့်တွေ လုပ်လို့
စီးပွားပျက်တာတဲ့။ ရူးရတာ။ သေရတာတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ညီတစ်ယောက်လည်း သူ့အိမ်နောက်ဖက်မှာ စိုက်
ထားတဲ့ မှိုပင်ကြီး ဆားနဲ့ခုတ်ပစ်လိုက်တယ်ခင်ဗျ။

မှိုပင်ကြီးရင် တစ္ဆေသရဲ မှီနေတတ်လို့တဲ့။

တစ်နှစ် ... တစ်နှစ် အသီးတော်တော်များများရတဲ့ မှိုပင်ကြီးကို အရင်
လည်း မခုတ်ခဲ့ဘူး။

မှိုပင်ကြီး ခုတ်ကာနီးမှာ ပါးစပ်က ပြောလိုက်သေးသတဲ့။

“မှိုပင်ကြီးကို ကျုပ်ခုတ်တော့မယ်။ မှိုပင်ကြီးမှာ မှီခိုကပ်နေတဲ့ ပရသာ
တွေရှိရင် သင့်တော်ရာသွားနေကြ။ ဒါ အမိန့် ငါ့အမိန့်မဟုတ်ဘူး နိုင်ငံတော် အကြီး
အကဲ (ဦးနေဝင်း) ရဲ့အမိန့်”

သို့ကလိုပြောပြီး အလွန်ကြီးလှတဲ့ အသီးဝေဝေဆာဆာ မှိုပင်ကြီး ခုတ်လို့
ရှင်းပစ်လိုက်တယ်။

မှိုသီးတက်ခူးပြီး မှိုပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့အဖြစ်က မကြာခဏ ဖြစ်နေ
တာကိုး။

မှိုကိုင်းမှိုသား ဘယ်ခိုင်မှာလဲဗျာ။

တက်နင်းခူးရင်း ကျိုးကျတာပေါ့။

အဲဒါနဲ့ မှိုပင်ကြီးကိစ္စ ပြတ်သွားပါရော။

ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့မှာ သဘောပင်စိုက်ထားတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာရော
စည်းရိုးအပြင်မှာရောပေါ့ဗျာ။

အချိန်တန်တော့ သီးလိုက်တာ ပြတ်ခဲနေတာပဲ။

ကျွန်တော်က ပြတ်နေအောင်သီးတဲ့ သဘောပင်ကြီးကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်
အားရနေတာဗျာ။ တစ်နေ့ အဘိုးကြီးတစ်ဦး တွေ့သွားပြီး ...

“အိမ်ရှေ့မှာ သဘောပင်မစိုက်နဲ့ ... လူလေး”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး အဘိုး”

“မကောင်းဘူး”

“ဘယ်လိုမကောင်းတာတုံး အဘိုး”

“ခိုက်တယ်”

ခိုက်မခိုက်တော့ မသိဘူးဗျာ။ သဘောသီးတွေ ဝင်းမှည့်လာရင် သူခိုး
ခိုးခူးသွားရော။ ကိုယ် မစားရပါဘူးဗျာ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော် ထောင်ကျ
ခဲ့ဖူးတယ်။

အိမ်ထောင် ပြိုကွဲခဲ့ဖူးတယ်။

စီးပွားပျက်ခဲ့ဖူးတယ်။

နောက်ဖေးမှာ စိုက်ထားတဲ့ သဘောပင်ဆို သီးလိုက်တာမှ အလုံးကြီး
မျိုးတွေ။ ကိုယ်လည်း စားတယ်။ သူများလည်း ပေးဝေလိုက်တာပဲ။

စီးပွားရေးကောင်းတယ်။ ရွှေနဲ့ငွေနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ နာမည်ကျော်ကြား
လာတယ်။ လူရာ တင့်တယ်လာတယ်။

သဘောပင်အကျိုးမပေးတာလား။

အကျိုးပေးတာလား မသိဘူး။

နာဂစ်မုန်တိုင်းဝင်ရော နောက်ဖေးက သဘောပင်ရော အိမ်ရှေ့သဘော
ပင်နှင့် ဒန့်ဒလွန်ပင်တွေပါ ပြိုလဲကျိုးကျ ကိစ္စတုံးကုန်တော့တယ်။ ခုတော့ စားချင်
ရင် ဝယ်စားနေရပြီ။

[၂]

ကျွန်တော်အနေနှင့် ယုံတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။

မယုံတယ်လည်း မဟုတ်။

ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ဖြစ်ရပ်တွေကို ကြုံတွေ့မျက်မြင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ခင်ဗျ။

“ခိုက်တယ်” ဆိုတဲ့ ကိစ္စပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုက အုန်းပင်ကုန်းဆိုတဲ့ရပ်ကွက်မှာ နေလာတာ
ရပ်ကွက် စတည်ကတည်းကပဲခင်ဗျ။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ လမ်းရဲ့သုံးလမ်းကျော်မှာ ကျွန်တော်ညီမ အိမ်ထောင်
သည်မိသားစုနေကြတယ်။

ဒီတုန်းက လမ်းစဉ်ပါတီခေတ်ဗျ။

အိမ်ခြံမြေဈေး ရုလို့ ခေါင်ခိုက်မကြီးသေးဘူး။

(ပေလေးဆယ်၊ ပေခြောက်ဆယ်) ခြံတစ်ကွက်မှ တစ်သောင်း နှစ်သောင်း ဆို ကောင်းကောင်းရတယ်။

အစိုးရအောင်ဘာလေထိ တစ်သိန်းဆုပေါက်ရင် ချက်ချင်း သူဌေးအခေါ်ခံ ရဲတယ်။ ခြံရယ်အိမ်ရယ်၊ ဝီလီဂျစ်ကားတစ်စီး ဝယ်လို့ရတယ်ဗျာ။ ကောင်းလိုက် တဲ့ခေတ်ဗျာ။

ထားတော့ဗျာ...

ပြောချင်တာက ကျွန်တော့်ညီမအိမ်ရှေ့မှာ ခြံကွက်တစ်ကွက်ရှိတယ်။ ခြံ က ကြက်လျှာစွန်းခြံကွက်ခင်ဗျ။

ကြက်လျှာစွန်းဆိုတာ လေးနားညီမဟုတ်ဘူး။ မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်နားညီ မဟုတ်ဘူး။

ကြက်လျှာစွန်းဆိုတာ ရှေ့ကညီပြီး နောက်မှာ ထောင့်စွေသွားတာ။ ချွန်သွားတာကို ကြက်လျှာစွန်းလို့ ခေါ်ကြတယ်။

သုံးနားမညီ တြိဂံပုံမျိုး သဏ္ဍာန်ပေါ့။

ညီမအိမ်ရှေ့က ခြံကွက်က ရှေ့မျက်နှာစာကားပြီး နောက်ဘက်ကို ချွန်စူး သွားတဲ့ခြံ။

အမှန်က မြေပိုခြံလေးပါဗျာ။

ရှေ့လေးဆယ်၊ ဘေး(၆၀)၊ နောက် (၁၀) ပေခန့်ရှိတယ်။

ကြက်လျှာစွန်းဖြစ်နေလို့ ဘယ်သူမှ မဝယ်ဘူး။ မနေကြဘူး။ မြန်မာ လူမျိုးရဲ့ မလေ့သဘာဝက ကြက်လျှာစွန်းခြံမှာနေရင် ခိုက်တယ်။ စီးပွားပျက်တယ်

လို့ ယူဆကြပြီး ရှောင်ကြတယ်လေ။

ပြီး လှေဦးတိုက်၊ လှည်းဦးတိုက်ခြံ မနေကြတာ များတယ်။ လှေဦးတိုက်၊ လှည်းဦးတိုက်ခြံမှာ အိမ်ဆောက်ပြီး လူနေရင် ခိုက်တယ်လို့ ယူဆခဲ့တာ ကြာပြီဗျ။

လှေဦးတိုက်၊ လှည်းဦးတိုက်ဆိုတာက...

ရေဆိပ်မှာ လှေဦးတိုက်တဲ့နေရာနှင့် တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခြံခံ၊

ပိုဒေါင်ရှိနေရင် အဲဒါကို လှေဦးတိုက်ခေါ်တယ်။

လှည်းဦးတိုက်ဆိုတာက ...

ကျွဲလှည်း၊ နွားလှည်း ဦးတိုက်သွားနေတဲ့ လမ်းကြောင်းရှေ့မှာ ပိတ်ထား
တဲ့အိမ်၊ မြဲ၊ တိုက်၊ ဝိုဒေါင်ရှိရင် အဲဒါကို လှည်းဦးတိုက်ကျတယ်လို့ ခေါ်တယ်တဲ့
ခင်ဗျ။

ခုတော့ ကားဦးတိုက်၊ မြင်းလှည်းဦးတိုက် ခေါ်ပြီပေါ့ဗျာ။

ဆိုပါစို့ဗျာ ...

လှည်း (သို့) ကားက ရှေ့ကနေ အနောက်သွားတဲ့ လမ်းအတိုင်းသွားနေ
တယ်။ ရှေးရှုသွားရာလမ်းဟာ ဆုံးပြီး၊ လမ်းဆုံးမှာ အိမ်ပိတ်ဆောက်ထားရင် အဲဒါ
လှည်းဦးတိုက်ပဲ။

ရှေ့တိုးလို့ မရတော့ဘူး။

ဆက်တိုးရင်လည်း အိမ်ကိုတိုက်ရုံပဲရှိတယ်။

ယုံချင်လည်းယုံပါ။ မယုံချင်လည်း နေပါခင်ဗျာ။

ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့အရ ပြောရရင်တော့ လှည်းဦးတိုက်၊ ကားဦးတိုက်
ရာလမ်းကြောင်းတည့်တည့်မှာ ပိတ်၍သော်လည်းကောင်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံ၍
သော်လည်းကောင်း ...

အိမ်၊ တိုက်၊ အဆောက်အဦ(ဘုရား၊ ကျောင်းကန်မှလွဲ၍) ဆောက်မိကြ
သည်ကို မြင်ရဖူးပါတယ်။

အဲဒီ အိမ် စီးပွားပျက်တာ တွေရတယ်။

နောက်ဆုံး ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်။

နောက်လူ လာဝယ်နေတယ်။ လာနေတဲ့လူလည်း မကြာပါဘူး။ စီးပွား
ပျက် ကျန်းမာရေးထိခိုက်။

တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးပြီး မွဲတာပဲ။

ဒါနဲ့ နောက်လူကိုပြန်ရောင်း။ နောက်ထပ်လာနေတဲ့လူကိုလည်း လုံးပါးပါး၊
လူနေမမြဲ၊ နေရင် အကျိုးစီးပွားဆုတ်ယုတ်။

ကျွန်တော့်မျက်မြင်အရအပြောင်းအရွှေ့အရောင်းအဝယ်အကြိမ်မနည်း
တော့ပါဘူးဗျာ။

အခုအလွန်ကြီးမားတဲ့အဆောက်အဦကြီးဆောက်နေတယ်။ ကံကောင်း
ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ။

ဒါကြောင့်...

ရှေးလူကြီးသူမ မြန်မာကြီးတွေက မည်မျှပင် နေရာအကွက်အကွင်း
ကောင်းတဲ့နေရာ ဖြစ်ပါစေ...

လှေဦးတိုက်၊ လှည်းဦးတိုက်၊ ကားဦးတိုက်ကျနေလျှင် လက်ရှောင်ကြ
သည်ကများတယ် ခင်ဗျ။

ကျွန်တော် အသိတစ်ဦးက ကားဦးတိုက်မြေကွက်မှာ လူလည်းနေ၊
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ထားတယ်။

တစ်နေ့ ကားတစ်စီး အရှိန်လွန် ဘရိတ်မမိ ထိုးဝင်တိုက်လို့ ကျိုးပဲ့ပျက်စီး
ကုန်ပါရောလားဗျာ။

[၃]

ခိုက်တဲ့အကြောင်းပြောရင်းလက်စနဲ့ ပြောချီးမယ်ဗျ။

နောက်တစ်ခုက ...

သိမ်ရိပ်ကျတဲ့မြေ၊ ခြံ၊ အိမ်ပဲ။

ရှေးမြန်မာကြီးတွေမှ လူကြီးအတော်များများက သိမ်ရိပ်ကျတဲ့ခြံမျိုးမှာ
နေလေ့မရှိကြဘူးဗျာ။ ရှောင်ကြတာများတယ်။

ဘုရားကျောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရဟန်းတွေ သိမ်ဝင်ဖို့ သိမ်ဆိုတာ
ရှိတယ်။

အချို့သိမ်က အဆောက်အဦကြီးတွေ။

အချို့က စည်းရိုးဝတ် သတ်မှတ်ထားတာလည်း တွေ့ရပါတယ်။ နေရောင်
က သိမ်ရှိရာကိုထိုး။

သိမ်ရိပ်က ဒီဘက်ခြံစည်းရိုးကို ရောက်နေရင် သိမ်ရိပ်ကျတဲ့ ခြံမြေမှာ
နေလေ့သိပ်မရှိကြဘူး။

ရှေးဟောင်းသိမ်တွေဆို ပိုပြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်။

တွေဖူးကြုံဖူးပါရဲ့ဗျာ။ သိမ်ရိပ်ကျတဲ့ခြံမှာ နေတဲ့လူလည်း ရှိတာပဲဗျ။
ဘယ်လိုအကြောင်းတွေဆိုလည်း မသိပါဘူးဗျာ။ အပြောင်းအရွှေ့ဖြစ်လိုက်တာ
နယ်... ဦးရေ ဘယ်နည်းမှာလဲဗျာ။ လူသေ၊ အိမ်ထောင်ကွဲ၊ အမှုဖြစ် မျိုးစုံပဲ။

အချို့လည်း နေစရာမရှိတော့ နေကြတာပဲလေ။

ဒီမှာဘက် မျက်မှောက်ခေတ်ရောက်တော့ သိပ်အယူသည်းတာ မရှိကြ
တော့ပါဘူး။

လှေဦးတိုက်၊ လှည်းဦးတိုက်လည်း နေကြတာပဲ။

သိမ်ရိပ်ကျတဲ့ခြံထဲလည်း နေလိုက်ကြတာပဲ။

အဲဒီမြေတွေလည်း အခု ဈေးမသေးဘူးဗျ။

ခြံဈေး၊ မြေဈေးထောင်ဂဏန်း၊ သောင်းဂဏန်း ရှိနေပြီ။ သချိုင်းမြေဟောင်း
ပေါ်လည်း နေနေကြတာပဲ။

အချို့လူနေအိမ် မဆောက်ရဲတော့...

ကုန်တိုက်တို့၊ အလုပ်ရုံတို့ ဆောက်ကြတာပဲဗျ။

ရွှေဈေးထက် မြေဈေးက ခေါင်ခိုက်နေပြီကိုး။

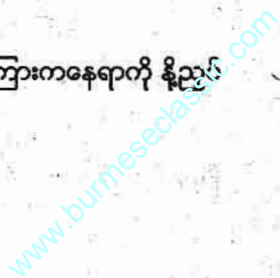
နောင် အနှစ်ငါးဆယ်ရောက်ရင် သစ်ပင်ကြီးတွေပေါ်မှာ လင့်စင်ထိုးပြီး
နေရတဲ့ခေတ် ရောက်ဦးမှာလား မသိ။

နောက်ခိုက်တဲ့ အိမ်တစ်မျိုး ရှိသေးတယ်ခင်ဗျ။

နို့ညှပ်တဲ့။

နို့ညှပ်ဆိုတာ မိန်းမသားတွေရဲ့ ပိခင်နို့နှစ်လုံးကြားကနေရာကို နို့ညှပ်
လို့ ခေါ်တာတဲ့။

နို့နှစ်လုံးညှပ်ထားတဲ့ အကြားကို ခေါ်တာပေါ့။

နီနစ်လုံးညှပ်ထားတဲ့အကြား ဘာအသားမှမရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘော။ အိမ်
ဆောက်ရင်တဲ့။ အိမ်ဝယ်ရင်တဲ့ နီညှပ်ကြားမရောက်စေနဲ့တဲ့။ နီညှပ်ကြားရောက်
နေရင် အကျိုးစီးပွား မဖြစ်ဘူးတဲ့။

ရှေးတုန်းက အယူအဆနော်။

ခုခေတ်တော့ လက်ခံသူလည်း ရှိတာပဲ။

လက်မခံသူလည်း ရှိကြတာပါပဲဗျာ။

နီညှပ်အိမ်နေရာရဲ့ သဘောက လမ်းထဲမှာ အိမ်ငါးအိမ် တစ်တန်းတည်း
ရှိကြတယ်ဆိုတော့။ ထိပ်ဆုံးက ထိပ်ပိတ်ညှပ်ထားတဲ့ အိမ်နစ်အိမ်သည် သဘော
က နံပါတ်တစ်ထိပ်အစအိမ်နဲ့ ကြားသုံးကွက်ကျော် ထိပ်ပိတ် နံပါတ်ငါးအိမ်က
ညီအစ်ကိုအရင်းအိမ်။ သို့မဟုတ် ညီအစ်မအရင်းအိမ် နှစ်အိမ်ဖြစ်နေရင် အဲဒါ
အလယ်ကအိမ်တွေကို နီညှပ်လို့ ခေါ်ကြတယ်ခင်ဗျ။

ဒီလိုပဲ အိမ်ခြေ (၁၅)လုံးရှိတဲ့ အိမ်တန်းမှာ ထိပ်စနဲ့ ထိပ်ဆုံးပိတ် အိမ်နစ်
အိမ်က ညီအစ်ကိုအရင်း၊ ညီအစ်မအရင်းခေါက်ခေါက်အိမ်တွေဖြစ်နေကြရင် အဲဒါ
နီညှပ်ပဲတဲ့။

နီညှပ်နှစ်အိမ်ကြားမှာ ရောက်ရှိနေတဲ့ အိမ်(၁၅)လုံးကို နီညှပ်ကြားကျ
တဲ့အိမ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။

ရှေးအဆိုအရပြောရလျှင်...

နီညှပ်ကြား ရောက်နေ ကျနေတဲ့ အိမ်တွေ အကျိုးစီးပွား ယုတ်လျော့
တတ်တယ်တဲ့။ ဟုတ်သလိုလိုရှိသားခင်ဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့သိတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ဦး
အိမ်အကြားရှိနေတဲ့ အိမ်တွေ အကျိုးစီးပွား သိပ်မဖြစ်ကြဘူးဗျာ။ နီညှပ်ကြား
ရောက်နေကြလို့တဲ့။

အကျိုးစီးပွား ဖြစ်ပါသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြန်ကုန်တာကို
မြင်ရတာပဲခင်ဗျ။

ကံကောင်းချင်တော့ အစ်မလုပ်သူ ထိပ်ဆုံးအစအိမ်က သူ့အိမ်ကိုရောင်း
ပြီး အခြားနေရာ ပြောင်းသွားတော့မှ ...

ထူးခြားတာပဲကိုး။

ကြားအိမ်တွေ အကျိုးစီးပွား တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လန်းလန်းကြွကြွဖြစ်ကြတာကို ထူးခြားစွာပဲ မြင်တွေ့ရဖူးပါတယ်ခင်ဗျ။

အချို့ပိဏ္ဍာပညာရှင်တွေ ပညာပိုင်းအရ ဒီ နို့ညှပ်ကြားရောက်နေရင် တားပုံ၊ ရှင်းပုံလေးကလည်း ရှိတယ်ခင်ဗျ။

ဗဟုသုတအဖြစ်ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီလို နို့ညှပ်အိမ်ကြား ရောက်နေခဲ့ရင် ...

ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်ခြံစည်းရိုးနံဘေးမှာ ရေမြောင်းလေးလုပ်ပါတဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အုတ်ရေမြောင်းသေးသေးလေးလုပ်ပြီး ရေဖြည့်ပါ။ ပြီးရင် သစ်သားလှေ (သို့) ဖော့လှေလေးလုပ်ပြီး ရေမြောင်းရေထဲ ချထားပါတဲ့။

ပြီးရင် ပါးစပ်ကပြောပါ။

ငါတို့နေတဲ့ နို့ညှပ်အိမ်ကြားမှာ ရေစီးတဲ့ မြောင်း၊ ရောင်း၊ မြစ် ခြားသွားပြီ။ ဒီနေ့ကစ နို့ညှပ်ကြား ငါတို့အိမ်မကျတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါတဲ့။

အဲဒါ နို့ညှပ်ကျတဲ့အိမ်ကိစ္စ ရှင်းတဲ့နည်းပါတဲ့။ ယုံကြည်မှုပေါ့။ ယတြာ လို့ခေါ်မလား မသိ။

ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ပြောရလျှင်

လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခန့်က (.....)ရပ်ကွက် ကျွန်တော်သမီး

အကြီးရဲ့ ဆန္ဒပြုချက်အရ ခြံတစ်ကွက်ဝယ်ရန်ကိစ္စ ဖြစ်လာခဲ့တယ်ခင်ဗျ။

သည်တုန်းက မြေခြံဈေး သိပ်မတက်သေးဘူး။

ရောင်းမည့် အိမ်ရှင်ခြံရှင်ကလည်း ငွေလိုနေရာက ကျွန်တော့်သမီးအကြီး မနေတဲ့ အိမ်ခြံရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်က နှစ်အိမ်ကျော်ခင်ဗျ။

လက်ထဲငွေလေးရှိတုန်း ဝယ်ထားအဖေတဲ့။

ကိုယ်မလိုချင်လို့ ပြန်ရောင်းရင် အရှုံးမရှိဘူးတဲ့။

ကိုယ့်မှာ သားတစ်ယောက် လူပျိုရှိသေးတယ်။ သမီးနှစ်ယောက်က တော့ သူ့အိုးသူ့အိမ်၊ သူ့ခြံနဲ့ဖြစ်နေကြပြီ။

သားလုပ်သူ အိမ်ထောင်ကျရင်နေလို့ရအောင် ငွေရှိတုန်း ဝယ်မယ်၊
ဝယ်ပြီးသားလုပ်သူ အိမ်စောင့်ခြံစောင့်နေပေါ့။

ဒီရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သွားကြည့်ကြတယ်။

ဈေးစကားပြောကြတယ်။ အဆင်ပြေတယ်။

ငွေချေဖို့ကိစ္စပဲ ရှိတော့တယ်။

ဒီမှာ လာပြီးမေတ္တာရပ်တဲ့လူ ပေါ်လာပါရော့ဗျာ။

“ဦးညိုမှိုင်း ရှင်”

“ပြောပါ... အစ်မကြီး ဘာပြောချင်လို့ပါလဲ ခင်ဗျ”

ကျွန်တော့်ကို လာရောက်ပြောဆိုသူက သမီးရဲ့ အိမ်ခေါင်းရင်း ကပ်ရက်
က အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီး။

“ဦးညိုမှိုင်းရယ်... အခု ဦးညိုမှိုင်းတို့ ဈေးဆိုင်ထားတဲ့ခြံက ဦးညိုမှိုင်းသား
နေမှာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ အစ်မကြီးခင်ဗျ”

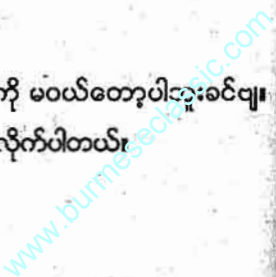
“ဦးညိုမှိုင်းသားကို ထားမယ်ဆိုရင် မဝယ်ပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ
ဦးညိုမှိုင်းရယ်”

“ဗျာ... ဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့်ဗျာ”

“ဒီလိုပါ... ဆရာကြီးဦးညိုမှိုင်းရယ်။ ဒီဘက်ထိပ်က အစ်မနေပြီး ဟိုဘက်
ထိပ်က မောင်အရင်းနေရင် ကျွန်မတို့အိမ်တွေ နို့ညှပ်ကြားရောက်သွားသလို ဖြစ်
နေလို့ပါ ဦးညိုမှိုင်းရယ်။ ကျွန်မတို့အားလုံးကလည်း နို့ညှပ်ကြားမှာနေရမှာ စိုးရိမ်
ပူပန်နေကြလို့ပါရှင်။ တောင်းပန်ပါရစေ... ဦးညိုမှိုင်းရယ် ဝယ်မယ်ဆိုရင်လည်း
အခြားသူထားပေးပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သားလေးနေဖို့ဆို မဝယ်ပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရ
စေ... ဆရာကြီးရယ် နော်”

အင်း... နောက်ဆုံးတော့...

သူတို့မျက်နှာကို ငဲ့ပြီး ကျွန်တော် အဲဒီခြံကို မဝယ်တော့ပါဘူးခင်ဗျ။
သူတို့ရဲ့ ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုကို မဆန့်ကျင်ချင်လို့ ရှောင်လိုက်ပါတယ်။

သူတို့လည်း ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်သွားကြလေရဲ့လေဗျာ။ ကျွန်တော်
တို့ မြန်မာရိုးရာလေ့မှာ ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုတွေ ရှိကြတယ်။

ရှောင်ဖို့ ဆောင်ဖို့ ပြောခဲ့တာတွေ ရှိကြတယ်။

အချို့အကြောင်းတွေက အကြောင်းမဲ့ပြောခဲ့တာ ဖဟုတ်ဘူး။ သူတို့ တွေ့
ကြုံခဲ့ရတဲ့ ကိုယ်တွေ့တွေနဲ့ ယှဉ်ထိုးပြီး ပြောခဲ့တာတွေရှိတယ်။

ယူသင့်၊ ဆောင်သင့်တာ ဆောင်ရမှာပဲ။

မယူသင့်၊ ရှောင်သင့်တာဆိုရင် ရှောင်ရမှာပါပဲ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးအတော်များများတို့သည် ခိုက်မှာ
ကို စိုးရိမ်ကြတယ်။ သတိထားပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြတယ်။

ကျွန်တော် ခိုက်တာ ကြုံဖူးတယ်ခင်ဗျ။

လွန်ခဲ့သည့် ပါတီခေတ်တုန်းက ကျွန်တော် စင်တင်ပြဇာတ်တွေရေး
တယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စင်တင်ကတယ်။ ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းရေး၊ ဒါရိုက်တာလည်း
လုပ်ခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ဇာတ်ဆရာက ကိုသောင်းညွန့်ဦး (သန်လျင် ညွန့်ဦး)

သူက စီစဉ်သူ။ ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လည်း ထောင်ထားတယ်ဗျ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးတွဲပြီး ကိုးမုခ်ရှင်ဒီပါအေးစေတီဘုရားပွဲမှာ နှစ်တိုင်း
ဇာတ်ကကြတယ်ခင်ဗျ။

ဟိုးတုန်းက ကိုးမုခ်ရှင်ဘုရားပွဲမှာ စိန်မာဒင်ဇာတ်၊ အောင်ကျော်မြိုင်ဇာတ်၊ မင်းသားစိန်အောင်ကြည်ဇာတ်၊ ဂီတပဒေသာဇာတ် စသည့် ဇာတ်ကြီးတွေ သွင်းကပြီး ဘုရားပွဲကျင်းပခဲ့တာပါ။

နောင်တော့ ဇာတ်ကြေးတွေကြီးလာလို့ မငှားနိုင်တော့ပါဘူး။

ဒီမှာ ဘုရားပွဲအစဉ်အလာ မပျက်ရအောင် ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာသောင်းညွန့်ဦးက ကိုယ်ပိုင် ပဒေသာကပွဲကို စီစဉ်ကြတာ။

ဂီတဖြေဖျော်ရေး

ရှေ့ပိုင်းအော်ပရာ။

အပြိုင်ခန်း။

ဟာသပြဇာတ်တို။

ပြဇာတ်ရှည်တို့နဲ့ မိုးအလင်း စီစဉ်ခဲ့ကြတာပါ။

ဒီလိုနဲ့ အခြားမြို့ရွာများက လာငှားတဲ့ ပွဲချီတွေ လိုက်ကကြပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြဇာတ်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့မြို့နယ်ဒေသမှာ တစ်ခေတ် ထူခဲ့ဖူးပါတယ်။

တစ်နေ့...

ရွာတစ်ရွာက ပြဇာတ်စီစဉ်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို လာအပ်တယ်။

“ဆရာရေ... ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ အပြိုင်ကရမှာ ဆရာ၊ ကောင်းကောင်းလေး ရေးပေးပါ ဆရာ”

“ဘယ်လို အပြိုင်ကရမှာတုံးဗျ”

“ဇာတ်စင်တစ်စင်ပေါ်မှာ သူတစ်ည၊ ကိုယ်တစ်ည ပေါင်း နှစ်ည ကကြရမှာပါ ဆရာ”

“ပြိုင်ဘက်အဖွဲ့က ပြဇာတ်စီစဉ်တာ ဘယ်သူတဲ့တုံးဗျာ”

“မြို့ပေါ်က ဆရာတစ်ယောက်ပါ ဆရာ”

“အေးလေ ... ရေးပေးရမှာပေါ့ဗျာ”

“ရေးပေးပြီးရင် ဆရာကိုယ်တိုင် သင်ပေးပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး... ဆရာရယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကတ္တရာလမ်းနံဘေးက ရွာကြီးမှာ ကျွန်တော် ပြဇာတ်တစ်ထုပ် စီစဉ်ပေးခဲ့လိုက်တယ်။

အဲဒီကာလတုန်းက သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်း၊ ဝါကျွတ်ရောက်ရင် ရပ်ကွက်တိုင်း၊ ရွာတိုင်း၊ မြို့တိုင်းမှာ ကပွဲတွေ အပြိုင်ကျဲကြတာပဲခင်ဗျ။ တန်ခူးလ သင်္ကြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့နေတဲ့မြို့ပေါ်မှာ ရပ်ကွက်တိုင်း ဧည့်ခံဖျော်ဖြေရေး မဏ္ဍပ် လုပ်ကြတယ်။

အချို့က မြန်မာ့ဆိုင်းဝိုင်းကြီးနဲ့။

အချို့က ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းနဲ့။ အပြိုင် ကကြ၊ ဆိုကြ တီးကြတယ်။

ထားပါလေ ... လွမ်းစရာတွေ ကျန်ခဲ့ပါပြီဗျာ။

စောစောက ရွာပွဲ။

အခြား ဇာတ်ဆရာစီစဉ်တဲ့ပွဲ ကျွန်တော် မကြည့်ဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် လူတွေကမည့်ညရောက်မှ ကျွန်တော် ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ပွဲခင်းထဲမှာ ပရိတ်သတ်က ဖွေးနေတာပဲကိုး။

သူတို့ရွာသူရွာသားတွေကတဲ့ ပြဇာတ်ကပွဲကို သူတို့ရွာသူရွာသားသာ မကဘူး ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ တစ်ခဲနက် အားပေးကြတာကိုးခင်ဗျ။ လှည်းတွေနဲ့ ပါ လာကြည့်ကြတာပဲ။

ပြဇာတ်မင်းသားလုပ်သူက သူတို့ရွာသား။

လူချောလူဖြောင့်၊ သရုပ်ဆောင်ကောင်းလေးခင်ဗျ။

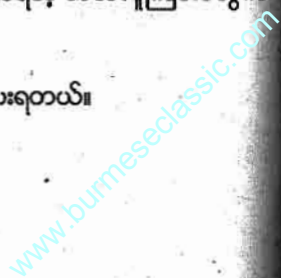
ပြဇာတ်မင်းသမီးက ရန်ကုန်ကဌားလာတဲ့ မင်းသမီး။

တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး။ ချောကလည်းချောဗျာ။

ပြဇာတ်တိုက်တုန်းက မင်းသမီးကို မဆွဲရမကိုင်ရ၊ မထိရတဲ့ ဇာတ်လူကြမ်းတွေက ပြဿနာရှာသေးဗျာ။

အဲဒါ အသားထိခွင့်လေး ကိုယ်က ဖန်တီးပေးရတယ်။

သူတို့လည်း ဝေစုငွေ ထည့်ထားရတာကိုး။

ပြဇာတ်မင်းသမီးချောလေးက နားလည်မှုရှိပါတယ်ဗျာ။ သူမက အတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝနေသူဆိုတော့ ကျွန်တော် တိုင်ပင်ပြောပြသမျှကို လက်ခံပါတယ်ဗျာ။

လူကြမ်းကပဲ လက်ဆွဲဆွဲ၊ ဇာတ်လိုက်အဖေကပဲ ပခုံးလာပုတ်ပုတ် စိတ်မဆိုးပါဗျာ။ (ကျူးဖူးတင်လိုက်ရပါဘိ နှမလေးရယ်။)

ဒီလိုနဲ့ ညဉ့်ဦးမှာ တီးဝိုင်းက ဧည့်ခံတီးနေတယ်ခင်ဗျ။

တီးနေတုန်း လျှပ်စစ်မီးပျက်သွားလို့ မှောင်မည်းသွားပြီး အသံချဲ့စက်ဖွင့်လို့မရတော့ဘူး။

ဒါနဲ့ လမိုင်းပွဲကို မီးထွန်းသူကထွန်းပေါ့။

လမိုင်းစွဲပေါ် ထွန်းထားတဲ့ မီးက ငြိမ်းနေရလို့တဲ့။

မီးပြန်ထွန်းတယ်။ ဟော ... လျှပ်စစ်မီးပြန်လာပြီး ပရိသတ်တွေ ပျော်

သွားကြပြီ။

“ဝေး...ဟေး ဟေး”

“ဝေး...မီးပြန်လာပြီဟေ့”

“ပွဲထွက်ပါတော့ဗျို့”

ဒီလိုနဲ့ ကပွဲထုံးစံအတိုင်း ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ဘုရားကန်တော့တယ်။ ပြီးရင် မြို့တော်ရှင်၊ နယ်တော်ရှင်တွေကိုရော ပွဲလမိုင်းဆိုင်ရာတွေပါ နတ်ကတော် ဒေါ်ထားက ဦးစီးပင့်မြောက် ကမယ်။

ပြီးရင် ပဲဏာမတေးဆိုမယ်။

ပြဇာတ်မင်းသမီး ခင်ထွန်းရွှေရဲ့ အငြိမ့်ခန်းထွက်မယ်။ အငြိမ့်ခန်းပြီးရင် ဟာသတစ်ခန်းရပ်ထွက်မယ်။

ပြီးတာနဲ့ ခေတ္တအားလပ်ချိန် (၁၀)မိနစ်။

အားလပ်ချိန်ပေးမှ ဈေးသည်တွေ ရောင်းရမှာကိုး။

ဈေးသည်ကလည်း အားလပ်ချိန်မပေးရင် ပြောရောဗျ။

အားလပ်ချိန်ပြီးမှ ပြဇာတ်ရှည်ထွက်ရမှာ။

“ဘုရားကန်တော့မယ် ဇာတ်စင်ပေါ် နေရာယူကြဟေ့”

ကပ္ပဲအဖွဲ့ဝင်တွေရော ဦးစီးခေါင်းဆောင်တွေရော တစ်ယောက်ပြီးတ
ယောက် ဇာတ်ခုံပေါ်တက်နေချိန်...

“ဝုန်း”

“အား”

“ဟ...ဘာဖြစ်တာတုံးဟေ့”

“အား... ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...ထူကြပါဦးဗျာ...အား”

ပြဇာတ်မင်းသား မောင်သိန်းဆွေဖြိုး ဇာတ်စင်ပေါ်တက်တဲ့ သုံးထင်
ယာယီလှေကားကနေ ချော်ကျတာတဲ့။

အနီးရှိ အဖွဲ့သားတွေ အမြန်ဆွဲထူကြရတယ်။

ပြဇာတ်မင်းသားလေးရဲ့ ခြေသလုံး ညှိသကြီး ချက်ချင်းရောင်ကိုင်းပြီ
တော်တော်နဲ့ ရပ်လို့ထောက်လို့ မရဘူးဗျာ။

“မောင်သိန်းဆွေ... အဆင်ပြေရဲ့လား ညီလေး”

“နာ...နာ...အား...ရပါတယ် ဆရာ။ ရပါတယ်ခင်ဗျ”

“အား...အမလေး”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ဘယ်သူအော်တာတုံးဟေ့”

“ပြဇာတ်မင်းသမီး...ဆရာမိုင်းရေ”

“ဟေ...မင်းသမီး ခင်ထွန်းရွှေ ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဗိုက်အောင့်လို့တဲ့ ဆရာ။ ဆရာ လာကြည့်ပါဦး”

ဒါနဲ့ ကျန်လူတွေကို ဘုရားကန်တော့ခန်းဝင်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော် ပြဇာတ်
မင်းသမီး မခင်ထွန်းရွှေရှိတဲ့ ဇာတ်ခုံနောက်ကို လာခဲ့လိုက်တော့...

မခင်ထွန်းရွှေ သူ့အလှပြင်ဖျာပေါ်မှာ ဗိုက်ကို လက်နှင့်နှိပ်ပြီး လူးလို့မ
အော်ဟစ်နေလိုက်တာ။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျပဲဗျာ။

“မင်းသမီး ညည်း ဘာဖြစ်လို့တုံးဟင်”

“ဗိုက်...အောင့်...အမလေး သေပါပြီတော်”

“ဝေါ...အေ့...ဝေါ...အား...အား...ဆရာ ကျွန်မကို ကယ်ပါ...

ကူညီပါ...အ...အ...အား မလေး”

“ဆေးမှူး သွားခေါ်စမ်းဟေ့”

မကြာပါဘူးဗျာ ... ကျေးရွာဆေးခန်းက ဆေးမှူး ရောက်လာကြည့်ရှု

စမ်းသပ်ပြီး...

“ဆေးရုံကို အမြန်ပို့ပါဗျာ”

“ဗျာ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဆရာ”

“အူအတက်ရောင်တဲ့ လက္ခဏာမျိုးဖြစ်နေလို့ပါ။ ဆေးရုံကို အမြန်ဆုံး

ရောက်အောင်ပို့ပါ”

နောက်ဆုံး အသင့်ရှိနေတဲ့ကားနဲ့ မြို့ဆေးရုံကို တင်လိုက်ရတယ်။ ဆေးရုံ

ရောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးခွဲခန်းမှာ အရေးပေါ်လူနာဝင်ကြည့်နေလို့ လက်ထောက်

ဆရာဝန်တွေရဲ့ စမ်းသပ်မှုနဲ့ အရေးပေါ်တိုက်တဲ့ဆေးသောက်ပြီး အမလေး ...

အဘလေးအော်ရင်း မကြာခင် အိပ်ပျော်သွားပါရောဗျာ။

အဓိက ကတော့ ...

ဒီည ရွာမှာ ပွဲမကလိုက်ရဘဲ ဖျက်သိမ်းလိုက်ရတယ်။

ပရိသတ်ကိုလည်း အနားအညွတ် တောင်းပန်ရတာပေါ့။

ပြဇာတ်မင်းသမီး အရေးပေါ်နေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းသွားနေရလို့ပါ။

ကပ်ဖြန်ညများမှာ ပြန်ကပြပါမယ်လို့ တောင်းပန်ကြေညာခဲ့ရတယ်။

အချို့ကလည်း ခရီးဝေးကလာရတော့ ...

မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး ဒေါပွတာလည်း ရှိပေါ့ဗျာ။

ရွာထဲမှာ ပြောကြဝေဖန်ကြတာလည်း ကြားရရဲ့ဗျာ။

မနေ့ညတုန်းက (ပထမည)က သွားတဲ့အဖွဲ့က ပြဇာတ်လည်း ညှံ့၊ သရုပ်

ထားလည်း ဖျင်း၊ ငှားလာတဲ့ မင်းသမီးကလည်း သီချင်းဆိုတာ အသံမကောင်း

ဘူးပေါ့။

အချင်းချင်းလည်း အရက်မူး ရန်ဖြစ်ကြလို့တဲ့။

ဒုတိယည သိန်းဆွေဖြူးတို့ကတဲ့ ပြဇာတ်ကြည့်မလို့အားခဲလာတာ အချိန်

ကုန်လူပန်းဖြစ်ရတယ်။

နောင်ကို သုံးကားပေါင်း မိုးအလင်းရှုပ်ရှင်ပဲ ငှားပြ ဖြစ်ကုန်ပါလော့။

ကပ္ပတာဝန်ခံ ကိုကျောက်ပြားလည်း စိတ်ညစ်။

ကျွန်အဖွဲ့သားတွေလည်း အားခဲထားသမျှ စွမ်းရည်မပြရလို့ တဖြည်း

တောက်တောက်၊

ပြဇာတ်မင်းသားလည်း ထော့နင်းထော့နင်းဖြစ်။

“ဆရာမှိုင်း”

“ပြော... ကိုကျောက်ပြား”

“အကယ်လို့များ မင်းသမီး အူအတက်ခွဲစိပ်ရရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုံး

ဆရာမှိုင်းရယ်”

“နက်ဖြန်မိုးလင်းပြီးအထိ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ။ အကယ်လို့ မင်းသမီးကို ခွဲစိတ်ကုသဆေးရုံတင်ထားရရင် တစ်ခုခုလုပ်ရမှာပေါ့ ကိုကျောက်ပြား”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာတုံး ဆရာ”

“ရန်ကုန်ကိုသွားပြီး ပြဇာတ်မင်းသမီး အသစ်တစ်လက်ထပ်ငှား။ ဒီမင်းသမီး ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ အရေးပေါ်တိုက်ပြီး ညကိုပြဇာတ်ကဖြစ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာ”

“ဖြစ်ပါတယ် ကျွန်တော် ဖြစ်အောင်စီစဉ်ပေးပါမယ် ကိုကျောက်ပြားရာ အရေးပေါ် အစည်းအဝေးမှာ သို့ကလိုရှင်းပြလိုက်တော့ သူတို့ သော့နည်းနည်းငြိမ်းသွားတယ်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ ခေါင်းစားနေပြီဗျာ။

ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေတဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီးချော ခင်ထွန်းရွှေ အသက်အန္တရာယ်မှ ကင်းပါ့မလား။

ဆေးရုံမှာလည်း လူနာအစောင့် ရွာကလူတွေတော့ ရှိပါရဲ့။

မတော်တဆများ...

ဘုရား... ဘုရား... လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ။

မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေ ဆေးရုံလည်း သွားကြည့်ရဦးမယ်။ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြီး မင်းသမီးငှားရဦးမယ်။

ပြီးရင်...

တစ်နေ့ခင်းလုံးပြဇာတ် ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေ အရေးပေါ်တိုက်ပြီး ညက နိုင်ဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်။

ဟူး... စိတ်ညစ်ရပါလားနော်။

ဒါနဲ့... ဇာတ်စင်ပေါ် ဖျာခင်း၊ ခေါင်းအုံးချပြီး မှေးမယ်လုပ်တုန်းမှာ ပဲ ...

“စာရေးဆရာရှိလားဟေ့”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျ... ဘယ်သူများပါလဲခင်ဗျာ”

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ။ ဖွဟဲ့... ဆေးရုံပေါ်ရောက် ပြဇာတ် မင်းသမီး မခင်ထွန်းရွှေများ ...

ဖွ... ဖွ... မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား။

ထ.ထိုင်ကြည့်လိုက်တော့ သျှောင်ထုံးနဲ့ အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့လိုက် ရတယ်။ ပင်နီလက်ရှည်အင်္ကျီ ပုဆိုးကွက်နဲ့ လက်ထဲမှာလည်း စိပ်ပုတီးတစ်ကုံး စိပ်ကိုင်လို့...

“အဘ... ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ခေတ်စာရေးဆရာက လူလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ... အပေါ်ကိုကြွပါ ခင်ဗျ။ လာရင်းကိစ္စ သိပါရစေ အဘ”

သူက ဇာတ်စင်တစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစားကြည့်ရင်းက ...

“ပြဇာတ်ကတဲ့ကလေးတွေ မကျန်းမာဘူးဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဘရယ်။ ပြဇာတ်မင်းသားလုပ်တဲ့ လူငယ်လေးက ဘုရားကန်တော့ခါနီး ချော်လဲကျလို့ ခြေသလုံးကြီးရောင်ကိုင်နေသလို ရန်ကုန် ကဏားလာတဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီးလည်း အူအတက်ရောင်တယ်ဆိုလား။ အရေးပေါ် ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ် အဘရယ်။ ဒီည လုံးဝပွဲမကနိုင်သေးလို့ ပရိသတ်ကို တောင်းပန်ပြန်လွှတ်ရပါတယ် အဘ”

“အင်း... အင်း... ဖြစ်ရမယ်လေ ဖြစ်ကြမှာပေါ့”

အဘိုးအိုကြီးက ဇာတ်စင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်းက ခေါင်းတညိတ်... ညိတ် လုပ်နေတယ်ခင်ဗျ။

“လူလေးတို့ လမိုင်းပွဲ မီးထွန်းရဲ့လား”
 “ထွန်းပါတယ် ခင်ဗျ။ မီးပြန်ပြန်ငြိမ်းသွားတယ် အဘရဲ့”
 “ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အရက်သောက်ကြသေးလားဟေ့”
 “မသောက်ကြပါဘူး ခင်ဗျ”
 “မင်းတို့ ပွဲမထွက်ခင် ဇာတ်ခုံကို ဆန်မန်း၊ သဲမန်းရော ပေါက်ရဲ့လား”
 “မလုပ်ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျ”
 “ဇာတ်ကလာအုံကိုရော စစ်ဆေးရဲ့လားကွယ့်”
 “မစစ်ဆေးမိပါဘူး အဘ”
 “မင်းတို့မှာ အခိုက်ရှိနေတယ်”
 “ဗျာ ... အခိုက်၊ ဘယ်လိုအခိုက်လဲဟင် အဘ”
 “လာ ... ဇာတ်စင်ကို လိုက်စစ်ဆေးရအောင်ကွယ့် လာ”

ဒါနဲ့ မခေါ်ဘဲရောက်လာတဲ့ အဘ (အဘိုးအို)နှင့် ဇာတ်စင်ရှေ့တိုင်တွေ ကနေစပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုလာလိုက်ကြတာ။

ဇာတ်စင်ရဲ့နောက်ပိုင်း သရုပ်ဆောင်တွေ နားနေအလှပြင်တဲ့ နောက်ဘက် ခန်းကို ရောက်လာကြတယ်။

ဇာတ်စင်ရဲ့နောက်ကို ဝါးတန်းတွေကာပြီး ဝါးထရုံတွေ အလုံကာထားတာ ခင်ဗျ။ ဝင်ပေါက်တော့ ဖွင့်ထားတာပေါ့။

ဒီမှာ အဘိုးကြီးက နောက်ဘက်ကာထားတဲ့ ဝါးလုံးတန်းတွေကို လက်နဲ့ ကိုင်လှုပ်ပြီး တစ်လုံးချင်း၊ တစ်တန်းချင်း စစ်ဆေးနေတယ်။

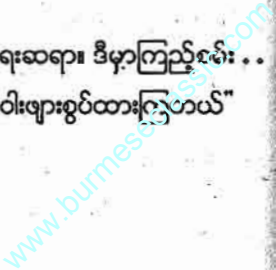
တစ်နေရာလည်းရောက်ရော သူ တန်ခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။

“တွေ့ပြီ... စာရေးဆရာ”

“အဘ ဘာတွေတာလဲဟင် ... ဟင်”

“အပြစ်ကိုတွေ့တာပေါ့ ဟောဒါပဲ ... စာရေးဆရာ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း... ဘတ်တန်းဝါးနှစ်လုံးကို ပူးမချည်ဘဲ ဝါးလုံးပေါက်ထဲကို ဝါးဖျားစွပ်ထားကြမယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ အဘ”

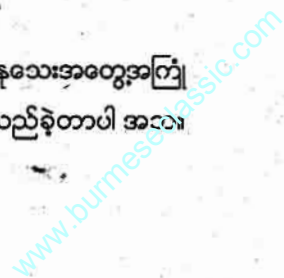

“အဲဒါကို ဝါးစွပ်လို့ခေါ်တယ်။ မလုပ်ကောင်းဘူး။ အထူးသဖြင့် ဝါးအိမ်ဆောက်ရာမှာ ဇာတ်စင်၊ နတ်ကနားစင်၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင် မလှုပ်ထိုးရာမှာ ဝါးကိုအသုံးပြုခဲ့ရင် ဝါးထဲ ဝါးမစွပ်ကောင်းဘူး။ ဝါးရင်းထဲ ဝါးဖျားမစွပ်ရဘူး။ ဝါးဖျားပေါက်ချင်းလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် တော့မစွပ်ရဘူး။ စွပ်ထား၊ လုပ်ထားရင် ခိုက်ရော”

“ခိုက်တယ် ဘယ်လိုခိုက်တာလဲ... အဘရယ် ရှင်းပါဦးဗျာ”

“ခိုက်ပုံက ပွဲကရင် ပွဲပျက်တယ်။ အိမ်ဆောက်ရင် အိမ်ပျက်၊ လူခိုက်၊ ကျိုးကန်းထိခိုက်ရာကနေ အသက်သေတဲ့အထိ ခိုက်တယ်။ ရှေးလူကြီးတွေဟာ ဝါးအိမ်တစ်လုံးဆောက်တော့မယ်ဆိုရင် သက်ကြီးဝါကြီး အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝ မြန်မာမှုရိုးရာဓလေ့ နားလည်တဲ့လူကို ကြီးကြပ်လမ်းညွှန်ထားရှိပြီးမှ အိမ်ဆောက်ကြတယ်။ ဇာတ်စင်၊ အငြိမ့်စင် ဆောက်ရင်လည်း နားလည်တတ်သိတဲ့ လူကြီးသူမ ရဲ့လမ်းညွှန်ကြီးကြပ်မှုနဲ့ ဆောက်တာ ဘေးဥပဒ်အန္တရာယ်ကင်းတယ်... လူလေးရဲ့မှတ်ထား။ အခု လူလေးတို့ ပွဲကတဲ့ အဖွဲ့ဝါသနာရှင်တွေ မနေ့ညကရော၊ ဒီနေ့ညရော ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ ပြဿနာမျိုးစုံကြုံရတာ၊ အခက်အခဲမျိုးစုံကြုံရတာ၊ လမိုင်းကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်စင်ဆောက်ရာမှာ လုပ်တဲ့ကိုင်တဲ့လူ နားမလည်၊ မကျွမ်းကျင်၊ မြန်မာမှုရိုးရာဓလေ့မသိဘဲ အလွယ်ဝါးပေါက်ထဲ ဝါးစွပ်ထိပ်စွပ်လုပ်ခဲ့၊ ဆောက်ခဲ့လို့ မှားပြီးခိုက်တာ။ စင်ခိုက်တယ် ခေါ်တယ်။ မင်းတို့ ခုချက်ချင်း စွပ်ထားတဲ့ဝါးကိုချွတ်၊ ဘေးကပ်ပြန်ပူးချည်လိုက်ကြ။ ဒါကို ပြန်မပြုပြင်ဘဲ ဒီည ဆက်ကကြရင် ကိုယ့်အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ထိုးကြိတ်၊ မီးပျက်၊ မီးလောင်၊ ပွဲလန့်၊ စက၊ရင် အသံမထွက်၊ လမိုင်းမကပ်၊ ရုတ်တရက် အနာရောဂါရရာက အခန့်မသင့်ရင် လူပါသေတတ်တယ်။ ပြန်ပြုပြင်ပြီးရင် ကြည့်နေ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာရော ဇာတ်ခုံအောက် ပရိသတ်တွေပါ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက် အောင်ပွဲခံပါလိမ့်မယ်... လူလေး”

“ကျေးဇူးပါပဲ... အဘရယ်။ ကျွန်တော်တို့က ပညာနုသေးအတွေ့အကြုံ မရှိသေးတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာပဲသိပြီး နည်းနာကို နားမလည်ခဲ့တာပါ အလ၊ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်... အဘရယ်”

သည့်နောက် ကပွဲတာဝန်ခံ ကိုကျောက်ပြားတို့ကို သွားခေါ်ပြီး ဝါးစွပ်
ချုပ်တန်းတွေ ပြန်ချွတ်၊ ပြန်ပူးချည် ပြန်လုပ်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ကလည်း ခုမှ
ဟုတ်တယ်ဟ... မှားနေတာပဲဖြစ်ကြရော။

အဘကလည်း အနီးကနေ စောင့်ကြည့်ပေးတယ်ခင်ဗျ။

“အဘ”

“စာရေးဆရာ”

“အဘနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ အဘ”

“ဦးလင်ကွင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်... စာရေးဆရာ”

“ဗျာ... ဦးလင်ကွင်း... ဒါ... ဒါဆို အဘက ဟို... ဟိုနာမည်
ကျော် လူရွှင်တော်ကြီး ဦးလင်ကွင်းလားဟင် ဟင်... အဘ”

“ဟုတ်ပါတယ်... လူလေး။ အဘ လူရွှင်တော် ဦးလင်ကွင်းပါ။ ဇာတ်
လောကနေ အနားယူပြီး ဘုရားတရားအလုပ်၊ သမထဝိပဿနာအလုပ် အားထည်
လုပ်ရင်း မနေနိုင်တော့ လောကီကိစ္စတွေ အမြင်မတော်တာတွေကို ဝင်ကူညီရတာ
ပါပဲ... လူလေးရယ်။ နက်ဖြန် အဘ ဆန်မန်းသဲမန်း စီရင်ပေးမယ်။ ပွဲမကခင်
ဇာတ်စင်ပေါ်ကြဲပက် မေတ္တာပို့ပေး။ ကိုင်း... အဘသွားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး နာမည်ကျော် လူရွှင်တော်ဟောင်းကြီး အဘ
ဦးလင်ကွင်းကို ရိုသေလေးစားစွာ ထိုင်ကန်တော့လိုက်ကြတယ်ဗျာ။

အဘဦးလင်ကွင်းက သာဓုခေါ်ရင်း ဆုမွန်ကောင်းများ ချီးမွမ်းပေးပေး
လေရဲ့။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာဗျာ...

မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားတွေ ဆေးရုံတင်ထားရတဲ့ ပြဇာတ်
မင်းသမီးချော မခင်ထားရွှေရှိရာ ဆေးရုံကို ရောက်သွားရော...

ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ညဉ့်လယ်တုန်းက လာရောက်စမ်းသပ် ဖော်ဆောင်
သွားတယ်။ ဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူးတဲ့။

ဆေးရုံက ဆင်းလို့ပြီတဲ့ဗျာ။

အို ... ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားအားလုံး ဝမ်းသာလွန်းလို့ဗျာ။ ချက်ချင်း ကားသွားဌာား...။

ပြုံးရွှင်နေတဲ့ မင်းသမီးကိုပါခေါ်ပြီး ရွာရှိရာ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ ရွာလည်း ရောက် မင်းသမီးကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ မြင်ကြရော ဇာတ်အဖွဲ့သားတွေသာမကဘူး ဗျာ ...

ရွာထဲကလူတွေရော ပွဲဈေးတန်းက ဈေးသည်တွေရော ဝမ်းသာအားရ ပြေးလာနှုတ်ဆက်လိုက်ကြတာ ...

အင်း... ထူးတာပဲဗျာ။

နေဝင်တော့ အဘဦးလင်ကွင်း ဆန်မန်း၊ သဲမန်းတွေနဲ့ ရောက်လာပြီး ဇာတ်ခုံအပေါ်အောက်ကို ကြဲပက်ပြောဆိုတယ်။

ပြီး... ပွဲခင်းအနံ့လည်း ကြဲပက်ပြောဆိုပေးတယ်။

နေဝင်မီးလာတော့ အဘကိုယ်တိုင် လမိုင်းပွဲ မီးထွန်းအပ်တယ်။ ကြည့် စမ်းပါဗျာ ...

ပွဲခင်းထဲမှာ ပရိသတ်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာပဲ။

ဒီည ဘုရားကန်တော့ခန်းပြီးလို့

မြို့တော်ရှင်၊ ရွာတော်ရှင်များ လမိုင်းများ တင်မြှောက်ပြီးရော ကိုကြီး ကျော်ရော၊ တောင်ပြုန်းမင်းနှစ်ပါးဆိုတာရော ဝင်ပူးပြီး ဖျော်ဖျော်ပါးပါး ဇာတ်ခုံ ပေါ်ကကြတာဗျာ။

တိုတိုပဲ ပြောကြပါစို့ဗျာ။

ဒီည ကျွန်တော်တို့ ကပွဲအောင်မြင်ခဲ့တယ်။

ပရိသတ်ရဲ့ လက်ခုပ်သံကို လျှံနေတာပဲ။

မင်းသမီး ခင်ထွန်းရွှေကလည်း အသံကောင်း၊ ရုပ်ချောတော့ အငြိမ့်ခန်း ဟာ တပည့်လူရွှင်တော်လေးတွေရဲ့ ပြက်လုံးတွေ ဝဲပျံ့နေတဲ့အကနဲ့ ပန်ရလို့က် လေဗျာ။

ပြဇာတ်ထွက်တော့ ...

ရွာထဲက အရပ်သား တပည့်လူငယ်လေးတွေပါဗျာ။ သွန်သင်ပြသတဲ့ အတိုင်း လိုက်သရုပ်ဆောင်နိုင်တော့ ...

ပရိသတ်ရဲ့ သြဘာပေးသံသာမက ...

ပရိသတ်ရဲ့ ဆို့နှင့်မျက်ရည်စို့ယူရတဲ့ အလွမ်းရသလို ဇာတ်ခုံပေါ်ကနေ ပရိသတ်နှလုံးသားထိရောက်အောင် ပို့ပေးနိုင်ခဲ့တယ်ဗျာ။

ပြည်ဖုံးကား ကန့်လန့်ကာချ။

ဗျောခေါက်ပြီးနောက် ...

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီး ရှေးဟောင်းလူရွှင်တော်ကြီး အဘဦးလင်ကွင်းကို ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ငွေသားများနှင့် လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ကန်တော့ ခဲ့ကြတယ်။

လူရွှင်တော်ကြီး ဦးလင်ကွင်းရဲ့ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝမ်းသာပီတိ မျက်ရည် တွေ စိမ့်စို့လို့။

ဆရာကြီးရဲ့ကျေးဇူးကျွန်တော် တစ်သက်မေ့လို့မရဘူးလေ။ သူ့ရဲ့အကင်း ပါးမှု၊ အသိပညာကြွယ်ဝမှု၊ ရိုးရာဓလေ့ကို နားလည်မှု၊ ကူညီပေးမှု ကျေးဇူးတွေ ကြောင့် ...

အခိုက်ဆိုတဲ့ အန္တရာယ်စက်ကွင်း ဒုက္ခဆင်းရဲက ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ဇာတ်စင်တည်ဆောက်မှုများ မှားယွင်းလို့ခိုက်တဲ့ အခိုက်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကို နားလည်သိရှိခဲ့ရလို့ပါပဲဗျာ။

[၅]

ရှေးဦးအစလောက်မှာ ရေးခဲ့ပြောခဲ့တာ ကြက်လျှာစွန်းခြံခိုက်ပုံအကြောင်း ပြန်ပြောပွဲမယ်ဗျာ။

အခိုက်တွေအကြောင်းကလည်း ပြောစရာများသားဗျာ။

ကျွန်တော်ကလည်း လျှာရှည်ချင်သူဆိုတော့ လိုရင်းရောက်ဖို့အရေး ဥပမာတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ ရေးပြောနေတာနဲ့ စာဖတ်သူများ ငြိုငြင်နေမလား မသိ။

တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ကြုံတုန်းကြုံခိုက် အခိုက်တွေ စုံစုံလင်လင်ကို သတိပြုမိအောင် ထိုးဇာတ် တွေနဲ့ ပြောရတာပါခင်ဗျာ။

ရိုသေးသဗျာ။

နာမည်အပေးမတတ်လို့ ခိုက်တာတဲ့။

ရှေးတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူကြီးသူမတွေက သားသမီးမွေးလာရင် စာပေကျမ်းဂန်တတ်တဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေ၊ ဗေဒင်ပညာရှင်ကြီးတွေထံ သွားရောက်ပြီး နာမည်ကောင်းကို မှည့်စေတတ်တယ်ခင်ဗျ။

နာမည်ခိုက်ရင်လည်း ထိတာပဲဗျာ။

ကျွန်တော်တို့ မိဘများပြောတာ ကြားဖူးသဗျ။

အလွန်ရိုးတဲ့ ကရင်မကြီးတစ်ယောက် ကလေးမွေးတော့ သိကျွမ်းတဲ့ လူတစ်ဦးကို ပြောသတဲ့။

“ကျွန်မ သားလေးမွေးတယ်။ နာမည်တစ်ခု ရွေးမှည့်ပေးပါဇေ”

ဟိုလူက လူရွတ်ဆိုတော့ ရွတ်တီးရွတ်တာပြောရင်း နာမည်ပေးသတဲ့။

“ဟဲ့... ကရင်မ နင့်သားကို သိဒ္ဓတ္ထလို့ပေးဟဲ့”

“ကောင်းလားဧ”

“အရမ်းကောင်းဟ”

အကောင်းအောက်မေ့ယုံကြည်ပြီး သူ့သားလေးကို သိဒ္ဓတ္ထလို့ အမည်ပေးသတဲ့။ (၇)ကျော်ပဲခံတယ်။ ကလေး ချီးပန်းပြီး သေရောတဲ့။

ဟုတ်တာပဲဗျာ။

“သိဒ္ဓတ္ထ” ဆို ဂေါတမဘုရားလောင်းရဲ့ လူမင်းသားဘဝက နာမည်လေ

ဗျာ။

သာမန်လူ မမှည့်ကောင်းဘူးလေ။

အဲဒါ ခိုက်တာပဲ။

နာမည်ဆိုတာ အညွန့်အမြစ်နဲ့ မှည့်ရတယ်။

နာမည်မှည့်နည်းဆိုတာ မြန်မာမှာ ရှိတယ်ခင်ဗျ။

ဆိုတာနင်းတဲ့လူ မယားကမွေးတဲ့ကလေး ရှေ့လျှောက် မဆင်းရဲရအောင် နာမည်ပေးသတဲ့။

မောင်ချမ်းသာကြီးတဲ့။

အရွယ်ရောက်တော့ မောင်ချမ်းသာကြီး ဖအေလိုပဲ ဆိုက်ကားဖမ်းစားရတယ်။ နာမည်စီးတယ်လို့ ခေါ်တာပေါ့။

သူတောင်းစားလေးတစ်ဦး နာမည်မေးကြည့်ဖူးတယ်။

မောင်ရာဇာမင်းတဲ့။ မင်းဖြစ်နိုင်တဲ့ လက္ခဏာ သူ့ကိုယ်မှာ ဘာမှမတွေ့ရ

ဘူး။ တောင်းစားနေရတုန်းပဲ။

ပိန်သေးသေး... ကျန်းမာအောင် နာမည်ပေးသတဲ့။

ဗလကြီးတဲ့။

အရွယ်ရောက်တော့လည်း ဝါးခြမ်းပြားပဲ။

နာမည်လှတယ်ဆိုတိုင်းလည်း မပေးပါနဲ့။ ဆန်းတယ် ညွန့်တယ်ဆိုတိုင်း

လည်း မပေးပါနဲ့။

ပညာရှိတဲ့ ဆရာကောင်းရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေးမြန်းပြီးမှ နာမက္ခရာ အလိုအရ ဆရာတွေတွက်ချက်ပေးတဲ့နာမည်ကို မှည့်ခေါ်တာ မင်္ဂလာ ပိုရှိပါတယ်။

နာမည်ခိုက်ရင်လည်း လူလုံးမလှ ဖြစ်ရတတ်ပါတယ်။ နာမည်ဆိုတာ ဘဝနှင့်လည်း ဟပ်ရမယ်။ အတိတ်နိမိတ်လည်း ရှိရမယ်။ ကိုယ့်ဘဝနှင့်လည်း လိုက် လျောညီထွေ ရှိရပါမယ်။

ပုတီး၊ ဘင်္ဂ၊ မရက၊ လမ်းကြောင်းကိုရှောင်ပြီး အထွန်း၊ သိုက်၊ ရာဇာ၊ တံခွန်ဂိုက်၊ မင်းဂိုက်၊ ဓာတ်ဂိုက်၊ သူဌေးသူကြွယ်ဂိုက်... စတဲ့ အခိုက်အညံ့ လွတ်တဲ့နာမည်ပေးတတ်ကြဖို့ လိုအပ်ကြောင်း အကြံပြုရပါတယ်။

တစ်ခုရှိတာပေါ့ဗျာ။

နာမည်ကောင်းတို့ရဲ့ ကြန်အင်လက္ခဏာနဲ့တော့ ပြည့်စုံပါရဲ့... လူက ဖွတ်ကျား၊ ဘိန်းစား၊ ဂျိုးဖြစ်နေရတာလည်း ရှိတာပဲခင်ဗျာ။

“သီရိ” လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။

သီရိဆိုတာ ကျက်သရေလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။

သို့သော် အဲဒီမိန်းမက မိုးလင်းကတည်းက ဆဲရေးတိုင်းထွာ နှုတ်ဝသီ

ကြမ်းနေရင် လူနဲ့နာမည် မတန်ဘူး။

နာမည်ကို လူကခိုက်နေပြန်ရော။

ဒါကြောင့် လူနဲ့နာမည်တပ်တဲ့ နောက်ထပ်နာမည်ပွားတွေ ပေါ်လာကြ
ရော။

ဝဇိုင်တဲ့လူကို (ဝက်မကြီး)တဲ့။

ပိန်ညပ်နေတဲ့မိန်းမကို (ဝါးခြမ်းပြား)တဲ့။

အသားမည်းလွန်းသူကို (ကျီးကန်း)တဲ့။

ဖြူဖွေးပြီး အရပ်ပုတဲ့လူကို (ဘဲဥ)တဲ့။

ဒါကြောင့် နာမည်က လူကိုစီးရင် ခိုက်တတ်တယ်။ နာမည်ရဲ့ ဒဏ်ပိ
တတ်တယ်။

အချို့နာမည်က လူကို တွန်းတင်တာရှိတယ်။

မိုးတိမ်တဲ့။ ဟုတ်တာပဲ သူ ထိပ်ဆုံးကို ရောက်နေတယ်ခင်ဗျ။

ရှိသေးတယ်ခင်ဗျ။ ဘာတဲ့ ...

“မောင်သတ္တိ” တဲ့။ ကောင်းလိုက်တဲ့ နာမည်ဗျာ။

သေနတ်ပစ်သံကြားရင် ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ပြီး ပုန်းနေပါရော။ နာမည်

နဲ့လူနဲ့ မတန်တာပြောပါတယ်။

မတန်ရင် ခိုက်တာပဲ။

အချို့နာမည်ပေးတာ ရှိသေးတယ်။ ကြီးမှ ပေးတဲ့နာမည်။

“အာဠာဝက” တဲ့။

ဘာလို့ အာဠာဝကလို့ ပေးရလဲမေးတော့ ... အလွန်ကို ကြမ်းကြုတ်လွန်း
လို့တဲ့ ... အာဠာဝက ဆိုကတည်းက ခိုက်ပြီ။

မြန်မာမှာ အယူရှိတယ်။

ဇေဒင်အယူအဆပဲ။ အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးတာ ရှိတယ်။

မိတ်ဘက်နှင့် ရန်ဘက်တဲ့။

မိတ်ဘက်က ဦးသာ၊ စိန်ပန်း၊ ဒန်းလှ ကိုရှာ။

အိမ်ထောင်ဖက် အသက်ရှည်ရာတဲ့။

အဓိပ္ပာယ်က ...

တနင်္ဂနွေနှင့် သောကြာ ...

အင်္ဂါနှင့် ကြာသပတေး ...

စနေနှင့် ဗုဒ္ဓဟူး။

တနင်္လာနဲ့ ရာဟု အိမ်ထောင်ပြုရင် မိတ်ဖက်ကျသတဲ့၊

တနင်္ဂနွေ သားသမီးနှင့် တနင်္ဂနွေသားယူသော် ...

ဥစ္စာပေါအံ့တဲ့။

တနင်္လာနှင့် တနင်္လာ နေတူထိမ်းများသော်။

ယခု ချမ်းသာ၍ နောင်ဆင်းရဲအံ့တဲ့။

အင်္ဂါနှင့် အင်္ဂါ ... စီးပွားမတည့်၊ မသင့်မြတ်တဲ့။

ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာရှည်မမြဲတဲ့။

ကြာသပတေးနှင့် ကြာသပတေး ထိမ်းမြားသော် ...

တစ်သက်လုံး အေးချမ်းမည်တဲ့

သောကြာနှင့် သောကြာဖြစ်မှု ငြင်းခုံငြိုငြင်အံ့တဲ့။

စနေနှင့် စနေ၊ ထိမ်းမြားသော် ဒေါသကြီး၊ မေတ္တာပျက်အံ့တဲ့။

အဲဒါ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ နေ့တူအကောင်းအဆိုး၊ တစ်နည်းအစိုက်နဲ့

မခိုက်။

ရန်ဘက်ဆိုတာ အိမ်ထောင်မှာရှိသေးတယ်။

မွှား၊ သောက၊ အင်းဝ၊ ရာဇာ အိမ်ထောင်ဖက် အသက်မရှည်ရာတဲ့။

စနေနှင့် ကြာသပတေး ထိမ်းမြားသော် ...

သောကြာနှင့် တနင်္လာ ...

တနင်္ဂနွေနှင့် ဗုဒ္ဓဟူး ...

ရာဟုနှင့် အင်္ဂါ ထိမ်းမြားခဲ့သော် ... အိမ်ထောင်သက် မရှည်ဘူးတဲ့။ စီးပွား

ပျက်မယ်။ စကားများမယ်။ ရောဂါထူမယ်။ ပြိုကွဲတတ်တယ်။

အဲဒါကို ခိုက်တယ်လို့ခေါ်တယ်။

တစ်ခါ မြန်မာပေဒင်ရိုးရာ ဓလေ့အရ မင်္ဂလာထိမ်းမြားရန် ကောင်းတဲ့

မင်္ဂလာရက်များကတော့

လဆန်း(၉)ရက်၊ (၁၀)ရက်၊ (၁၃)ရက်။

လဆုတ် (၂၊ ၄၊ ၆၊ ၈၊ ၁၁၊ ၁၅)ရက်တဲ့။

ခရစ်ယာန် လူမျိုးများအတွက်ကတော့ ...

အင်္ဂလိပ်လ (၃၊ ၅၊ ၆၊ ၂၁၊ ၂၄)ရက်နေ့များက သင့်တော်ကောင်းမွန်တဲ့

မင်္ဂလာရက်များ ဖြစ်သတဲ့။

မြန်မာမှာတော့ ကျန်ရက်နေ့များမှာ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပြုရင် အိမ်ထောင်
ရေးခိုက်တယ်လို့ အယူရှိကြတယ်။

[၆]

ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်လေးဆယ်ခန့်က ကျွန်တော့်ညီမ အိမ်ရှေ့က မြေကွက်
လေးကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ရောင်းတာတောင် ဝယ်မည့်သူ မရှိဘူးခင်ဗျ။

အဲဒီအချိန်တုန်းက ပေ (၄၀၊ ၆၀) မြေကွက် မြို့တွင်းနေရာမှာမှ ရောင်းဈေး
ခေါ်ဈေး ကျပ်နှစ်ထောင် သုံးထောင်ပဲရှိတယ်။

သင့်တင့်တဲ့ အိမ်ပါရင်မှ ကျပ်သုံးသောင်းကျော်ပဲ ဈေးရှိတယ်။

ညီမ အိမ်ရှေ့ကခြံကို ဘယ်သူမှ မဝယ်ယူကြတာက အဲဒီခြံက ကြက်လျှာ
စွန်းခြံကွက် ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ။

မူလ ဝယ်နေသူတွေလည်း သစ်သားအိမ်လေးတစ်လုံး လာဆောက်နေ
ကြဖူးတယ်။ သိပ်မကြာဘူး ကလေးတွေ ညဘက် လန့်လန့်ငိုကြသတဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ ငိုကြတာတုံးမေးတော့...

မူလတန်းနေစကလေးက ပြောသတဲ့။

www.burmeseclassic.com

လူမည်းမည်းကြီးနှစ်ဦး ခြေထောက်ကနေ လာလာခွဲလို့ လန့်အော်ငို
တာ အမေတဲ့။

တစ်လလောက်ပဲ ကြာပါတယ်ဗျာ။

တစ်အိမ်သားလုံး ပြောင်းသွားကြပါရော။

ရင်းနှီးသူတွေက ဘာလို့ ပြောင်းသွားကြတာလဲမေးတော့ ... အလုပ်နဲ့
ဝေးလို့ ပြောင်းသွားတာပါပဲတဲ့။ ဝယ်သူရှိရင် ဒီအိမ်နဲ့ခြံပြန်ရောင်းချင်တယ်လို့ ပြော
သတဲ့ဗျာ။

မရောင်းဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ငှားတင်ထားတယ်။

အိမ်ငှားက ကြက်ဘဲပေါ်ရောင်းတဲ့ လူမျိုးခြား လင်မယားနှစ်ယောက်ဗျ။

ခြံရဲ့ခေါင်းရင်းမှာ ရေစီးမြောင်းရှိတော့ သူတို့က သဘောကျတာပေါ့ဗျာ။

ဈေးမှာရွာတွေက လာရောင်းတဲ့ ကြက်တွေကောက်။

ခု ငှားနေတဲ့ ... အိမ်မှာ ခြံခတ်လှောင် ...

ကြက်ခြင်းနဲ့လှောင်မိုးမလင်းခင် ကြက်တွေသတ်ရေနွေးဖျော့အမွေးနုတ်၊

ကြက်မွေးတွေ ရေမြောင်းထဲစွန့်ပစ်၊ ရေကတော့ ဝယ်သုံးပေါ့။

တစ်ရက်နှစ်ရက် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး။

သုံးရက်မြောက် အိမ်အောက် ကြက်ခြံထဲ ထည့်လှောင်လွှတ်ထားတဲ့

ကြက်ဘဲငန်း အကောင်းငါးဆယ်ခန့်ရယ်။

ညဉ့်သန်းခေါင် အရပ်အိပ်မောကျချိန်၊ ရုတ်တရက်လန့်ပြီး ပြေးလွှား

အော်ကြတာ။

“ဂတ် ... ဂတ် ... ဂတ် ... ဂတ် ...”

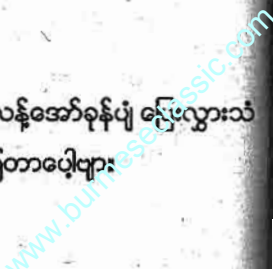
“ကတော် ... ကတော် ... ကတော် ...”

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း ...”

“ဝရုန်း ... ဝရုန်း ... ဝရုန်း ...”

“ဘဲရောငန်းရော မန်ဒါလီနှင့် ကြက်တွေရဲ့ လန့်အော်ခုန်ပျံ ပြေးလွှားသံ

ကြောင့် အိမ်ရှင်ရော အိမ်နီးနားချင်းတွေရော နီးကုန်ကြတာပေါ့ဗျာ။

အိမ်ရှင်မွတ်တားတို့ လင်မယားလည်း လက်နှိပ်မီး ဆင်းထိုးကြည့်၊ ဇွေး
တွေဟောင် အူကြ၊

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟေ့... ဆူညံနေတာပဲ”

“မွတ်တား... ဘာဖြစ်တာတုံးကွ”

“မာသိဘူး... အာကို... ရမှ ကြည့်မလို့ခင်ဗျ”

မီးရောင်တွေ အိမ်အောက်ကြက်ခြံထဲမှာ လင်းထိန်သွားတယ်။ ကြက်၊ ဘဲ၊
ငန်း၊ မန်ဒါလီတွေ အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေတုန်းမှာပဲ။

“ဝုန်း”

“ဝရော...”

“ဂတ်... ဂတ် ဂတ် ဖရူး”

“ဝရုန်း... ဝရုန်း... ဝေါ”

“ကတော်... ကတော်... ကတော်...”

ကြက်ခြံတံခါးပွင့်ပြီး ခြံထဲကကြက်၊ ဘဲ၊ ငန်း၊ မန်ဒါလီတွေ ပြေးထွက်
လန်ပျံလိုက်တာ။

တစ်လမ်းလုံး ဆူညံသွားပြီး နီးကုန်ကြပါရော။

ကြက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာနဲ့ တူပါရဲ့ဗျာ။ အားလုံး
ဖမ်းလို့မရတော့ဘူး။ အဝေးကို ထွက်ပြေးကြတာမို့ မွတ်တားတို့ လင်မယား...
အဘား... အဘား... နဲ့ ထိုင်ငို အော်ငိုရတဲ့ ဘဝကိုရောက်သွားတာပဲ။

မြွေဝင်လို့လား။

မြွေပါဝင်ဆွဲလို့လား...

သူခိုးဝင်လို့လား... ဘာမှန်းကိုမသိရဘူး။

ကြက်ခြံတံခါး ပွင့်တာကိုကြည့်ပြီး သူခိုးဝင်တာကြောင့် ကြက်၊ ဘဲ၊ ငန်း
တွေ လန်တာလို့ပဲ တွေးရတော့တယ်။

သို့သော်... မွတ်တား... စိတ်ဓာတ်မကျဘူး။

ငွေရင်းငွေလုံးလေးရှိနေတော့... ရွာတွေကိုဆင်း ကြက်၊ ဘဲ၊ ငန်း၊
မန်ဒါလီတွေ ဝယ်ပြန်လှောင်ထားတယ်။

၈၂ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ကြည့်စမ်း... ထူးဆန်းပုံနယ်။

ဟိုနေကလို ကြက်ဘဲတွေ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် လန့်အော်မပြေးကြဘူး။
သို့သော် မိုးလင်းခါနီး ရေခွေးအိုးဆူလို့ ကြက်ဘဲပေါ်ဖို့ ဝင်ဖမ်းရော...

အလို...

ကြက်ဘဲအကောင်လေးဆက်အနက်က ကြက်ဘဲကောင်ရေ(၃၉)ကောင်
စင်းစင်းသေနေပြီ။ ဘဲတစ်ကောင်သာ အသက်ရှင်လို့ တဂတ်ဂတ် အော်နေတာ
ကို မြင်ရရော...

မွတ်တားတို့လင်မယား ရင်ထုပြီး ငိုပါရောဗျာ။

“အမယ်ရေး... မစောဘုရား... ကယ်တော်မူပါ ဖရား”

ကြက်နာကျတာလား ဘာလဲမသိ။

ကြက်ဘဲငန်းတွေက ဘယ်အချိန်က သေနေလဲ မသိဘူး။ တောင့်နေပြီ။

အဲဒါတွေပဲ ရေခွေးဖြောပြီး လျှော့ဈေးနဲ့ရောင်းရတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မွတ်တားတို့လင်မယား ဒီခြံမြေကနေ ပြောင်းပြေး
ရမည့်ကိန်း ကြုံပါရောဗျာ။

ဝယ်လာတဲ့ကြက်တွေကို အသိအိမ်မှာ ကြက်ခြင်းနဲ့ လှောင်ထားတယ်။

မိုးလင်းကာနီး ရေခွေးအိုးပွက်ပွက်ဆူတော့မှ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာထားတဲ့ ကြက်ခြင်း
ကိုသွားယူ။

ကြက်နဲ့ ဘဲတွေရဲ့ ကျောကုန်းကို တုတ်တိုနဲ့နက်။

ကျောကုန်းအဆုတ်ကို တုတ်နဲ့အရိုက်ခံရတော့ ဘုန်းခနဲအသံသာ ကြား
ရပြီး မအော်နိုင်ဘဲ သေရရောလေ။

ကြက်ဆယ်ကောင်နဲ့ ဘဲငါးကောင် ရှင်းပြီးပြီ။

မိုးပြအယ်အိုးထဲက ပွက်ပွက်ဆူရေခွေးအိုးထဲ ကြက်အသေငါးကောင်
ရေခွေးဖျော့ဖို့ ထည့်လိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ ပြန်ဆယ်လိုက်ပြီး မိန်းမလုပ်သူလာ
အမွေးနုတ်၊ ပြီးရင် ရေဆေး။

ရေဆေးပြီး တောင်းထဲထည့်ထား။

လင်က ကြက်ကို ရေခွေးဖျော့။

မယားက အမွေးနုတ်၊ ဒါ သူတို့လုပ်နေကျ။

ပြောရင် ယုံပါ့မလား မသိဘူးဗျာ။ ဒီလို အဖြစ်မျိုး သူတို့လည်း ဒီတစ်ခါ

ပဲ ကြုံဖူးသတဲ့။

ကြက်ဖအသေ ငါးကောင်ကို မိုးပြဒယ်ရေနွေးအိုးထဲထည့်ပြီး တုတ်တစ်
ချောင်းနဲ့ ထိုးနှစ်လှန်နေတုန်း ..

“ဝုန်း...”

“ဖြန်း... ဘရမ်း... ဖြန်း”

“ဟာ... ဟာ...”

“ဖြန်း... ဖြန်း... ဖြန်း...”

“ဝုန်း... ဝုန်း... ဝုန်း...”

“အမလေး... လာကြပါဦးဗျ”

“အမလေး... လာကြပါဦး တော်”

ရေနွေးအိုးထဲမှ အနှစ်ခံရတဲ့ ကြက်ဖအသေငါးကောင် ရေနွေးအိုးထဲမှာ
က အတောင်တွေ ခါဆန့်ဖြန့်ပြီး မိုးပြဒယ်အိုးနှုတ်ခမ်းပေါ် ခုန်တက်အော်နေကြ
တာတဲ့။

“အောက်အီးအီးအွတ်”

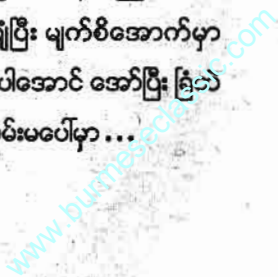
“အောက် အီး... အီး... အွတ်”

“အမရေး... ဂျ... ဘရား ဘရား ဘရား”

အတောင်တွေ ခါလိုက်တာ အမွေးတွေ ကျွတ်ပြီး မွတ်တားတို့လင်မယား
ကိုထိမှန်။

ရေနွေးပူတွေ ထွက်စင်လောင်ပြီး နှစ်ဦးသား ကြောက်လန့်တကြား အော်
လိုက်ချိန် အမွေးမရှိတဲ့ ကြက်ငါးကောင် လေထဲကိုခုန်ပျံပြီး မျက်စိအောက်မှာ
ပျောက်သွားတာ မြင်ရော။ လင်မယားနှစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ခြံဘဲ
ကနေ ထွက်ပြေး။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ ရောက်လာတော့ လမ်းမပေါ်မှာ ...

သူတို့ ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေကြပြီ။

နောက်ဆုံး ချောမော့ထိန်းသိမ်းမေးမြန်းတော့မှ အကြောင်းစုံ သိရတော့
တယ်။

ချက်ချင်းပါပဲဗျာ။ ကားတစ်စီးသွားငှား ကားလည်းရောက်ရော အိုးခွက်
ပန်းကန်ပါမကျန် ဖိနပ်စုတ်ပါမကျန်သယ်ပြီး ပြောင်းသွားကြပါရော။

“ဟာ... မွတ်တား... အားချင်းပါလားဟ... ဟေ”

“မြန်မြန်ပြောင်းမှပဲ... အစ်ကိုဂျီး”

“ဘာဖြစ်လို့... အမိနာရဲ့”

“အာရေး... အာကိုဂျီး... ဒီနေရာနော် အရမ်းကြောက်စရာကောင်း
တဲ့ နေရာ အာကိုဂျီး။ ချွန်မတို့ အိမ်တွေအများဂျီး ပြောင်းနေဖူးတယ်။ ဒီနေရာ
လို အံ့ဩစရာကောင်းတာမျိုး ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး... အာကိုဂျီး။ မစောရေး...
ရော... ချွန်မတို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး... အာကိုဂျီး”

[၇]

အရပ်ထဲ ပြောစရာ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ ကြက်လျှာစွန်းခြံနဲ့ အိမ်ဟာ တစ္ဆေ
 ခြောက်တယ်တဲ့။ အတော်များများက မယုံကြပါဘူးဗျာ။
 လာသမျှ အိမ်ငှားတွေလည်း တစ်လမကြာဘူး။
 ပြောင်းပြေးရတာပဲ။
 လူမနေဘဲ ပစ်ထားတာ ကြာလာပေါ့။ ရောင်းတော့လည်း တစ္ဆေခြောက်
 သလိုလိုမျိုး ပြောသံကြားတော့ မဝယ်ကြဘူး။
 အဲဒါ တစ်နေ့...
 လမ်းထဲက ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ လင်မယားမိသားစု...
 အိမ်ငှားလည်း မနေနိုင်တော့ မူလခြံပိုင်ရှင်ကို ခြံစောင့်သဘော နေပါငဲ့
 စေပြောပြီး နေကြတာပေါ့ဗျာ။
 လင်မယားနာမည်က ငသောင်းနဲ့ မိစိန်မြတဲ့။

ငသောင်းက ရေစည်တွန်းရောင်းတယ်။

သူတို့မှာ တစ်နှစ်သားကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျ။ သင်းတို့လင်မယား

က ဘုရားတရားလည်း မမြဲကြဘူး။

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး နောက်နှစ်ရက်မြောက်ညကစလို့ ငသောင်းမိန်းမ
မိစိန်မြညဘက်ရောက်ရင် တစ်ကိုယ်လုံးယားတာ။ အဲဒါ အိပ်ရာတို့၊ ဖျာတို့ နေလှမ်း
ရိုက်ခါပြန်ခင်း ကုတ်မရနိုင်အောင်ကို ယားရော။

ညဘက်ရောက်ရင် ယားရော။ အိပ်လို့မရဘူး။

နောက်နေ့ညရောက်တော့ လင်ရောမယားရော ယားရုံတင်မကဘူး။
ကလေးပါယားပြီး ငို။ ထထိုင်ကုတ်။ အချိန်မတော် ရေချိုး။ ယားတာမှ ခွေးလှေး
ယားသီးထိလို့ ယားသလို ယားတာတဲ့။ ကုတ်လွန်းလို့ သွေးပါစို့ရော။

မကြာဘူး။ ယားပုံက အင်ပြင်ထသလိုပဲ။ အပုအဖိန့်တွေ ဖူးရောင်ယား
တာမှ ဘယ်လိုအိပ်လို့မရဘူး။ အိပ်ခန်းထဲအိပ်ရင်ယားလို့ အိမ်ရှေ့ထွက်အိပ်လည်း
ယားတာပဲ။

ထူးခြားတာက နေ့ခင်းဆို လုံးဝမယားဘူးပဲဗျ။

ကြတော့ ... နေ့နဲ့ညမှားသလိုဖြစ်ပြီး အလှုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်၊ အစား
ပျက်ဖြစ်၊ ပိုဆိုးတာက ...

ညဘက်ရောက်ရင် အိမ်မြောင်အကောင်များစွာတို့ရဲ့ စုတ်ထိုးသံတွေ
မနားတမ်း ကြားနေရတာပဲ။ အိပ်ရင်ယားရော၊ ငုတ်တုတ်မိုးလင်းရပေါင်းများတော့
သုံးယောက်စလုံး လူရှုပ်မပေါ်တော့ဘူး။

နောက်ဆုံး ကြာရင် လုံးပါးပါးနိုင်တယ်မှတ်ပြီး ပြောင်းသွားရတဲ့အဖြစ်
ရောက်ခဲ့ရတယ်။

[၈]

ဟော... မူလပိုင်ရှင် ကံကောင်းသွားပြီဗျာ။

မြေကြမ်းတယ်။ တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ ပြောနေတဲ့ ကြက်လျှာစွန်းမြဲ
ရောင်းထွက်သွားပါရောခင်ဗျာ။

အိမ်နဲ့မြဲမှ အဲဒီခေတ်ငွေ (၇၀၀)ကျပ် ရလိုက်တယ်။ ဝယ်တဲ့သူတွေက
ဘာသာခြားခင်ဗျာ။

ဘိုဆန်ဆန်နေတဲ့လူတွေ။

လင်ရော၊ မယားရော၊ ခေတ်မီမီ တွေးခေါ်နေထိုင်ကြတာ။ ယောက်ျား
နာမည်က ကိုထွန်းမောင်တဲ့။ ဇနီးနာမည်က မရှယ်လီတဲ့။

သားသမီးသုံးဦးပါတယ်။

ပီတာ၊ မေရီ၊ ဒေးဗစ်တဲ့။

ကလေးတွေက အင်္ဂလိပ်စာ အလွန်တော်တယ်ဗျာ။

ကျွန်တော့်ညီတွေနဲ့လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြချေ။ သူတို့က မူလတုန်းက ရှေ့တစ်လမ်းကျော်မှာ နေကြတာကိုး။ ညီတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။

ဦးထွန်းမောင်က လုပ်ငန်းကောင်းတယ်။

စုမိတုန်း ကိုယ်ပိုင်ခြံလေး အဖတ်တင်အောင်ဝယ်နေကြတာ။ တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့ လုံးဝမကြောက်ပေါင်ဗျာ။

“ကိုထွန်းမောင် ... အဲဒီခြံကို မဝယ်ပါနဲ့ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး... ကိုကံမြင့်”

“ကြက်လျှာစွန်းခြံဗျာ။ ခိုက်တတ်တယ်”

“ကျွန်တော် ဒါတွေမယုံပါဘူးဗျာ”

“တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်ဗျာ”

“မယုံပါဘူး... ကိုကံမြင့်ရာ”

“ခင်ဗျားက မိသားစုများလို့ ပြောတာ ... ကိုထွန်းမောင်”

“ကိုကံမြင့်ရာ ... ခုခေတ်၊ အခုချိန်မှာ ငွေ(၇၀၀)နဲ့ အိမ်ရောခြံရော ရရှိဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျာ။ ခု ရတာဟာ ကံကောင်းလို့ပဲ။ တစ္ဆေတို့၊ သရဲတို့၊ ခြံခိုက်တာတို့တော့ ကျွန်တော်တို့ မယုံကြည်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ နေရမှာပါပဲ”

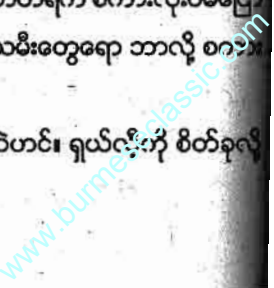
ဒီလိုနဲ့ သူတို့မိသားစု မပြောင်းခင်မှာ ခြံထဲရေတွင်းတစ်တွင်း လူငှားနဲ့ တူးတယ်။ ရေကလည်းကောင်းလိုက်တာနယ်ဗျာ (၁၅)ပေကျော်ကျော်နဲ့ ရေရတယ်ဗျာ။

သူတို့ ဝမ်းသာလို့ပေါ့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ အဲဒီခြံကို ပြောင်းလာကြတယ်။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အိမ်နီးချင်းတွေကတော့ နားစွင့်စောင့်ကြည့်ကြတုန်းပဲ ...

ဒီလိုနဲ့ သုံးရက်မြောက်မှာ ကိုထွန်းမောင် ရှတ်တရက် စကားလုံးဝမပြောတော့ဘူးဗျာ။ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ မိန်းမရော၊ သားသမီးတွေရော ဘာလို့ စကားမပြောတာလဲ မေးတာပေါ့။

“မောင် ... ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောတာလဲဟင်၊ ရှယ်လို့ကို စိတ်ခုလို့လား ဟင်လို့”

ပြန်မပြောဘူး။ ငေါင်တောင်တောင် ကြည့်နေတယ်။

“ဒက်ဒီ”

“ဒက်ဒီ”

ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် စကားလုံးဝမပြောဘူး။ အဲဒါ သုံးရက်တိတိပဲ။ အစား
တော့ စားတယ်။ အလုပ်သွားရင် အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည် လဲမဝတ်ဘူး။

ညအိပ်အဝတ်အစားနဲ့ သွားမလို့လုပ်လို့ ဇနီးလုပ်သူက အတင်း လဲဝတ်
ပေးရတယ်။

ထင်တာက အလုပ်ထဲမှာ စကားများစိတ်ဆိုးဖြစ်ခဲ့လို့ စိတ်မကျေနပ်တာ
လို့ ထင်တာပေါ့။ နောက်နေ့ကျတော့ အလုပ်မသွားတော့ဘူး။ ထမင်းလည်း မစား
ဘူး။ လက်ဖက်ရည်လည်း မသောက်ဘူးဗျာ။

“ရှင် အလုပ်သွားရမယ်လေ... မောင်”

ခေါင်းယမ်းတယ်။ မသွားဘူးတဲ့။

“အလုပ်ထိခိုက်သွားမယ်... မောင်ရဲ့”

ခေါင်းပဲယမ်းနေတယ်။ စကားမပြောဘူး။ အချိန်ရှိသမျှ ရေတွင်းနားမှာ
ရပ်ပြီး ရေတွင်းကိုပဲ ငုံ့ငုံ့ကြည့်နေတယ်တဲ့ဗျာ။ မယားလုပ်သူက အလုပ်ထဲ သွားခွင့်
တိုင်ရတယ်။ နေမကောင်းဘူးလား။ ဆေးခန်းသွားပြမလား။

မေးလည်း မပြောဘူး။

သားသမီးတွေ စကားပြောလည်း ပြန်မပြောဘူး။

ရှင် မကျေနပ်တာရှိရင် ပြောပါဆိုလည်း မပြောဘူး။

တစ်နေ့...

မရှယ်လီ နောက်ဖေးမှာ ထမင်းဟင်းချက်နေချိန်...

“ဗုန်း”

“ဟင်... မာမီ... မာမီ မြန်မြန်လာပါ လာပါ”

“ဟဲ့... မေရီ သမီး ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ဒက်... ဒီ... ဒက်... ဒီ ရေ... ရေ တွင်းထဲခုန်ချသွားပြီ။ မြန်မြန်ကူညီ”

ပါ မာမီ”

“အမလေး...”

ရေတွင်းရှိရာ ပြေးငုံကြည့်တော့ ဟုတ်တယ်။ ရေတွင်းထဲမှာ သူ့ယောက်ျား မြှုပ်လိုက်ပေါ်လိုက် မွန်းလိုက်ဖြစ်လို့။

“လာကြပါဦးရှင့်... ကျွန်မယောက်ျား ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျလို့ လာကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး”

ကြားတယ်ဆို အနီးအနားအိမ်က ယောက်ျားတွေထွက်လာကြပြီး ရေတွင်းထဲငုံကြည့် ဟုတ်တယ်။ ကိုထွန်းမောင် ရေတွင်းထဲမှာ။

မြှုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်၊ တဖူးဖူးဖြစ်လိုက်။

ကြိုးတွေ တိုင်မှာချည်ပြီး ဆင်းဆယ်ကြတယ်။ ကိုထွန်းမောင်ချိုင်းကို ကြိုးချည်ဆွဲတင်ကြတယ်။ ကိုထွန်းမောင် မသေဘူး။ မိသားစု ဝမ်းသာသွားကြတာ ပေါ့ဗျာ။

ဒါနဲ့ ဝိုင်းမေးကြတာပေါ့ဗျာ။

“ကိုထွန်းမောင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

“မပြောဘူး။ ခေါင်းပဲ ယမ်းနေတယ်”

“ငုံရင်း အရှိန်လွန်ကျတာလားဟင်”

မပြောဘူး။ ဘယ်လိုမှ မေးမရတာနဲ့ ပြန်ခွဲကြတယ်။ တိုတိုပြောရရင် ကိုထွန်းမောင် အလုပ်မသွားဘူး၊ ရေမချိုးဘူး။ ဘယ်သူမှ စကားမပြောဘူး။ ထမင်းမစားဘူး။ ဧရ၊ လက်ဖက်ရည်၊ လုံးဝမသောက်ဘူး။

နေ့ခင်းဆို ငေးငိုင်းနေတယ်။ မျက်လုံးက မျက်ရည်ကျနေတယ်။

ညဘက်ရောက်ရင် တောက်ခတ်နေတာ တစ်ညလုံးပဲ။ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သူ့ကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်နေရတယ်ဗျာ။ ဆေးရုံဆေးခန်းသွား ပြဖို့ခေါ်လည်း ခေါင်းပဲယမ်းနေတယ်။

အိမ်နီးနားချင်းတွေကတော့ မရှယ်လီကို အကြံပြုကြတယ်။

မြန်မာ ပယောဂဆရာနဲ့ ခေါ်စစ်ဆေးကြည့်ပါတဲ့။

မရှယ်လီတို့က အဲဒါမျိုး လက်မခံဘူးလေ။

ဟော... ဖြစ်ပြန်ပြီ။

လူလစ်တာနဲ့ ရေတွင်းထဲခုန်ချပါရော။ ကယ်ကြပါဦး... လာကြပါဦး
အော်သံကြားရင် ကြားတဲ့လူက ဆယ်ရကယ်ရပြန်ပါပြီဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ လေးကြိမ်မြောက်
ကိုထွန်းမောင် ရေတွင်းထဲခုန်ချ သေကြောင်းကြုံ။

အိမ်နီးနားချင်းများက ဝိုင်းကယ်ဆယ်။

မရှယ်လီ စဉ်းစားရပြီ။ အိမ်နီးများချင်းများ ပြောသလို ဒီခြံက ခိုက်နေ
ရောလား။ နောက်ဆုံး ရတုဈေးနဲ့ရောင်းပြီး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားကြတယ်။

ကိုထွန်းမောင် ကံကောင်းပါတယ်ဗျာ။

ရန်ကုန်ပြောင်းသွားရော လူလည်း နဂိုအတိုင်း လူကောင်းကျန်းမာ ပြန်ဖြစ်
သွားသတဲ့။ အံ့ဩစရာပဲဗျို့။

[၉]

လာပြန်ပြီဟေ့ ... ဟေ့ ... အေ့ ... ဝါး ဆိုရမိလိုပဲ။

ကိုထွန်းမောင်တို့ ကြက်လျှာစွန်းအိမ်နဲ့ခြံကို ပြန်ဝယ်လိုက်တာက ဌာနဆိုင်ရာက အရာရှိတစ်ဦးခင်ဗျ။

လမ်းထဲက လူတွေကလည်း အကဲခတ်နေကြတုန်းပဲ။

ဘာညာသာရကာ ဖြစ်တယ်လို့ မပြောကြတော့ဘူး။

တော်ကြာ ... မလိုလို့ပြောတယ် ထင်ဦးမယ်လေ။ အရာရှိကြီးလင်မယားကားအကောင်းစားနဲ့ လာကြည့်တယ်။ ဒီနေရာလေးမှာ သူကယောက္ခမ မိသားစုကို တိုက်ပုလေးဆောက်ပေးမလိုတဲ့။

တပည့် အလုပ်သမားငါးဦးလည်း ပါလာတယ်။

အိမ်ဟောင်းကိုဖျက်ပြီး ခြံပြင်မှာ ပုံကြဲတယ်။

ပြီးတော့ ခြံထဲက မြက်တွေ၊ ဆူးပင်တွေကို ပေါက်တူး၊ ပေါက်ပြား၊ ဓား
တွေနဲ့ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြတယ်။ မြေပြင်ညှိကြတယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲခင်ဗျ။

ခြံရှင်းနေတုန်းပဲမှာ အလုပ်သမားတစ်ဦးက ဓားသိုင်း ထကပါလေရော
ဗျာ။ အရာရှိကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင်... မောင်မျိုး မဆော့နဲ့”

ဒီလိုလှမ်းပြောတုန်းမှာပဲ နောက်ခြံရှင်းသမားတစ်ဦးက ပေါက်တူးကြီး
ထမ်းပြီး ဓားသမားနှင့် အပြိုင်ကပါရော့ဗျိ။

အရာရှိခြံပိုင်ရှင်က အော်ငေါက်...

အော်ငေါက်လို့မှ မဆုံးသေးဘူး မြေတူနေတဲ့ အလုပ်သမားသုံး ဦးပါ
ငန်းပြားတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေထမ်းပြီး ဇော်က ကသူကက၊ ဓားသိုင်းကသူကက။

ဘယ်လိုမှ ပြောလို့မရ၊ တားလို့မရ။

ကလေးတွေ၊ မိန်းမသားတွေလည်း ခြံပြင်ကနေဝိုင်းကြည့်နေကြ။ အလုပ်
သမားငါးယောက်ဟာ ပါးစပ်က သီချင်းမဆိုဘဲ ကွေးနေအောင် ကနေတာဗျ။

ခါးကပုဆိုးတွေကျွတ်။

အချို့က အတွင်းခံမပါ။ အရာရှိကြီးလည်း တပည့်တွေကိုဆဲ။ ဝင်ပြီး
နားပန်ကျင်း၊ ဆောင့်ကန်၊ ဒါလည်း မရပ်ကြဘူး။ ပုဆိုးမပါဘဲ ရွှေးဒီးဒီးကျ ကွေးနေ

အောင်ကကြတာ။ တစ်ခြံလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကြ။

အရာရှိကြီးလည်း ရှက်လွန်းလို့ဆဲ။

နောက်ဆုံး ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်နီးနားချင်းတွေကို အကူအညီ တောင်းရ
ရော။ ဓာတ်သိတွေက မနေနိုင်တော့ ဝင်ကူညီရတာပေါ့ဗျာ။

အကုန်ဝင်ဆွဲ ဖမ်းချုပ်၊ ပုဆိုးဝတ်ပေးပြီး ခြံပြင်ကိုဆွဲထုတ်တော့မှ သူတို့
ဖောက်ဖျက်သွားကြတယ်။

အရာရှိကြီးကလည်း ဆဲဆိုဆူပူပေါ့ဗျာ။

“ငမျိုး... မင်းတို့ ဘာဖြစ်ကုန်တာလဲ။ ဟင်... ခွေးမသားတွေ...”

ပြောလေ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆရာ”

“မင်းတို့ငါးယောက်လုံး ခြံမရှင်းဘဲ ကနေတာ နာရီဝက်လောက်ရှိပြီကွ။

စွီး...ငါကွာ...တယ်”

“ဗျာ...”

သူတို့ငါးဦး ကလို့ကမှန်း မသိဘူး။

ဒီမှာပဲ ဖြန်းဆို ငါးဦးသား ထ.ကကြာပြန်ပါရောဗျာ။ လမ်းထဲက လူတွေ
လည်း ပြန်ဝိုင်းချုပ်ကြ။ သူတို့ကလည်း ရုန်းကန်ပြီး ပြန်ကြ။ ရူးသွားသလိုပဲဗျာ။

“အန်ကယ်ကြီး...”

“ဗျာ...ပြောပါဗျာ”

“ဒီလိုလုပ်လို့တော့ မရတော့ဘူးဗျာ”

“ဒါ...ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဗျာ ဟင်”

“ဟောဟိုရပ်ကွက်မှာ နာမည်ကျော်ဗေဒင်ဆရာ ပယောဂဆရာကြီး
ဦးအောင်စိန်ဆိုတာ ရှိတယ်ဗျ။ အန်ကယ်ကြီးတပည့်တွေ ဖြစ်နေပုံက မရိုးဘူး။
ပယောဂပညာရှင် ဆရာကြီးထံ ခေါ်သွားမှရမယ်”

“ဒါ...ဒါဆိုလည်း...ကူ...ကူညီကြပါဗျာ”

အဲဒါရူးသလိုဖြစ်ပြီး ကနေတဲ့လူငါးဦးကို ကားနဲ့တင်လို့ပယောဂဆရာကြီး
ဦးအောင်စိန်ရဲ့ အိမ်ကို ခေါ်သွားကြတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်း
မသိ။

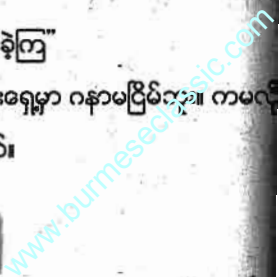
အိမ်ဝိုင်းထဲလည်းဝင်ရော...

နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့ အသက် (၇၀)ခန့် အရက်ပုပုဆရာကြီးက လှမ်း

ကြည့်ပြီး...

“ဪ... မင်းတို့ပါ ပါလာကြတာကိုး ဝင်ခဲ့ကြ”

ကနေတဲ့ အလုပ်သမားငါးဦးက ဆရာကြီးရှေ့မှာ ဂနာမငြိမ်ဘူး။ ကမလို့
လုပ်နေလို့ ပါလာတဲ့လူတွေက ဝိုင်းချုပ်ဖိထားရတယ်။

“က.ချင်နေတာလား လွတ်ပေးလိုက်”

လွတ်လည်းပေးလိုက်ရော ဆရာကြီးအိမ်ပေးမှာ ဝုန်းခိုင်းကျ ပုဆိုးကျွတ်

ကလိုက်တာ ပါးစပ်က အမြုပ်ထွက်နေရဲ့ဗျား

“ကိုင်း...ရပ်တော့”

“ရပ်လို့ ငါပြောနေတယ်လေ...ကိုင်းဟာ”

ဆရာကြီးက မရပ်ဘဲကနေတဲ့ လူငါးဦးကို ရေမန်းနဲ့ လှမ်းပက်လိုက်

ရော ငါးဦးလုံး အကရပ်ပြီး ဆရာကြီးရှေ့ခူးထောက်လျက် ဖြစ်နေရောဗျို့။

“ပြော...မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဟူး ဟူး ဟူး ဟူး”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ကျီ ကျီ ကျီ ကျီ”

အံ့မယ်... သွားကြိတ်တဲ့သူနဲ့၊ ယိမ်းထိုးနေတဲ့သူနဲ့၊ မျက်လုံးတွေ ပြူး

ကြည့်ကြလို့ဗျား။

“မင်းတို့ကို ငါ မနှိပ်စက်ပါဘူး။ မင်းတို့ ငါမေးတာကိုပြော မင်းတို့ ဘယ်သူ

တွေလဲ”

“သိုက်...သိုက်...သိုက်...က...”

“သိုက်...ဘာသိုက်ကတုံး ပြောပါဦး”

“ဥစ္စာသိုက်က”

“ခု ဘာဖြစ်ကြလို့တုံး ကွယ်”

“ဟူး ဟူး ဟူး ကျီ ကျီ ကျီ”

“ဥစ္စာသိုက်ကဆိုတာ သေချာလား”

“အင်း အင်း အင်း”

“ဒါဆို ထင်ရှားအောင်...ပြကွာ...ပြစမ်း”

ဒီအချိန်မှာပဲ ထိုင်နေတဲ့ ဝန်းကျင်မှာ ပန်းရနံ့မျိုးစုံ ရနံ့တွေ ကြိုင်မွှေးလာ

တာကို အံ့သြရှုရှိုက်မိကြပါရော။

၉၆ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

“ဟုတ်ပြီ... ယုံပါပြီ ခု သင်တို့ ဘာများမကျေနပ်လို့ လုပ်တာတုံး ပြောပြပါဗျာ”

“ငါတို့နေရာမှာ နေတာ မကြိုက်ဘူး”

“နေရင်ရော ဘာဖြစ်မှာတဲ့တုံးဗျာ”

“အားလုံး သေရမယ်ဟေ့... ဟေ့ ဟေ့”

“မနေဘူးဆိုရင်ရော...”

“မနေရင် ကောင်းတယ်။ ငါတို့ နေရာမှာ လာမနေနဲ့။ မရှုပ်နဲ့။ ငါတို့ သတိပေးတာ ဒဏ်ခတ်တာလည်း သူတို့ ဂရုမစိုက်ဘူး။ အကုန်ထွက်သွားကြ... ဟူး ဟူး ဟူး... ကျိ ဟကျိ ကျိ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ငါးဦးထဲက တစ်ဦးကပူးပြီး ပြောနေတာဗျ။

အလို... ယောက်ျားသံ မဟုတ်ဘူးဗျာ။ မိန်းမသံဗျား။

အသက်ကြီးကြီးမိန်းမရဲ့ မာတင်းတဲ့အသံဗျ။

“ကိုင်း... ကာယကံရှင်တွေ ကြားပြီလားဟေ့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာကြီး”

“သိုက်မြေတဲ့။ ဥစ္စာစောင့်တွေနေတဲ့ ခြံမြေပဲ။ ဒီတော့ မောင်ရင်တို့ မနေကြပါနဲ့။ သူတို့ သိုက်ပြောင်းတော့မှ နေလို့ရမှာပဲ။ ကိုင်း... ပိုင်ရှင်က မောင်ရင်လား”

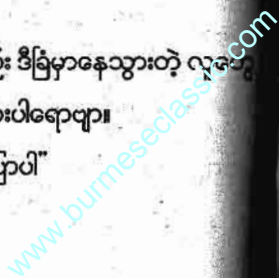
“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာကြီး”

“ဖြစ်ပုံကို ပြောပြပါဦး”

ဒါနဲ့ အရာရှိကြီးက ခြံဝယ်တဲ့အကြောင်း ခြံရှင်းရင်း ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ပြောတယ်။

ပါလာတဲ့ အိမ်နီးနားချင်း လူကြီးတွေကလည်း ဒီခြံမှာနေသွားတဲ့ လူတွေရဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံတွေကို ပြောပြရော။ အရာရှိကြီး လန့်သွားပါရောဗျာ။

“ကိုင်း... ခင်ဗျား ဆက်နေချင်သေးလား ပြောပါ”

“မ...မနေတော့ပါဘူး...ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

“အခု သူတို့ကနေတာဟာ ဥစ္စာသိုက်စောင့်တွေက နှောင့်ယှက်ဒဏ်ခတ်လိုက်တာပဲ။ ကိုင်း... ဒါဆို ပြောရတော့မှာပေါ့။ သိုက်စောင့်၊ နမကြီးတို့ မသိလို့နေမိ၊ ဝယ်မိ၊ လုပ်မိတာပါ။ နမတော်ကြီးတို့ သိုက်စောင့်တွေ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နေထိုင်ရှိနေတဲ့မြေမှန်း သိရပြီဖြစ်လို့ ဒီမြေမှာ သူတို့မနေတော့ပါဘူးလို့ ကတိပြုနေပါပြီ။ နမတော်ကြီးတို့လည်း သည်းခံနားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်လို့ မူလနေရာကို ပြန်ကြပါတော့။

“ဟီး...”

“ဟီး...”

“ဟီး...”

“ဟီး...”

“ဖြောင်းဖြောင်း ဖြောင်းဖြောင်း”

ယိမ်းထိုးနေတဲ့ ဥစ္စာစောင့် ဝင်ပူးနေသူ လူငါးဦးဟာ ပါးစပ်ကနေ ဟီးလို့ သံပြိုင်တူအော်ပြီးနောက်...

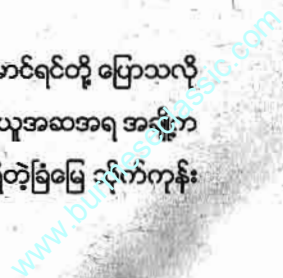
လက်ခုပ်ငါးချက် အသံကျယ်ကျယ်တီးပြီး ထွက်သွားကြရော။ ပူးခံနေရတဲ့ အလုပ်သမား ငါးဦးလည်းခုံးခနဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျ သတိလစ်သွားတော့တယ်ဗျာ။

ဒီမှာ ဆရာကြီးက ရေစင်ရေမန်းနဲ့ တောက်ပေးလိုက်မှ သူတို့ ပြန်သတိရလာပြီး ရှက်နေကြပါရောခင်ဗျာ။

“ရှင်းပြီလားဟေ့”

“ရှင်းပါပြီ...ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

“အဲဒါမြဲ ခိုက်တယ်၊ မြေခိုက်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ မောင်ရင်တို့ ပြောသလို ဆိုရင် ခြံမြေက ကြက်လျှာစွန်းလည်း ဖြစ်နေတော့ မြန်မာအယူအဆအရ အရှက်က မကြိုက်ဘူး။ ခိုက်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ခုတစ်ခါ သိုက်ရှိတဲ့ခြံမြေ သိုက်ကုန်း

ဆိုတော့ လူနေလို့ မရဘူးပေါ့။ လူနေရင် ခိုက်တာပေါ့။ ခိုက်တာကြမ်းရင် လူပါ
သေရော။ အခိုက်ကို ရှောင်ရင် အန္တရာယ်ကင်းတယ်ကွယ်။ အခိုက်တွေက လုပ်ငန်း
တိုင်း၊ နေရာတိုင်းမှာလည်း အနည်းနဲ့အများ ရှိကြတယ်။ မယုံမကြည် မခန့်လေးစား
လည်း မလုပ်ကြနဲ့။ မယုံလို့ ခံရတဲ့လူတွေလည်း မနည်းဘူး။

ကိုင်း... ဘယ်နှယ့်ရှိစ။

ခိုက်တဲ့ မြေလည်းရှိတာ ကြုံပါပြီဗျာ။

အခြားသော အခိုက်တွေလည်း ကျွန်တော်တော့ ကြုံခဲ့မြင်ခဲ့ရဖူးပေါ့ ဗျာ။

ယုံသည်ဖြစ်စေ၊ မယုံသည်ရှိစေ အခိုက်ရဲဆိုးချက်ကို မျက်မြင်မို့ ရေးသား
လိုက်ရပါတယ်။

အားလုံး ကံကောင်းကြပါစေ။

မောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

Handwritten Burmese text, likely a signature or title, located at the top center of the page.

[၁]

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုး အတော်များများဟာ နာရေးကိစ္စနဲ့ စပ်လျဉ်း
လာရင် ရှေးရိုးထုံးစံလေ့အရ အထိအခိုက် အပြစ်မရှိရအောင် ပြုလုပ်လေ့ရှိကြ
တယ်။ နည်းတွေ စနစ်တွေက တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်းလည်း ရှိကြတယ်။

ဆိုကြပါစို့...

အိမ်တစ်အိမ်ရှိ မိသားစုထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်အနိစ္စ
ရောက်သွားရင် ဦးစွာ အိမ်တွင်းအုန်း (မင်းမဟာဂီရိမောင်နှမများ)ကို အလျင်ဖြတ်
ပြီး ခြံစည်းရိုးမှာ သွားချိတ်ထားလေ့ရှိတယ်။

အဲဒါ... ဘာလို့လုပ်ရတာလဲလို့ သက်ကြီးဝါကြီးအချို့ကို မေးကြည့်
တော့...

“နာမူ (လူသေဆုံးခြင်း)ဖြစ်သွားရင် အိမ်က မသန့်တဲ့သဘောမျိုး သက်
ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီမြင်ကွင်းကို အိမ်တွင်းမမြင်စေချင်လို့ အိမ်တွင်းဆွဲအုန်း

ဖြုတ်ပြီး အိမ်တွင်းနတ်ကို ခေတ္တရှောင်ခိုင်းတာလည်း ပါတဲ့သဘောပါပဲ။ ဒါ့အပြင် အခြားအကြောင်းတွေလည်း ရှိသေးတာပေါ့”

ကျွန်တော်တို့တရားသဘောနှင့် တွေးကြည့်လျှင် သက်ရှိမှန်သမျှ သေမျိုး ဖြစ်တယ်ဗျာ နော်။

ဒါ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောကြားခဲ့တဲ့ တရားအနှစ်ချုပ်ပဲ။ ရုပ်နဲ့နာမ်နဲ့ ပြတ်စဲသွားတာပဲ။

အနိစ္စ... မမြဲဘူးဆိုတာကိုး။

သင်္ခါရတရားကို သက်ရှိတွေ ရှောင်လို့မှမရဘဲ။

မမြင်ချင်လည်း မြင်ရမှာပဲ။

မကြံ့ချင်လည်း ကြံ့ရမှာပဲ။

အဲဒါ အိမ်တွင်းနတ် မမြင်စေချင်လို့...

နတ်မသန်မှာစိုးလို့ အိမ်မသန်တော့လို့ဆိုပြီး နတ်ကို လျင်ဦးစားပေးပြီး ခေတ္တရှောင်ခိုင်း၊ ရက်လည်ပြီးမှ အိမ်ကို သန့်သွားအောင် ရေဆေး။

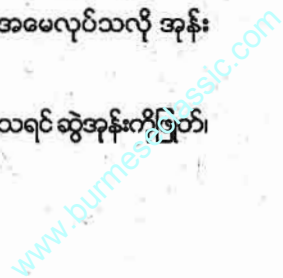
အိမ်တွင်းအုန်းကို ဗောင်းတော်ပါမကျန် အကုန်အသစ်လဲပြီး လက်ဖက် အမွှေးနံ့သာနဲ့...

“အိမ်သန့်သွားပါပြီ ကိုယ်တော်ကြီး ကိုယ်တော်ကြီးတို့ ဤအိမ်သို့ပြန်ကြွ တော်မူပါ။ ယခင်လိုပဲ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ အုန်းအသစ်၊ ဗောင်းတော်အသစ်၊ အမွှေးနံ့သာ ပန်းသပြေလက်ဖက်တို့ဖြင့် အသစ်ပြုပြင် ပင့်ဖိတ်ပါသည်... အိမ်တွင်း ဖခင်ကြီး”

ဒီလိုလုပ်ကြတာကိုး...

ကျွန်တော့်အဖေ ကွယ်လွန်တော့ အမေက ခုပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တာပဲ။ တစ်ခါ အမေကွယ်လွန်ပြန်တော့ ကျွန်တော့်အစ်မကြီးက အမေလုပ်သလို အုန်း အသစ်လဲ ပြန်ပင့်ဖိတ် ...

ကျွန်တော်တို့လူနေမှုပတ်ဝန်းကျင်မှာ အဲဒီလိုလူသေရင် ဆွဲအုန်းကိုဖြုတ်၊ ရက်လည်ပြီးနောက်နေ့ အုန်းအသစ်ပြန်လဲ ပင့်ဖိတ်။

၁၀၂ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ကျွန်တော် သမီးလေး ဖွေးဖွန်သင် ကွယ်လွန်တော့လည်း လူကြီးပိုင်းက အဲဒီလိုပဲ လုပ်ပေးကြ။

ကျွန်တော်လည်း ဘာသိဘာသာနေ ဝင်မကန့်ကွက်။

အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်လျှင်...

ထေရဝါဒနှင့်တော့ ဖိလာဆန်ကျင်ပြီး...

အိမ်တွင်းဖခင်ကြီး မင်းမဟာဂီရိ မောင်တင့်တယ်လည်း သေဖူးသူစစ်စစ် ပဲ။ သေတာမှ ရိုးရိုးသေတာမဟုတ်။ တကောင်းမင်းက မောင်တင့်တယ် ခွန်အား ကြီးတာကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ပြီး ကလိန်ညက်ပြီး စံကားပင်မှာ ကြိုးတုတ် ဖိုကျင် ထိုးပြီး မီးလောင်တိုက်သွင်းသတ်လို့ သေရတာ။

အစိမ်းသေ။

ဘုရားဟောနှင့် ပြောရလျှင် ပရလောကသား...

ထားတော့...

အိမ်တစ်အိမ် လူသေသည်နှင့် ဦးတင့်တယ် မှီတင်းရာဆွဲအုန်းကို အိမ် မသန်၍၊ နတ်မသန်မှာစိုးပြီး စွန့်ပေးရတယ်ဆိုတာသည်လည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ ကျေးလက်တောရွာ ခြုံပါမကျန် မဖြစ်မနေ ပြုလုပ်ပေးနေရသည်။ ရှေးရိုးအမှုလေ့ ဖြစ်လို့...

အိမ်တွင်းအုန်း မဆွဲသူများကျတော့ အဲဒီကိစ္စအယူလည်းမရှိ။ ဘာမှ လည်း မဖြစ်။

သွားလေသူ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် (ခေါ်) အိမ်တွင်းမင်းမဟာဂီရိနတ်ကြီး ကလည်း အပြစ်မပြော၊ ငွေမယူ။

ဒါက နာရေးကိစ္စဖြစ်လာလျှင် အဓိကပြုကြသည့်လေ့။ နာရေးနှင့် ပတ် သက်လာလျှင် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်သွားပုံများနယ်။

[၂]

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တိုင်းရင်းသားမျိုးစုံ ရှိကြပါတယ်။ တိုင်းရင်းသားတွေသည်လည်း နာရေးကိစ္စအိမ်မှာဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတို့တိုင်းရင်းသား ဓလေ့ရိုးရာများနှင့် နာရေးကိစ္စများကို ပြုလုပ်ကြရပါတယ်။

နည်းတူပါပဲဗျာ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ လူဖြူ၊ လူမည်း၊ လူဝါ၊ လူညိုမှသည် ခရစ်ယာန်၊ ဟိန္ဒူ၊ အစ္စလာမ်နှင့် အခြားသော အယူဝါဒရှိသူများသည်လည်း သူတို့ရဲ့ မိရိုးဖလာ ရိုးရာဓလေ့နှင့် နာရေးကိစ္စကို ပြီးဆုံးသည့်တိုင် ကျင်းပပြုလုပ်သွားကြတာပါပဲ။

စကာပူနိုင်ငံမှာဆိုရင် ...

ချန်ဂီဆေးရုံမှာရှိတဲ့ စည်းကမ်းရယ် ...

သေသူကို ထုတ်ယူတဲ့အပေါက် သီးသန့်ထားတယ်။ ထုတ်ချင်တဲ့အခါက က ထုတ်တာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာမှာဆိုလည်း ရှေးမင်းများလက်ထက်ကတည်းက မသာတော်ထုတ်တဲ့ အပေါက်သီးသန့်ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။

အကျဉ်းထောင်မှာ အကျဉ်းသားတစ်ဦးကွယ်လွန်သွားရင် သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ အတွက် အခေါင်းထုတ်အပေါက် သီးသန့်ထားပေးထားရတယ်။

ဆိုပါစို့...

ရပ်ကွက်ထဲမှာ အသုဘတစ်ခု သင်္ဂြိုဟ်မယ်ဆိုရင် ခေါင်းရင်းဘက်ကနေ ဆန်ပြီး အသုဘယာဉ်၊ ရထား၊ လှည်း၊ အထမ်းတို့ကို သယ်ယူမသွားရဘူး။

အိမ်ခြေရင်းဘက် လမ်းကနေပဲ သယ်ယူသင်္ဂြိုဟ်ကြရတယ်။

ဘာကြောင့်ဆိုတာ ခိုင်ခိုင်မာမာ မသိရပေမယ့် ဒီမူကို ယနေ့တိုင် ကျင့်သုံး နေကြတာများတာကို တွေ့ရတယ်။

အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ကဆန်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်သွားရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ။

မကြိုက်ကြဘူး၊ လက်မခံကြဘူး။ ဘာလို့လဲမေးတော့ ရှေးထုံးစံတဲ့။ ရှေး ထုံးစံကို ဆန့်ကျင်ရင် ရပ်နာရွာနာဖြစ်ရောလို့ ပြောတာကြားဖူးသလို အများလက်ခံ ထားတဲ့အတိုင်း သေသူရဲ့အိမ်ခြေရင်းလမ်းကနေ သယ်ယူသင်္ဂြိုဟ်တာကို အားလုံး မြင်ဖူးကြမှာပါ။

သို့သော်...

မဖြစ်မနေ ဆန်ကျင်ရတာ ဖြစ်လာတာပဲ။

အဲဒါ ကိုယ်တွေ့မြင်ဖူးတာပါခင်ဗျ။

သေသူ ကာယကံရှင်ရဲ့အိမ်ခြေရင်းမှာ ထွက်လမ်းမရှိဘူး။ လမ်းပိတ်ကြီး၊ တိုက်အိမ်ရဲ့နောက်ကျော အုတ်တံတိုင်းနဲ့ ပိတ်ထားတာ။

ကိုင်း... ဘယ်သူ ဘာပြောမလဲ။

သေသူရဲ့ အိမ်ခေါင်းရင်းထွက်လမ်းအတိုင်း အသုဘကို ဆန်ပြီး ချရ တာပဲ။ အဲဒီလို ခြေရင်းလမ်းပိတ်နေလို့ ခေါင်းရင်းလမ်းကနေဆန်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ရ တဲ့ အသုဘ နည်းရောလားဗျာ။

ဘာဖြစ်လဲ...

ဘာမှမဖြစ်ပေါင်ဗျာ။

ဘယ်သူမှလည်း ဝင်မကန့်ကွက်ရဲပေါင်ဗျာ။

သူ့အလိုလို နားလည်ပေးကြရတာပဲ။

သို့သော် နာရေးကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်းရင် ထူဆန်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေတော့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

တိုက်ဆိုင်တာပဲလား၊ ခိုက်တာပဲလား မပြောတတ်ဘူး။ ဝမ်းနည်းစရာတော့ ဖြစ်သွားတာပဲ။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုခင်ဗျ။

[၃]

တစ်နေ့တော့ ထုံးစံအတိုင်း အသုဘချလာတယ်။ သေတဲ့လူက သာမန်
လစားဝန်ထမ်း ဆင်းရဲသားပါ။ ရှေ့ဆုံးက သုသာန်မှာ မြေချတရားနာ သရဏဂုံ
တင်ဖို့ သံယာဇ်ပါးက ကားတစ်စီး။

သူ့နောက်မှာ သေသူကိုရာဟုရဲ့ အလောင်းတင်နာရေးကား။

ကြေးစည်သံ ဒူဝေဝေနဲ့။

အဲဒီတုန်းက နာရေးကူညီမှုအသင်း မပေါ်သေးဘူးဗျ။ စည်ပင်သာယာက
နာရေးတင်နိဗ္ဗာန်ယဉ်ရှိပေမယ့် နိဗ္ဗာန်ယာဉ်က ပျက်နေတာများလို့ သိပ်မသုံးကြ
ဘူး။

ဘတ်စ်ကားလိုင်းက ကားဒရိုင်ဘာ၊ စပယ်ယာ၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့မိသားစု
ဝင်ထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်သေရင် အဲဒီ ဘတ်စ်ကားလိုင်းက ခရီးသည်တင်
ဘတ်စ်ကားနဲ့ အလောင်းတင်သင်္ချိုင်းအရောက်ပို့ပေး ကူညီလေ့ရှိကြသလို ...

ရေနံက ရေနံအလုပ်သမားဝန်ထမ်းတစ်ဦး ကွယ်လွန်ကွယ်လွန်၊ အလုပ်
သမားရဲ့မိသားစုထဲကပဲ ကွယ်လွန်ကွယ်လွန်...

ရေနံလုပ်ငန်းက သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ ကားတစ်စီး ဝန်ထမ်းကို ကူညီပေးလေ့ရှိ
တယ်။

အဲဒါ ကိုရာဟုရဲ့ အသုဘကို ရေနံက အမိုးဖွင့် ကားနဲ့ချလာတာ။ ဖြစ်ချင်
တော့ ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှာ အသုဘကား ရုတ်တရက် စက်ရပ်သွား
ရောဗျာ။

ရှေ့က အသုဘကားစက်ရပ်သွားတော့ နောက်ကလိုက်ပို့တဲ့ကားတွေ
လည်း ကျော်တက်မဖြစ်ဘဲ တန်းစီရပ်နေရတာပေါ့။

အဲဒီမှာ အသုဘကားရပ်မိတဲ့ အနီးဆုံးတိုက်ခံအိမ်က အိမ်ရှင်ရယ်ဗျာ ...
ဒေါသပုန်ထပြီး ကြမ်းပါရော။

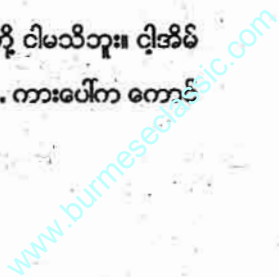
“ဟေ့ကောင် ... ဒရိုင်ဘာ မင်း နားမလည်ဘူးလား။ ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ ဘာ
လို့ အသုဘကားကိုရပ်ရတာလဲ။ ခုထွက်စမ်း ... ထွက်လေကွာ ... ငါနော်”

ဒီမှာ အိမ်ရှင်ကြီးရဲ့ မိန်းမ၊ ရွှေလက်ကောက် (၁၅)ကွင်းခန့်နဲ့ မိန်းမ
ကြီးကလည်း ခါးထောက်ပြီး အဆဲမျိုးစုံနဲ့ ဆဲပါရော။

“ဟဲ့ ... နင်တို့ လူကမွေးရင် လူလိုနားလည်ရမယ်ဟဲ့ လူလွန်မသား ...
အမျိုးယုတ်ကောင်တွေရဲ့ ဘုရား ... ဘုရား ... ငါ့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ မသာ
ကားကိုရပ်သတဲ့တော် နင်တို့ကို ရဲစခန်းတိုင်မယ်။ လမ်းလူကြီး ကိုငသောင်းကို
မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်း”

“ရုတ်တရက် စက်ချို့ယွင်းသွားလို့ပါ ... ဦးလေးရာ”

“ဟေ့ကောင် ... စက်ပျက်တာတို့၊ ချို့ယွင်းတာတို့ ငါမသိဘူး။ ငါ့အိမ်
ရှေ့မှာ အသုဘကားရပ်နေတာ နိမိတ်ဆိုးတယ်ကွ။ ဟေ့ ... ကားပေါ်က ကောင်
တွေ ကားကို ဆင်းတွန်းကြ၊ ဆင်းလေကွာ”

ဒီမှာ အသုဘလိုက်လို့တဲ့ လူအချို့ကရော ... ကွယ်လွန်သူရဲ့ မိသားစု ကပါ ဒေါသပုန်ထနေတဲ့ လူကြီးလင်မယားကို ဝိုင်းတောင်းပန် မေတ္တာရပ်ခံကြ သလို...

ကားဒရိုင်းဘာနှင့် အကူကလည်း ကားခေါင်းဖုံးဖွင့်ကြည့် ...

စစ်ဆေး၊ ဟိုနှိုက် ဒီနှိုက်လုပ် ...

“ဝရူး...ဝရူး”

“ဝရူး...ဝရူး...ဂျုတ်...ဂျုတ်...ဂျုတ်...”

“ဆင်းတွန်းကြလို့ပြောတာ နားမလည်ဘူးလားကွ၊ မင်းတို့ ပါးစပ်နဲ့ပြော မရရင် တွေ့ကြရောပေါ့ကွာ”

လူကြီး (ဦးကျောက်ပွားဟု ခေါ်ကြပါစို့ဗျာ)

ဦးကျောက်ပွားအိမ်ထဲပြေးဝင် ဝါးတုတ်တစ်ချောင်းဆွဲပြီး အသုဘ ကား မောင်းသူကို ရိုက်မလို့လုပ်တုန်း လမ်းလူကြီးအချို့ရောက်လာပြီး ဆွဲကြ၊ ဖျောင်းဖျ ကြ လုပ်ကြပါရော့။

“မဆွဲနဲ့...ငထိန်”

“မလုပ်ပါနဲ့ ... ဦးကျောက်ပွားရယ်၊ အခန့်မလုံလို့ စက်ချိုပွင်းရတာ ပါ။ အိမ်ထဲဝင်ပါဗျာ”

“ဒါ မဖြစ်ကောင်းတဲ့ ကိစ္စလေဗျာ”

“ဗူး...ဝရော...ဗူး...ဗူး...”

“ဟော...ရပြီဟေ့...ကောင်းသွားပြီ”

ဒီမှာ ဦးကျောက်ပွားက ကားစက်နှိုးမှ တစ်စခန်း ထပြန်ပါရော့။

“မသာရှင်...ဘယ်သူလဲဟေ့...ပြောစမ်း”

“ကျွန်မ...ကျွန်မပါ...ဦးရယ်”

“နင်တို့ ငါ့အိမ်ရှေ့ကို မင်္ဂလာမရှိအောင်လုပ်တာ နင်တို့ ငါ့အိမ်ရှေ့ကို သန့်စင်အောင်လုပ်ဖို့ ကန်တော့ပွဲပေးရမယ်”

“ပေး...ပေး... ပျံ့မယ်ရှင် နက်ဖြန်လုပ်ပေးပျံ့မယ်... ဦးရယ်”

“ဟေ့... ကားပေါ်တက်ကြ... တက်ကြ”

အသုဘကားစက်နှိုးပြီး သုသာန်သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ တဖြည်းဖြည်း မောင်းလာလိုက်တယ်။

“သူသေမှာ ကြောက်လို့နေမှာပေါ့အေ”

“အဲဒီလူကြီး မြန်မြန်...”

“ဟဲ့... ဟဲ့... မပြောပါနဲ့ဟဲ့”

အိမ်ရှင်လူကြီး ကျေနပ်အောင် သေသူကိုရာဟုရဲမိန်းမ မသောင်းရှင့်က အုန်းပွဲတစ်ပွဲနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်။

ဦးကျောက်ပွားတို့လည်း မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ ကျေနပ်လိုက်ပါတယ်။

အိမ်နီးနားချင်း အချို့ကလည်း မြှောက်ပေးကြတာပေါ့။

“ဦးကျောက်လုပ်တာ မှန်တယ်တော့”

“ငကျောက်ပဲဟာ လာစမ်းလို့ရမှာလား... ဟင်း”

“ငါကလေး ကားမောင်းတဲ့ကောင်ကို ပါးတက်ရိုက်ချင်တာအေ”

“ပါးတက်ရိုက်ရင် ဇာတ်လမ်းတွေရှုပ်ကုန်မှာပေါ့... အစ်မကြီးရယ်”

“ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေး တရားနာရမှာပဲ”

“ကျွန်မတို့ အိမ်နီးနားချင်းလည်း ဖိတ်ပါနော်... အစ်မ”

“အေးပါအေ”

“မှန်ဟင်းခါးပဲလား... အစ်မ”

“ဒံပေါက်ကပ်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“အဲဒါဆို... ဟိုလေး... အော်ဒါမှာမှာလားဟင်... မမ”

“ကိုယ်မှမချက်တတ်တာ အော်ဒါပဲ မှာရမှာပေါ့ဟဲ့”

“ဒါ...ဒါ...ဆို...ဟို...ဟို...ဆိတ်သားနဲ့ပါ သုံးလေးပွဲ...မှာ...
မှာလိုက်ပါလားဟင် မမ...ဟင်လို့”

“ကြက်သားဒံပေါက် အများစား ညည်းက ဘာလို့ ဆိတ်သားသီးသန့်
မှာရတာတုံး...နီလာမြင့်ရဲ့”

“ကျွန်...ကျွန်မက ဆိတ်...ဆတ်...အဲလေ...ဆိတ်သားဒံပေါက်
မစားရတာကြာလို့ပါ မမကြီးရဲ့...အဟီး”

အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်တရားနာ ဆွမ်းကျွေးပြီးနောက် တစ်ပတ်အကြာ
မှာ ဦးကျောက်ပွားမိန်းမ ဒေါ်ကြေးစည် မူးတယ်ဆိုပြီး သေပါရောဗျာ။ ဆွမ်းကျွေး
တဲ့နေ့ကလည်း ဒ်ပေါက်ကို မနက်ရောညရော တစ်ဝကြီးစားတာဆိုပဲ။ ဆရာဝန်က
တော့ နှလုံးရောဂါအပြင် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ကွယ်လွန်တာလို့ မှတ်ချက်
ပြုတယ်။

“မဟုတ်ဘူး... လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ဒါ ဟိုဘက်နှစ်လမ်းကျော် အသုဘ
တုန်းက သင်းအသုဘကား ငါ့အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ငါ့မိန်းမ သင်း
တို့ကြောင့် အကောင်းကြီးကနေ ရုတ်တရက်သေရတာ။ ငါ မကျေနပ်ဘူး။ လုံးဝ
မကျေနပ်ဘူးကွ ဟီး...”

အဲဒါသာ ကြည့်ဗျာ...

ဆရာဝန်က နှလုံးရောဂါကြောင့် သွေးတိုးကြောင့်သေရတာပြောလည်း..

၁၁၂ မောင်ညို၊ နိုင်ငံ (သန်လျင်)

ဦးကျောက်ပွားက မယုံ။

ရာဟု အသုဘတင်ကား သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားလို့ ခိုက်သွားတာ။ ဒီလို ပဲ စွပ်စွဲတယ်။ သက်ကြီးဝါကြီးများက ...

“ကျောက်ပွား ... မင်းမိန်းမ သေနေစေလို့ သေရတာ။ ဘယ်သူ့အပေါ် မှ အကုသိုလ်မများနဲ့။ ငါလည်း အချိန်မရွေး သေမှာပါလားလို့ တရားနှလုံးသွင်း ပြီး နာရေးကိစ္စ ပြီးပြတ်အောင်လုပ်။ အဲဒါ ကုသိုလ်တစ်မျိုး ဖြစ်ရော”

ဆုံးမသည့်ကြားက ပြောသေးတယ်။

“ငါ့မိန်းမ ရက်လည်ပြီးရင် ရာဟုမိန်းမ သေတဲ့နေ့ဖြစ်ရမယ်”

ဟော ... ဝဋ်လည်ပါရောဗျာ။

ကံကြမ္မာတစ်ပတ်လည်ပါရောဗျာ။

ဦးကျောက်ပွားမိန်းမ အသုဘချတဲ့နေ့ပေါ့ဗျာ။ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံး ဟစ် ပြီး ဝိုကြတာဗျ။

“အမလေး ... အမေရဲ့ သမီးတို့ ဘယ်သူနဲ့နေမှာတုံး”

ကဲ ... စဉ်းစား။ အဖေကျန်နေခဥစ္စာ အဖေနဲ့နေပေါ့။

ဒါမှမဟုတ် လင်ယူပြီး ကိုယ့်လင်နဲ့ အတူနေပေါ့။ ဘာခက်လို့လဲ။

“အစ်မရေ ... အစ်မရဲ့ အကောင်းကြီးကုန် ဖြစ်ရလေခြင်း အစ်မရဲ့ တစ်လကိုးသီတင်း အိပ်ရာထဲလဲပြီးမှ သေရင် ဖြေသာပါသေးရဲ့။ ခုတော့ ကျွန်မတို့ ကို ပစ်သွားပြီပေါ့ ဟီး ... ဟီး ...”

ဝိုကြာရည်ပြီး ဖွဲ့နွဲ့တဲ့ မိန်းမတွေဗျာ။

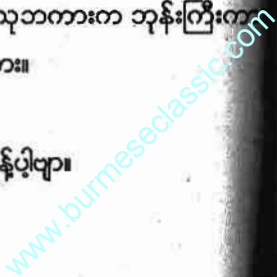
ဘုန်းကြီးပျံမှာ ဖယျာဉ်ကျူးစားဖို့ ကောင်းတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အသုဘချလာကြတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘုန်းကြီး (၁၀)ပါး ကာ ရှေ့က ...

ဦးကျောက်ပွားမိန်းမ အလောင်းတင် အသုဘကားက ဘုန်းကြီးက နောက်က အသက် (၅၈)နှစ် ဒေါ်ကြေးစည်ရဲ့ အသုဘကား။

အသုဘကားမှာ ရွှေထီးလေးလက်မိုးလို့။

ရဟန်းအစ်မကြီး၊ ကျောင်းအစ်မကြီးပေါ့။ ခန့်ပျံဗျာ။

ဦးကျောက်ပွားက သူ့မိန်းမ အခေါင်းနားက မရွာဘူး။ အသုဘကားပေါ်မှာ မျက်ရည်စိရွဲနဲ့ တရှုံ့ရှုံ့လို့။ အရမ်းချစ်တာကိုး။

မြင်ရသူတိုင်း မျက်ရည်စိချင်စရာပေါ့။

ကြေးစည်ရိုက်သံကလည်း အသုဘကားပေါ်မှာညံ့လို့။ နောက်မှာလည်း ကုသိုလ်တော်ဝတ်အဖွဲ့က အသံချဲ့စက်နဲ့ မရကနသထိ သံပေါက်လက်တွေ ရွတ်ပြီး ပါလာလေရဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကားတန်းကြီး ထွက်လာလိုက်တုန်း...

မမျှော်လင့်ဘဲ အသုဘတင်တဲ့ကားက ပိုက်ဆံရိုတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရှေ့စက်ချိုယွင်းပြီး ရပ်ပါရော့ဗျို့။

“ဟ...အောင်ရွှေရ...ကားကို လုပ်ပါဟ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူးဗျ...ခဏလေး”

ရှေ့က အသုဘကား ရုတ်တရက်ထိုးရပ်တော့ နောက်က အသုဘလိုက်ပို့တဲ့ကား အစီးနှစ်ဆယ်ကျော် လမ်းမှာ တန်းစီပြီး လမ်းပိတ်နေပါရော့။

ဒီမှာပဲ တိုက်အိမ်ကြီးက ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မိန်းမကြီးနဲ့အတူ သားတွေသမီးတွေ တူ၊ တူမတွေ တစ်အုပ်ကြီးထွက်လာပြီး ကြမ်းပါရော့ဗျာ။

“ဟေ့...မသာရှင်...ဘယ်သူတုံး”

“မသာရှင်...ဘယ်သူတုံးလို့ မေးနေတယ်လေ နားမပါဘူးလား”

“ကျုပ်...ကျုပ်...ပါဗျာ...အဟင့်...အင့်”

“ကားပေါ်ကလူတွေ အကုန်ဆင်း”

“ဟင်...ဘာ...ဘာလို့လဲဟင်...အစ်မကြီး”

“ဟဲ့... နင် မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ဘူးလား။ လူကြီးမဟုတ်ဘူးလား။ သူများအိမ်ရှေ့မှာ မသာကားကို ရပ်ထားရမလား။ ကျက်သရေကို မရှိဘူးဟဲ့။ ရပ်နာလမ်းနာတယ်။ ခုချက်ချင်း နင်ကိုယ်တိုင် ဆင်းတွန်း”

“ဟို...ဟို...စက်ချိုယွင်း”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ကားပေါ်ကဆင်းတွန်းမလား၊ မတွန်းဘူးလား ...
ပြော ... မတွန်းရင် အကုန်လုံးကို ရိုက်မယ်”

ရွှေလက်ကောက်မိန်းမကြီးရဲ့ သားချင်းအမျိုးတွေရော အိမ်နီးနားချစ်
များပါ တုတ်ဆွဲ၊ ဓားဆွဲ၊ အုတ်ခဲကျိုးနဲ့ ဝိုင်းထုမယ်လုပ်ရော ...

ဦးကျောက်ပွား လန့်ဖြန့်ပြီး ကားပေါ်က ခုန်ဆင်း...

ကြေးစည်ရိုက်သူတွေ ခေါင်းထိန်းသူတွေ၊ လိုက်ပို့တဲ့လူတွေ ကားပေါ်
က လူယောက်ျားသားတွေပါ ဆင်းလာပြီး အသုဘကားကို ဝိုင်းတွန်းကြတယ်။

“တောက် ... လေးလိုက်တာကွာ”

“ကျောက်ပွားမိန်းမ သေတာတောင် ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးပါကွာ”

“ကျောက်ပွား ... ဝဋ်လည်တာဗျ။ ဟို ရာဟုဆိုတဲ့လူ သေတုန်းက သူ
အိမ်ရှေ့မှာ ဒါလိုမျိုးဖြစ်တော့ ကျောက်ပွားတို့လင်မယား ကျက်သရေ မရှိဘူးဆိုပြီး
ဆဲရေးတိုင်းထွာခဲ့တာ အခု သူ့အလှည့်မှာဖြစ်တော့ ခံပေါ့”

“တွန်းဟေ့ ... တွန်းဟ”

“ယောက်ျားဘသား ... တွန်းဟ”

“အပေါ်က မသာမကြီး ကိုယ်ဖော့ထားပါဗျို့”

“ကျား ... ကျား ... ”

“ရွှေလာပြီဟေ့ ... တွန်း”

“တွန်း ... တွန်း အဆင်းရောက်တော့မယ် အားစိုက်တွန်း”

“ဝု ... ဝု ... ဂရု ... ဝု”

“ဝူး ... ”

“ဝရော ... ဝူး ... ဝူး ... ဝူး ... ”

“အမလေး ... သေပါပြီဗျ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ကျောက်ပွားကြီး မှောက်လျက်လဲပဟ”

အသုဘကားက ကုန်းအဆင်းမှာ စက်ရိုက်ရပြီး စက်နှိုးလို့ ငြင်းဆော်
ထွက်ရော ကားတွန်းတဲ့လူတွေလည်း မှောက်ကျကုန်တာပေါ့။

မသာရှင်ဦးကျောက်ပွားရယ် ...

အရှိန်နဲ့ပါသွားရင်း မှောက်လျက်လဲလိုက်တာ နှာခေါင်းရော ပါးစပ်ရော
စုတ်ပြတ်ပြီး သွေးချင်းချင်း ရဲပါရော။

လူတွေက ဦးကျောက်ပွားကို ဝိုင်းပွေ့ထူကြတယ်။

တိုက်အိမ်ကြီးက ရွှေလက်ကောက်မိန်းမ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း
ကြီးက ဦးကျောက်ပွားအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်စွာ အော်ပြောလိုက်တယ်။

“သင်းပါ နှစ်လောင်းပြိုင်သင်္ဂြိုဟ်ရင် ပိုကောင်းတယ်ဟေ့ . . . ငါ့အိမ်က
လူတွေ အိမ်ရှေ့နေရာကို ရေဆေးပြီး တံရော်ကင်ပွန်း၊ နွားနို့နဲ့ ဆေးပစ်လိုက်”

အင်း . . . သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့် ရှိကြတာပဲဗျ။

နာရေးကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ အတိမ်း
အစောင်း အမှားအယွင်းကို လူတွေက ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေကြတာပဲ။

ဒီကိစ္စ အမြင်ရှင်းအောင် လုပ်ဖို့က အတော်ကို စည်းရုံးလုပ်ဆောင်ဖို့
ကြိုးစားရဦးမှာပဲ။

ဦးကျောက်ပွားတော့ သဘောပေါက်သွားပြီနဲ့ တူပါရဲ့။

[၅]

နာရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် အံ့စရာတစ်မျိုး ကြုံရဖူးတယ်။

တစ်ခါတော့ (.....)ရပ်ကွက် လူတစ်ဦး ရန်ကုန်က အထူးကု ဆေးခန်းမှာ ဆေးကုသခံယူရင်း သေသွားတယ်။

သေတဲ့အချိန်က ညဉ့်(၁၀:၃၀)နာရီ။

သေသူရဲ့အမည်က ဦးဖိုးရှောင်တဲ့။ ပိုက်ဆံကလည်းရှိတယ်။ ဆွေမျိုး သင်္ဂဟကလည်း တောင့်တင်းတယ်။ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွေကလည်း သုံးလေးခုရှိတာကလား။

အဲဒါ ရန်ကုန် ရေဝေးသုသာန်မှာ မသင်္ဂြိုဟ်ချင်ကြဘူး။

ဆွေနှုန်းနဲ့ ကျကျနန () သချိုင်းမှာ သင်္ဂြိုဟ်ချင်တယ်။

အဲဒါနဲ့ သေသူအလောင်းကို မိုးမလင်းခင် အိမ်အရောက်ပြီးပဲရပ်ကွက် ကမသိအောင် သယ်ယူလာတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲဝင်တော့ မငိုသေးဘူး။

အိမ်ပေါ်က ခုတင်ပေါ်မှာ နေရာချပြီးမှ ငိုကြပါရော။

ငိုသံကြားတော့ ဦးဖိုးရှောင်သေပြီဆိုတာ သိကြပြီး လာရောက်သတင်း
မေးကြ။

“ဟဲ့ . . . မဆိုင် ကိုဖိုးရှောင် ရန်ကုန်က အထူးကုမှာ ဆေးရုံတင်ထား
ဆိုဟဲ့”

“အမေလေး . . . မစိုးကြည်ရယ် . . . ရန်ကုန် (.)မှာ ငွေကုန်
ကြေးကျခံပြီး ကုတာပါတော်။ မနေ့ကတော့ ဆရာဝန်က မရတော့ဘူး ပြန်သယ်ယူ
ချင် ယူသွားဆိုလို့ ညတွင်းချင်း ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် ပြန်သယ်လာလိုက်တာလေ။
မိုးလင်းကာနီး အမောဖောက်လို့ အောက်ဆီဂျင်သွင်းတုန်းမှာပဲ အမေလေး . . .
ကိုဖိုးရှောင်ရဲ့ ခုတော့ ကျွန်မတို့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီပေါ့ . . . ဟင် . . . ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့
ဟီး . . .”

သိတာပေါ့ဗျာ။

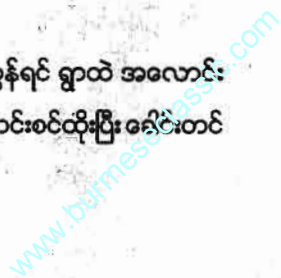
ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကလည်း အညံ့တွေမှ မဟုတ်တာ။

ဒါပေမယ့် ခေတ်အမြင် ခေတ်အတွေးရှိကြတော့ နယ်ကျော်၊ ကျောင်း
ကျော်၊ မြို့ကျော်ယူလာတဲ့ မသာကိစ္စ၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေကြပါတယ်။ သိပ်
လည်း မယုံကြပါဘူးလေ။

ဟိုးတစ်ချိန်က နိုင်ငံကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး နိုင်ငံခြားမှာ ကွယ်လွန်တော့ မြန်မာ
ပြည်ကို လေယာဉ်ယုံနဲ့ ကောင်းကင်က သယ်လာသေးဥစ္စာ။ ဘာဖြစ်လို့တုံး ဖြစ်
တာပေါ့။ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပြီးပါပကောလား။

ရှေးလူကြီးလူအိုများက စိုးရိမ်ကြတာပေါ့။

မြန်မာ့လေ့ထုံးစံက မြို့ပေါ် ဆေးရုံမှာ ကွယ်လွန်ရင် ရွာထဲ အလောင်း
မသွင်းရဘူး။ ရွာပြင်မှာ ဒါမှမဟုတ် သင်္ချိုင်းအနီးမှာ အလောင်းစင်ထိုးပြီး ဒေါင်းတင်
ထားကြရတယ်။

ရွာပြင်မှာ မြွေကိုက်လို့သေသေ မိုးကြိုးပစ်ခံရလို့သေသေ ရွာပြင်မှာသေရင် ရွာထဲမသွင်းရဘူး။

ရွာနာမှာ စိုးလို့တဲ့။

လူသေမပြောနဲ့ ကျွဲနွားတောင် ရွာပြင်မှာ မြွေကိုက်မိုးကြိုးမှန်လို့ သေရင် ရွာထဲမသွင်းကြဘူး။ ရွာလေ့ပဲ။

မြို့ပေါ်ကျတော့ ခြွင်းချက်လေးထားပြီး လုပ်ကြတာရှိတယ်။ အခြားမြို့ရွာမှာသေပြီး ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်အိမ်ပြန်သယ်လာချင်ရင်...

မြို့တော်ရှင်ကို ကန်တော့ပွဲထိုးပြီး သယ်ခွင့်တောင်းကြတယ်။ မြို့ထဲ သွင်းခွင့်ပြုပါပေါ့။ အချို့နားလည်စွာ ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်ဆောင်ကြတယ်။

သေသူရဲ့ ဝိညာဉ်လည်း မြို့ဝင် ရပ်ဝင်ခွင့်ပြုပါလို့ ပြောကြတဲ့ ဓလေ့ရှိတယ်။

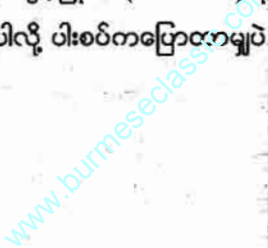
အချို့လူကြီး ရှေးရိုးဝါဒီအချို့ဆို ရပ်မိရပ်ဖ၊ ရပ်စောင့်နတ်များအတွက် ပွဲတစ်ပွဲပေးပြီး ရပ်စောင့်နတ်နဲ့ ရပ်မိရပ်ဖများထံ အပ်ရပြောရတာမျိုး လုပ်ကြတယ်။

ရပ်မနာအောင် ကာယကံရှင် အိမ်ရှင်မိသားစုလည်း မနာရအောင် လုပ်တာတဲ့။ ရှေးမြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့လေးပါ။ အမြင်သန်ရှင်းတာပေါ့။ စိတ်သံသယကင်းတာပေါ့။

သို့သော် ...

မြို့ပေါ်မှာ အဲဒါမျိုးလုပ်ခဲတယ်။ လုပ်လေ့သိပ်မရှိကြဘူး။ စတီလောက်ပဲ လူသေသယ်လာရင် မြို့ဝင်ကာနီးကျရင် မြို့တော်ရှင် ရွာတော်ရှင်တို့ ကျွန်တော်တို့၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ (.....)ကို မြို့ထဲရပ်ထဲ သယ်ခွင့်ပြုပါ။ (.....)ရဲ့ ကွယ်လွန်သူ ဝိညာဉ်ကိုလည်း မြို့ဝင်ရပ်ဝင်ခွင့်ပြုပါလို့ ပါးစပ်ကပြောလာမျှပဲ လုပ်သူလုပ်ကြတယ်။ ပွဲတွေပါတွေ မထိုးတော့ဘူး။

ခေတ်စနစ်က ပြောင်းသွားတော့...

အတွေးအခေါ်အယူအဆတွေလည်း ပြောင်းလာတာပေါ့။

ပယ်လို့ရတာပယ်ကြတာ အလွယ်ပါပဲလေ။

တိုက်ဆိုင်ပုံများများ ... ဦးစိုးရှောင် ရက်လည်ပြီးနောက်နေမှာ ဦးစိုး
ရှောင်တို့လမ်းထဲ သုံးယောက်ဆက်တိုက်သေသွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။

ရှေးလူကြီးတွေကတော့ ရှေးရိုးအယူအဆနဲ့တွေးပြီး စိတ်မကောင်းကြ
ဘူးပေါ့လေ။

ခေတ်ရဲ့သဘော၊ တရားသဘောလေး နားလည်သူများကတော့ သေချိန်
တန်လို့ သေရတာ။ သေနေစေ့လို့ သေကြရတာ။ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်ပဲ။ ဘာတွေ ညာ
တွေတွေးပြီး သောကများမနေကြတဲ့။

တစ်ခါများ...

(.....)ရွာကြီးမှာပျ လူရွယ်တစ်ယောက် မြွေကိုက်သေ
သွားတာ အဲဒါ သင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေ့ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ပြီး ပြော
ကြတာပျ။

“ငကြိုင် ... သူငယ်ချင်း မင်း အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း မောင်ဖေတိုးကိုပါ
ခေါ်သွား... သူငယ်ချင်းရေ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကောင်လေးတွေ မပြောကောင်းဘူးဟဲ့ ... ဖွ ... ဖွ ...”

“သူတို့က သောက်ဖော်သောက်ဖက်ပျ”

“အဲဒါဆို နင်လိုက်သွားပါလား ... ငထွေးရဲ့”

“မောင်ဖေတို့ လိုက်သွားပြီးရင် ကျုပ်လည်း လိုက်မှာပဲ”

“အမလေး ... ဖွ ... ဖွ ... ဖွ ... ဘုရား ... ဘုရား”

ငကြိုင်လည်း ရက်လည်ပြီးရော ငကြိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း မောင်ဖေတိုးနဲ့
ငထွေးတို့ ညဘက်ကွင်းထဲ အရက်သောက်ပြီး ဖားထွက်ရိုက်တာ။

နှစ်ယောက်စလုံး မြွေကိုက်ပြီး သေပါရောပျ။

ဆေးရုံကို အမြန်ပို့ပေးမင့် ဆေးမခိတော့ဘူး။

၁၂၀ မောင်ညိုစိုင်း(သန်လျင်)

ဆေးရုံပေါ်မှာ ကယောင်ကတမ်း ပြောကြသေးတယ်။

“ငါ့ကြိုင်ရေ... ငါတို့လာပြီ ဟေ့...”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့ကြိုင်... ငါပါကွ... မှတ်မိလား”

အဲလို ကယောင်ကတမ်းပြောပြီး သေသွားတာပဲ။ နာမူကိစ္စမှာ အပြုအမူ တင်မကဘူး။ အပြောအဆိုလည်း ဆင်ခြင်ရတယ်လို့ လူကြီးသူမများက တဖွေ ပြောခဲ့ကြပေမယ့်။

[၆]

နောက်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကလည်း ဂန္ထီရဆန်သားကလားဗျာ။

ဖြစ်သွားတာ မကြာသေးဘူးဗျ။

ကာယကံရှင်နာမည်က ကိုဗျိုင်းရှည်တဲ့။

ကိုဗျိုင်းရှည်က ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌခင်ဗျ။ ကိုယ်စားလှယ်လောင်း (၆)ဦး ပြိုင်

တာမှာ ကိုဗျိုင်းရှည်က မဲပိုများလို့ ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သွားတာလေ။

လူက ပညာအခြေခံလည်းရှိတယ်။ စာလည်း စုံအောင်ဖတ်တော့ မြန်မာ့
နိုင်ငံရေး၊ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး နဲ့နဲ့စပ်စပ်သိတယ်။ အဟောအပြောလေးကလည်း ကောင်း
တယ်ဗျ။

(... ..) ရွာကြီးကလည်း ကိုဗျိုင်းရှည်ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သွား
တာကို နှစ်သက်ကျေနပ်ကြတယ်။

ကိုဗျိုင်းရှည်မှာ ကွန်ဒေါင်းတစ်စီး ရှိတယ်။ ဆိုင်ကယ်သုံးစီး ရှိတယ်။ လယ်ပိုင်ယာပိုင်လည်း ရှိတယ်။

ပြီး... သူမိန်းမက (.....)မှာ မူလတန်းပြကျောင်းဆရာမလေ ဗျာ။ ရွာမျက်နှာဝှမ်းထဲ ပါတာပေါ့။

ကိုဗျိုင်းရှည်ဟာ ဥက္ကဋ္ဌစဖြစ်ဖြစ်ချင်းမှာပဲမှတ်မှတ်သားသား အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ ရွာမိရွာဖလူကြီးများနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ အသိမိတ်ဆွေများကို အသိပေး လိုက်တယ်။

ရွှေတစ်ဆစ် သချိုင်းရဲ့ အဝင်လမ်းမကြီးကို သူ ပြုပြင်မယ်။ ဟုတ်ပျံ့ဗျာ ရွှေတစ်ဆစ်သချိုင်းက ရွာနီးချုပ်စပ်က ကွယ်လွန်သူများ၊ မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်အချို့က ကွယ်လွန်သူများ။ ရွာနဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ မြို့ရပ်ကွက်က ကွယ်လွန်သူများလည်း ဒီ ရွှေတစ်ဆစ်သချိုင်းမှာပဲ လာမြှုပ်နေကြတာကိုး။

သချိုင်းရဲ့ ဧရိယာအကျယ်အဝန်းကလည်း အကျယ်ကြီး။

ရှေးသချိုင်းကြီးဆိုတာ သက်တမ်းရင်းကုတ္တိပင်ကြီးတွေက အလွန်ကြီးမား တဲ့ အုတ်ဂူကြီးတွေပေါ်မှာ အုပ်ပိုင်းကိုင်ကျနေပုံဟာ သာယာသူလိုလိုနဲ့ လွမ်းစရာ ပေါ့ဗျာ။

ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတွေရဲ့ အုတ်ဂူကြီးတွေများနယ် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်မြင့် တာဗျား။

ဂူထုကလည်း အထူကြီးပဲ။ ဂူပေါ်မှာ လူငါးဦး ဖဲထိုင်ရိုက်လို့ရတယ်။ တန်းစီ အိပ်လို့ရအောင်လည်း ကျယ်ပျံ့။

သင့်ရုံမျှ... တတ်နိုင်သူတွေရဲ့ အုတ်ဂူလေးတွေ၊ အမှတ်တရ အရိုးအိုး ကျောက်တိုင်လေးတွေကလည်း တန်းစီနေတာပဲ။

စနစ်တကျ လုပ်ပေးထားလို့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

ဂူကြီးဆို အုတ်ဂူကြီးတန်း။

အုတ်ဂူအသေးဆို အုတ်ဂူအသေးအတန်း။

ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသား သေသူများကတော့ မြေပုံမို့မို့ပေါ်မှာ မှတ်တိုင်လေး

တွေ စိုက်လို့ပေါ့။

မြေပုံလေးတွေ မို့မို့လျားလျား တန်းစီနေရှိနေပုံက မင်္ဂလာခုံစစ်သင်္ချိုင်း

ကို အတုယူလုပ်ထားသလိုပဲ။

သင်္ချိုင်းရဲ မြောက်ဘက်မှာ ဆင်းရဲသားအိမ်ငယ်လေးတွေရှိပြီး မလှမ်း

မကမ်းမှာ ကျောက်ရေတွင်းတစ်ခုရှိတယ်။

ရေတွင်းမှာ ရွာသူတွေ ရေခပ်ရေသယ် လုပ်နေကြချေ။

ခက်တာက သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းပဲလေဗျာ။

ရွာအဝင်လမ်းမကြီးကနေ ရွှေတစ်ဆစ် သင်္ချိုင်းဝင်သည့်လမ်းက မိုးရာသီ

ဆိုရင် ကွဲနွားတွေပါ အသွားအလာရှိလို့ ဗွက်ထနေတတ်တယ်။

အဲဒါ နိဗ္ဗာန်ယာဉ် ဝင်ရခက်ကရော။ ခေါင်းကိုထုတ်ပြီး ပေနှစ်ရာခန့်ကို

ပန်းနဲ့ ထမ်းသွားရတယ်။

ရွာကျတော့ ခုတင်ပေါ် ခေါင်းတင်ကြီးနဲ့ ခေါင်းကိုဆိုင်းပြီး ဗွက်လမ်းတစ်

လျှောက် လူအင်အားနဲ့ ထမ်းချကြရတာ မိုးတွင်းများ ဗွက်ထပြီး ချော်ကြ၊ လဲကြပါ

ဗျာ။

ပိုဆိုးတာက အလောင်းကို သင်္ချိုင်းထဲရောက်ရင် ကစားတယ်ဆိုပြီး

အလောင်းတင်ခုတင်ကို ဟိုဆွဲဒီတွန်း လှည့်ပတ်ဆော့တဲ့ ကိစ္စပဲဗျ။

စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဗျာ...

လူသေအလောင်း (ခေါင်း)ပါ ခုတင်ကို ကစားကြတာမှ အချို့များ ခုတင်

တစ်စစကို ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းလည်း မြေကြီးပေါ် ပျက်ကျပွင့်ထွက်။

ပုပ်ပွစပြုနေတဲ့ အလောင်းကြီးက မြင်မကောင်းရှုမကောင်းထွက်ကျ။

သေသူရဲ့လင်၊ မယား၊ သားသမီးတွေက ချိုးပွဲချင်၊ အချို့... ဒေါသ ဖြစ်ပြီး ခုတ်ပွဲရိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ဂါတ်ကိုရောက်။

တစ်ခါဖြစ်ပြီးပါရောလား။

ဒေါ်ကြုံတိုင်းဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးသေတုန်းက သချိုင်းကုန်းမှာ ကာလသား တွေရော၊ ဒေါ်ကြုံတိုင်းရဲ့ မြေးသားတူသားအမျိုးတွေရော ဒေါ်ကြုံတိုင်း အလောင်း တင် ခုတင်ကို (ဝေး)လို့အော်ပြီး ချာလည်လှည့်ကြ တွန်းကြ။

“ဟဲ့...ဟဲ့...မလုပ်ကြပါနဲ့”

“ခေါင်းပြုတ်ကျမယ်ဟဲ့။ ရပ်ကြပါ... ရပ်ကြပါ”

“ဝေး...ဝေး”

“ဟေး...ဟေး”

ပါးစပ်ကလည်း တိုင်ပင်ရေးစပ်ထားတဲ့ သံချပ်တွေကိုထိုးရင်း အလောင်း ကို ရွှေတွန်းနှောက်ဆွဲကစားကြတာ။

“ဒေါ်ကြုံတိုင်းကြီး ဒီနေ့သေ...”

“မနက်ဖြန်ဆို နတ်ပြည်ရောက်ပဟေ့”

“ဝေး...ဟေး ဟေး...ဝေး...ဟေး ဟေး”

“ဖွားကြုံတိုင်းကြီး ပျော်ဖို့ရာ”

“အလောင်းကိုသာ ချောကြ၊ ဆော့ကြ”

“ဒေါ်ကြုံတိုင်းကြီး ပြန်ရှင်ရင်”

“အမေ့လင်တွေ...ဝိုင်းကန်တော့ကြ”

“ဝေး...”

“တွန်းဟ...ကျား ကျား...”

“တောင့်ထား...ဘာတဲ့တုံး...အောင်မောင်း”

“ဝေ...ကျား ကျား”

“ယောက်ျားဘသား”

“ဖြောင်း”

“ဝုန်း...ဖြောင်း...ရွတ်”

“အမလေး... ခုတင်ကြီး တစ်စစီ ဖြစ်သွားပါပြီတော့”

“အမေ...အမေ... အမယ်လေး... သေတာတောင် အဖြစ်ဆိုးလှချည်

လား... အမေရဲ့...ဟီး”

ခုတင်က တစ်စစီ ပြုတ်ထွက်။

ခေါင်းက သရိုင်းမြေပေါ်ပြုတ်ကျပြီး သေသူဖွားကြုံတိုင်းက မျက်လုံးကြီး

ပြူးပြီး လျှာတန်းလန်း။

အဲဒါ မခံမရပ်နိုင်သူ ဆွေမျိုးများက မူးရှူးသောက်စားပြီး အလောင်းခုတင်

ရော၊ ခေါင်းပါ ပျက်စီးအောင်ဆော့ကြတဲ့ အဘွားကြီးရဲ့ မြေး၊ တူ၊ အပေါင်းအသင်း

အုပ်စုကို တွေ့ရာပစ္စည်းနဲ့ ဝိုင်းရိုက်ကြတာ။

သင်းတို့ကလည်း ပြန်ချတယ်ဗျာ။

ဘယ်ရမှာတုံးဗျာ သေသူ ဒေါ်ကြုံတိုင်းရဲ့ အမျိုးအုပ်စုကလည်း မနည်း

တူး။ အိမ်နီးနားချင်း လိုက်ပို့သူများကလည်း သင်းတို့အုပ်စုကို ကြည့်မရ၊ တားမရ

တော့...

အားလုံးဝင်ပြီး သမလိုက်တာ...

ခေါင်းပေါက်ထိပ်ကွဲ၊ လက်ကျိုး၊ နားရွက်ပဲ့ပြီး ဆေးခန်းကို ပို့ရတဲ့ အခြေ

အနေဘဝ ရောက်သွားရော။

ပြဿနာက ကျိုးသွားတဲ့ အလောင်းခုတင်ကိစ္စ။

ဒီနာရေးကုတင်က ဦးဇင်းအောင်စိန်ကျောင်းက ခုတင်။ မည်သူသေသေ

ခေါင်းတင်ဖို့လိုရင် ဒီကုတင်ပဲ သုံးရတာ။

၁၂၆ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

ကားနဲ့မပို့ဘူး။ ထမ်းပို့မယ်ဆိုလည်း ဒီခုတင်ပဲ သုံးရတာ။ ပန်းလိပ်ပိတ်တာ
ကအစ ဦးဇင်းအောင်စိန်ကျောင်းကပဲ ငှားသုံးရတာဗျာ။

အခု ခုတင်လည်း တစ်စစီဖြစ်သွားပြီ။

လိုက်ကာဇာတွေလည်း စုတ်ပြဲကုန်ပြီ။

ဒီသတင်းက မကြာချက်ချင်း ဦးဇင်းအောင်စိန်ထံရောက်သွားရော ဦးဇင်း
အောင်စိန် ထားဝယ်ကြိမ်လုံးနဲ့ အသုဘအိမ်ရောက်ချလာတယ်။

“ငါ့ကျောင်းက နာရေးကုတင်ဖျက်တဲ့ကောင်တွေ အားလုံးရှေ့ထွက်”

ဦးဇင်းအောင်စိန်တော့ တစ်ရပ်တစ်ရွာလုံး ကြောက်ကြရတော့ ဟိုမသာ
လူကြမ်း(၁၀)ယောက် မျက်နှာငယ်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ရှေ့ထွက်ရပ်ကြရတယ်။

“မင်းတို့လား”

“မှန်ပါဘုရား”

“မသာကို ဒီလိုဆော့ရကစားရတယ်လို့ မင်းတို့ကို ဘယ်အမေ့လင်က
ပြောတဲ့ပြော”

အသံတိတ်နေကြတယ်။ ဘယ်သူမှ မပြောကြဘူး။

“ဟိုကောင်...ပြောစမ်း”

“မ...မ...သိပါဘုရား”

“ဒီကောင်ရော”

“မ...မသိပါ ဘုရား”

“ဟိုကောင်တွေရောဟေ့”

“မသိပါ ဘုရား”

“သမိုင်းမရှိ၊ ရာဇဝင်မရှိ၊ အစဉ်အလာမရှိ၊ ရိုးရာမရှိဘဲ မင်းတို့လက်ထက်
ကျမှ မဟုတ်ဟုတ်က နည်းသစ်တိုးပြီး ကမြင်းကြောထလို့ ငါ့ကျောင်းက နာရေး

ခုတင်လည်းကျိုး၊ အစိတ်စတွေလည်း စုတ်ပြ၊ သေသူလည်း သချိုင်းကုန်း လူအများ
ရှေ့မှာ မြင်လို့ရှုလို့ တင်တယ်ရဲ့လား။ ကာယကံရှင်တွေလည်း အချုပ်ထဲ မဝင်ရ
ရုံတမည် ရှိတော့တယ်။ ငါမေးမယ် မှန်မှန်ဖြေမှာလား”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“မင်းတို့အားလုံးမှာ အပြစ်ရှိလား မရှိဘူးလား”

အားလုံး အသံမထွက်ကြဘူး။

ဦးဇင်းအောင်စိန်က အားလုံးရဲ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အ.နေလား... ပါးစပ် မပါဘူးလားကွ ဟေ”

“ရှိ... ဘုရား”

“ဟိုကောင်... ခင်ရွှေ”

“ရှိပါ ဘုရား”

“ကျော်ဝင်း၊ စိန်မောင်း၊ လှမောင်၊ ငခွေး...”

“အပြစ်ရှိပါတယ်... ဘုရား”

“သေချာတယ်နော်”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ခု သေသူက မင်းတို့နဲ့ ဘာတော်စပ်သတုံး”

“အဘွားပါ ဘုရား”

“အဘွားရဲ့အလောင်းကို ဒီလိုလုပ်တာ မှန်သလား”

“မှားပါတယ် ဘုရား”

“ကျိန်းသေမှားတာလား”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“မှားမှန်း၊ အပြစ်ရှိမှန်း သိရင် ဟိုဘက်ကိုလှည့်”

သည့်နောက် ကာလသားကြီးများ၊ ကလေးအဖေ လူသွမ်းများကို တစ်
ယောက် ကြိမ်ငါးချက်စီ ဆော်ပစ်လိုက်တယ်။

ဦးဇင်းအောင်စိန်တော့ သင်းတို့မပြောနဲ့ ရွာထဲက ရွာနီးချုပ်စပ်က လူငိုက်
တွေတောင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့လေးစားကြတာ။

အားလုံးကို ငါးချက်စီ ဗျင်းလိုက်တာ။ ကော့နေတာပဲ။

“နောင် အသုဘတွေကျရင် ဒါမျိုးလုပ်ဦးမလား”

“မလုပ်တော့ပါဘူး ဘုရား”

“အေး . . . လုပ်ရင်လည်း ငါ့ကြိမ်လုံးစာနဲ့ နှစ်ပါးသွားရမှာပဲ။ ဒါ ငါတို့
မြန်မာရိုးရာဓလေ့ မဟုတ်ဘူး။ ဟို အခြားနိုင်ငံမှာတော့ အသုဘချတုန်း သေနတ်
ဖောက်၊ မင်္ဂလာဆောင်လည်း သေနတ်ဖောက်၊ အချို့လူမျိုးကျ ရင်ထုငိုချ၊ ခွေး
ဖြစ်ပါပြီဆိုပြီး ကျန်ရစ်သူက ခွေးလိုအူပြီး လေးဘက်သွားကြရတယ်။ ငါတို့ မြန်မာ
လူမျိုးရဲ့ နာမူဓလေ့မှာ ဒါမျိုးမရှိဘူး။ မလုပ်ရဘူး။ သေတာကို မပျော်ရဘူး။ မတင့်
တယ်ဘူး။ သေတာကိုကြည့်ပြီး ငါလည်း သူ့လို တစ်နေ့သေရဦးမှာပါလားဆိုတဲ့
အသိတရား၊ ဉာဏ်တရားထားပြီး အသုဘ မတင့်တယ်သော နာမူကိစ္စကို သုဘ
တင့်တယ်အောင် အကျိုးရှိအောင် လုပ်ရတယ် နားလည်ကြရဲ့လား”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“ဖွားကြိုင်ယောက်ျား”

“ဘုရား . . . ဦးဇင်း”

“ခုတင်တစ်လုံး ကြည့်လုပ်”

“မှန်ပါ . . . ဘုရား။ နက်ဖြန် လက်သမားနဲ့ စီစဉ်ပြီး ကျောင်းကိုအပ်ပေး”

မယ် ဘုရား”

အဲဒါမျိုးတွေလည်း ကြုံခဲ့ရတယ်။

ယဉ်ကျေးမှုအစစ်ကို မယဉ်ကျေးမှုဖြစ်အောင် လုပ်နေကြတယ်။ မယောင်
ရာဆီလူး လုပ်နေကြတယ်။

ဒါ ရွာလေ့လည်း မဟုတ်ဘူး။

ရပ်လေ့လည်း မဟုတ်ဘူး။

ပြန်မာရိုးရာ နာမူလေ့လည်း မဟုတ်ဘူး။

ငမူ၊ ငရူးတွေ သောင်းကျန်းတဲ့ အလုပ်။

[၇]

စောစောတုန်းက ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌအသစ် ဦးဗိုင်းရှည်က သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်း ပေနှစ်ရာခန့်အရှည်ကို ဂဝံအုတ်ခင်းလမ်းလေး တောင့်တောင့်တင်းတင်း လုပ်ချင်တယ်။

ဒီမှာ အချို့လူကြီးတွေက ကန့်ကွက်ပါရောဗျာ။

“မောင်ဗိုင်းရှည်”

“ဗျာ... ဘကြီးအုန်း”

“မင်း ရွှေတစ်ဆစ်သင်္ချိုင်း အဝင်လမ်းမကြီးကို ဂဝံကျောက်ခင်းလမ်း ငမလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဘကြီးရ။ သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းက မိုးရာသီဇောက်ရင် ဗွက်ထဲ ပြီး လဲကျချော်ကျ သွားရခက်ဟယ်ဗျ။ နွေဆိုရင်လည်း ဖုန်ယထောင်းထောင်း”

အသုဘလိုက်ဖို့သူတွေ ဖုန်တွေ ရှူနေကြရလို့ ဂဝံကျောက်ခင်းလမ်း လုပ်ပေး
မလို့ဗျာ။

“မောင်ချိုင်းရှည်... မလုပ်ကောင်းဘူး မလုပ်ပါနဲ့”

“ဗျာ... မလုပ်ကောင်းဘူး... ဟုတ်လား”

“ရှေးထုံးစံက သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းကို သာသာယာယာဖြစ်အောင် မလုပ်
ပေးကြဘူး”

“ဘာလို့...”

“လမ်းကောင်းရင် မကြာမကြာ သေသူတွေ လာကြမှာမို့လို့တဲ့”

“ဘကြီး...”

“အေး... ပြော”

“သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်း ရုလိုမကောင်းတော့ရော သေသူတွေ မလာဘဲ
နေလို့လားဗျာ ဟင်။ အသေစိပ်တာ၊ အသေကျတာက သူ့အကြောင်းနဲ့ သူပါ
ဘကြီးရာ”

ဒီမှာ အခြား သက်ကြီးနှစ်ဦးကလည်း ဝင်ပြောတယ်။

“မောင်ချိုင်းရှည်ရဲ့နိမိတ်လို့ခေါ်တာပေါ့ကွယ်။ ရှင်လမ်းကောင်းရင်လည်း
အသွားများကြတာပဲ။ သေလမ်းကောင်းသွားရင် လူသေ များများလာလိမ့်မယ်လို့
ရှေးရှေးလူကြီးများ ပြောတာလည်း ရှိတယ်ကွယ်”

“ရှိသေးဟ... မောင်ချိုင်းရ”

“ပြောပါဦး ဦးကုလားကြီးရ”

“သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းကို လမ်းကောင်းအောင်ပြင်ရင် ပြင်တဲ့လူ ခိုက်တာ
များတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူပြောတာတုံးဗျာ”

“ရှေးစကားပဲကွယ်။ စဉ်းစားပြီးလုပ်ပါ... မောင်ချိုင်း”

၁၃၂ မောင်ညိုရှင်(သန်လျင်)

“ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော် ဂဝံကျောက်တွေဝယ်ပြီး ကုသိုလ်ဖြစ်
ခင်းမှာပါ... ဘကြီးတို့ရာ။ လမ်းမှန်ရင် သေတဲ့လူသွားတဲ့လမ်း၊ အသုဘချတဲ့
လမ်းရော၊ ရှင်နေတဲ့လူတွေသွားတဲ့လမ်းပါ ခလုတ်ကျင်းချိုင့်မရှိဘဲ ချောမွေ့
ဖြောင့်စင်းနေနေရင် ကောင်းတာပဲဥစ္စာ လမ်းခင်းလမ်းလုပ်တာ အပြစ်ရှိလားဗျာ”

“သချိုင်းအဝင်လမ်းကိုပြောနေတာ... ငဗျိုင်းရ ခက်ပျိုကွာ”

“ခိုက်ခိုက်သေသေဗျာ... ကျွန်တော့်လက်ထက်မှာတော့ သချိုင်းအဝင်
လမ်းကို နွေမိုးဆောင်းသွားလို့ကောင်းအောင် လုပ်ရမှာပဲ။ အဲဒါလုပ်လို့ ကျွန်တော်
သေချင်လည်း သေပါစေဗျာ”

“မင်းသဘောပဲ... မောင်ရာ။ မင်းက ရပ်ကွက်လူကြီးပဲဥစ္စာ လုပ်ပေါ့”

တကယ်လည်း ကိုဗျိုင်းရှည် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တယ်။
ကျောက်တင်ကားကြီးတွေနဲ့ ဂဝံကျောက်နု၊ ကျောက်ရင့်တွေကို ဝယ်ပြီး လမ်းခင်း
လုပ်သားအုပ်စုနဲ့ သချိုင်းအဝင်လမ်းကို စ.လုပ်ခဲ့တယ်။

အချို့ကလည်း ဒီလိုလုပ်လို့ အပြစ်ပြောကြတယ်။

ဗျိုင်းရှည် သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။

အချို့ ခေတ်လူငယ်လူရွယ်များနှင့် နာရေးကူညီမှုအသင်းက လူတွေ
ကတော့ ဗျိုင်းရှည်လုပ်တာ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ပဲတဲ့။ ချီးကျူးကြတယ်။

ဗျိုင်းရှည် အရမ်းကာရော မလုပ်ပါဘူး။

ဒီသချိုင်း အဝင်လမ်းမလုပ်ခင်မှာ ရွာဦးကျောင်းက ဦးဇင်းအောင်စိန်ကို
အလျင်လျှောက်မေးပြီးမှ လုပ်တာပါ။

“လမ်းပြင်မလို့ ဘုရား”

“ဘယ်လမ်းတုံး”

“ရွှေတစ်ဆုပ်သချိုင်း အဝင်လမ်းပါဘုရား။ မိုးမှာဗွက်၊ နွေမှာ...။ ဆောင်း
မှာ ကျင်းခလုတ်တွေဖြစ်နေလို့ပါ ဘုရား”

“လုပ်လေကွာ”

“ရွာထဲက လူကြီးအချို့က သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းကို မပြင်ကောင်းဘူး၊ ပြင်ရင် အသစ်လုပ်ရင် လုပ်တဲ့လူခိုက်တယ်လို့ ပြောနေတယ်ဘုရား။ အဲဒါ ဟုတ်ပါသလား ဘုရား”

“မောင်မျိုင်း...”

“ဘုရား...”

“လမ်းပြင်တာ ကောင်းတဲ့အလုပ်လား၊ မကောင်းတဲ့အလုပ်လား”

“ကောင်းတဲ့အလုပ်လို့ မြင်ပါတယ် ဘုရား”

“လူသွားလမ်းတဲ့၊ ဘုရားသွားလမ်းတဲ့၊ သင်္ချိုင်းသွားလမ်းတဲ့၊ နတ်လမ်းဘယ်လိုလမ်းမျိုးကိုလုပ်လုပ် လုပ်တဲ့လူရဲ့ စေတနာမှန်ရင် ကုသိုလ်ရတာပဲ။ အများအတွက်လည်း အကျိုးရှိတာပဲ။ သိကြားမင်း ဦးမာယလည်း လမ်းမျိုးစုံလုပ်ပြီး သေတော့ သိကြားမင်းဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဘယ်လမ်းဖြစ်ဖြစ် ကျင်းချိုင့်ဆူးငြောင့်မရှိအောင် သွားလာလို့ကောင်းအောင်လုပ်ရင် ဒါ ကုသိုလ်ပဲ။ ဒါကို မလုပ်ပါနဲ့လို့ တားရင် အကုသိုလ်ပဲ နားလည်လား”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“သွား... လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ဒါ အများကောင်းကျိုး”

ဒါကြောင့် ရဲရဲလုပ်ပါတယ်။ ယုံယုံကြည်ကြည် လုပ်ပါတယ်။ သေပြီးရင် သိကြားမင်းဦးမာယနေရာကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။

နာရေးကိစ္စများ ချောချောမွေ့မွေ့ ကားရော၊ လူရော ဝင်လို့ထွက်လို့ ကောင်းပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်တာပါ။

တစ်ပတ်ပဲ ကြာလိုက်တယ်။

ကားနှစ်စီးရှောင်လို့ရတဲ့ ဂဝံကျောက်ချောလမ်း ရွှေတစ်ဆုပ်သင်္ချိုင်းဒေဝင်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ်ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

၁၃၄ မောင်ညိုရှိုင်း(သန်လျင်)

မာမာတင်းတင်း သိပ်သိပ်သည်းသည်းလမ်းပါဗျား။

နာရေးလာကြတဲ့ အသုဘကားရော၊ လိုက်ပို့တဲ့ ကားတွေရော အခု အထဲကို ချောချောမောမော ဝင်လို့သွားလို့ ရသွားပြီ။

ကားတွေရပ်ဖို့ မြေအကျယ်ကို မြက်ခြုံတွေရှင်းထားပေးလို့ အသုဘလာ ကြသူတွေ ဝမ်းသာကြတယ်။ ကားသမားတွေက ပိုပြီး ကိုဗျိုင်းရှည်ကို ကျေးဇူးတင် ကြတယ်။

ဒါကိုကြည့်ပြီး အလှူရှင်ကုသိုလ်ရှင် ကိုဗျိုင်းရှည် ကြည်နူးလို့မဆုံးဘူး။

ငါပဲသေသေ၊ ငါ့အမေပဲသေသေ၊ ငါ့ဇနီးပဲသေသေ ဒီရွှေတစ်ဆုပ်သရိုင်း အဝင်လမ်းကနေ ဘေးမသီရန်မခ ကားတိမ်းစောင်း လဲပြိုခြင်းမရှိဘဲ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်သွားကြရရင် ဒါ ကောင်းကျိုးပဲ။

ဟော... ကြည်နူးလို့လှ မဝသေးပါဘူးဗျာ။

ရပ်ကွက်လူကြီး လမ်းအလှူရှင် ကိုဗျိုင်းရှည် ရုတ်တရက် သေသွားပါ ရောဗျာ။

သေပုံကလည်း မြန်လိုက်တာ။

မြို့ပေါ်အစည်းအဝေးက ပြန်အလာ ပုလွန်းတာနဲ့ ရေခဲရေနှစ်ခွက်သောက် ပြီး ရေချိုးပစ်လိုက်တာ။

အဲဒီမှာ ဖြုန်းခနဲ ပစ်လဲကျသွားတာပဲ။

“အမလေး...”

“ဝုန်း”

“ဘုန်း”

အသံကြားလို့ သူ့မိန်းမ မသောင်းခင် ပြေးကြည့်ရော ရေအိုးဘေးမှာ မှောက်လျက်လဲပြီး ငြိမ်နေပြီ။

“လာကြပါဦးတော် ... ကိုဗျိုင်း ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ခေါ်လို့မရတော့ ဘူး။ အမလေး လုပ်ကြပါဦး”

ငိုသံအော်သံ ခေါ်သံကြားလို့ အိမ်နီးနားချင်းများ ရောက်လာတော့ ကိုဗျိုင်း ရှည် သတိမရတော့ဘူး။

ကားငှားပြီး မြို့ဆေးရုံကို အမြန်ပို့ကြပေမင့်...

ဆေးရုံရောက်တော့ အသက်မရှိတော့ဘူး။

နေပူထဲကပြန်လာပြီး ရေခဲရေသောက်၊ ရေကောက်ချိုးလိုက်တော့ အပူ နှင့်အအေးဓာတ်ဆန့်ကျင်ပြီး...

ကိုဗျိုင်းရှည် သေသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားတော့ ဘကြီးအုန်းတို့၊ ဘိုးဝွစာတို့၊ ဦးကုလားကြီးတို့ရှေးလူကြီးအုပ်စုက မျက်နှာကိုမဲ့ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ကြတယ်။

“ငတို့ ကြိုပြောသားပဲ။ သချိုင်းအဝင်လမ်းကို ကျကျနန မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ မလုပ်ကောင်းဘူး ခိုက်တယ်လို့”

“သင်းက နားမှမထောင်၊ မနာယူဘဲကိုး”

“ရှေးထုံးလည်းမပယ်နဲ့၊ ဈေးသုံးလည်း မလွယ်နဲ့တဲ့။ ခေတ်လူငယ်အချို့ ပြောရကျပ်ပါတယ်ကွာ။ ငါက လူကြီးပဲ ငါလုပ်ရင်ဖြစ်တယ်လို့ ငါ... ငါ... တယ် အထင်ကြီးကြတာကိုး”

အမျိုးမျိုးလည်း ရွာထဲရပ်ထဲ ဝေဖန်ကြပေါ့ဗျာ။

“ကိုဗျိုင်းရှည်ကို ရွှေတစ်ဆစ်သချိုင်းက ခေါ်တာတဲ့”

“ဘာလို့ခေါ်တာတုံးဟဲ့”

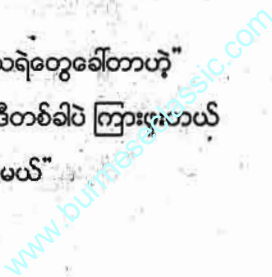
“သချိုင်းအဝင်လမ်းကောင်းသွားလို့ ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ ခေါ်တာတဲ့”

“ကောင်မရဲ့ ဘယ်သူက ခေါ်တာတုံးအေ့”

“ညည်းလင်၊ ညည်းလင် သချိုင်းကုန်းက တစ္ဆေသရဲတွေခေါ်တာဟဲ့”

“ကျေးဇူးတင်လို့... ဘုရား... ဘုရား... ငါ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးမယ်

မိငြိမ်းတုတ်ရယ်။ နင့်လည်း ကျေးဇူးတင်ပြီး ခေါ်ရင်ကောင်းမယ်”

၇၃၆ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)

“ဟဲ့... အနာကျမ ဝမ်းတော်လားမရဲ့၊ ငါ့ကို ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ နင့်လင် သိန်းဝင်းကိုခေါ်မှာ နင့်လင်က ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကိုဖားပြီး သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းလုပ် တုန်းက ဝင်လုပ်အားပေးနေတာ ကျိန်းသေခေါ်တော့မှာ ကောင်မ... မုဆိုးမ ဖြစ်ဖို့ နာရီပိုင်းရက်ပိုင်းပဲ လိုတော့တယ်။ အားရအောင် ဝိုင်းကြည့်ကြဟေ့”

“ဟဲ့...ဟဲ့... ငြိမ်းတုတ်... ဖွ ဖွ... ဘုရား... ဘုရား... သမ္မုဒ္ဒေ... သမ္မုဒ္ဒေ... အဲ... အဲ... နောက် ဘာလဲဟင်... ဟင် မိဂျမ်း”

“နောက်အဆက် ကုလားအမေ... အုန်းမြတ်”

“ဘာ...”

“အဋ္ဌဝီ သဗ္ဗပါဟယ်... နင့်လင်ကုလားအမေ အုန်းမြလား။ အဝီစိကို တိုက်ချင်းပစ်ခုံးပျံ့နဲ့ လိုက်သွားမည့် အနာကျမ... မိဂျမ်းရဲ့”

ပြောနေကြတာပါ။

ရှေးရိုးဝါဒီတွေက ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေကြတာပါ။

ဥက္ကဋ္ဌချိုင်းရှည်ပြီးရင် သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်း ဝိုင်းလုပ်ကြတဲ့ သောင်းရွှေ၊ အောင်မောင်၊ လှဝင်း၊ တင်ဖေနဲ့ ရာအိမ်မှူး ကိုစိုးဝင်းကြီးတို့ လိုက်ရတော့မယ်တဲ့။

ကိုစိုးဝင်းတို့ အစားမပျက်ပေါင်ဗျာ။

ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်ပြီး (၃၁)ဘုံကို ညစဉ် အမျှပေးဝေနေတာပါ။

သောင်းရွှေတို့ အောင်မောင်တို့လည်း အသောက်မပျက်ပါဘူး။ ဦးချိုင်း

ရှည် အသုဘချတဲ့နေ့ကဗျာ စည်ကားလိုက်တာဗျာ။

မြို့ပေါ်က အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေပါ လိုက်ပို့ကြတာ။

ဦးဇင်းအောင်စိန်ကတော့ မိန့်ပါတယ်။

ချိုင်းရှည် ခုလောက်ဆို နတ်ပြည်ရောက်ပြီး နတ်သမီးတွေနဲ့ ယောင်နေ ရော့မယ်တဲ့။

ချိုင်းရှည်မိန်းမ မိမုန်းက...

“ဟုတ်ပုံမလား... ဦးဇင်းရယ်”

“မယုံရင် နင်ပါလိုက်သွားပြီး ကြည့်”

“အမလေး... ဖွ ဖွ ဖွ”

ကိုချိုင်းရှည်ရဲ့ လမ်းပြင်တဲ့ ဂုဏ်သတင်းက သေသွားပေမယ့် မှိန်မသွားဘဲ ပိုပြီး ရှိုးမွမ်းလာကြတယ်။

အံ့သြဖို့ကောင်းတာ ပေါ်လာပါရောဗျာ။

သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်း မပြင်ဖို့ ကန့်ကွက်တဲ့ ...

ပြီး သင်္ချိုင်းပြင်ပြီးမကြာခင် သေသွားတဲ့ ကိုချိုင်းကို နေ့စဉ် အမနာပပြောပြောဝေဖန်နေကြတဲ့ ...

ရှေးရိုးဝါဒီကြီး ဦးအုန်း၊ ချိုင်းရှည် ရက်လည်ပြီးနောက်နေ့ သွေးတိုးနဲ့ သေတယ်။ ဦးအုန်း ရက်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ဦးဝွတို ဝမ်းလျှောပြီး သေပြန်ပါရော။

သူတို့အဖွဲ့က သုံးယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။

ဦးထွန်းည၊ ဖိုးကဆုန်နဲ့ ဦးကုလားကြီး။

အခု သူတို့ တော်တော်လေး လန့်နေကြတယ်။ လူနောက်လူပြောင်တွေ ကရော ရာအိမ်မှူးစိုးဝင်းကြီးကရော ...

“ဘကြီးထွန်းည”

“အေ ... ဘာတုံးဟ”

“ဘကြီးလည်း သတိထားဦးဗျာ”

“ဘာကို ငါက သတိထားရမှာတုံး ... စိုးဝင်းကြီးရ”

“ဘကြီးတို့ အုပ်စုက ပြောမဟုတ်လားဗျ။ သင်္ချိုင်းအဝင်လမ်းပြင်တဲ့ ကျွန်တို့အုပ်စု တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ချိုင်းရှည်နောက်ကို လိုက်ရလော့မယ်လို့လေ။

www.burmeseclassic.com

“ဒါ...ဒါက...”

“အခု ကျုပ်တို့အုပ်စုထဲက မလိုက်ရဘဲ ခင်ဗျားတို့ ရှေးရိုးဝါဒီ အတွေးအခေါ် လွဲချော်နေတဲ့လူတွေပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွှေတစ်ဆုပ်သချိုင်းရောက်သွားကြပြီ။ ပြီး... သွားလေသူ ဘကြီးအုန်းနဲ့ ဖိုးဝတ်တို့က နတ်ထိန်းကြီး ဒေါ်နက်ထည်ကို ဝင်ပူးပြောသတဲ့ဗျာ”

“ဘာပြောလို့လဲ”

“ကျန်ခဲ့တဲ့ ဘကြီးထွန်းညနဲ့ ဖိုးကုလားနဲ့ ဖိုးကဆုန်ကို ရက်လည်ပြီး နောက် မကြာခင် ရွှေတစ်ဆုပ်သချိုင်း အရောက်ခေါ်မယ်တဲ့ဗျို့”

“ဟင်း...ဟင်း... ရွာရိုးမသား၊ လူလွန်မသား၊ အမျိုးယုတ်တွေ ကျက်သရေမရှိတဲ့စကား ငါ့လာပြော...”

“ဝိုး...”

“အမလေး... မြတ်စွာဘုရား... လန့်လိုက်တာ ငှက်ယုတ်မာရယ်။ ဖွ...ဖွ...ဖွ... ဘုရား... ဘုရား... ဗုဒ္ဓေါ... ဗုဒ္ဓေါ... အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ် အရဟံ...အရဟံ”

ဘုရားစာရွတ်ပြီး ပြေးပါရောလား။

အသက်ကြီးနေတာတောင် သေဖို့ကြောက်တုန်းပဲ။

မသေခင် ကောင်းတာလုပ်သူတွေကို အားပေးဖို့ မစဉ်းစားဘူး။ ရိုးရာ ဓလေ့မဟုတ်တဲ့ အကျိုးမဲ့စကားတွေနဲ့ လူပြည့်မှာ အချိန်ကုန်နေကြတယ်လို့ ဝေဖန်ကြတယ်။

သို့သော်လဲပေါ့လေ...

သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြားတဲ့။

ရိုးရာပျောက်ရင် လူမျိုးပျောက်မယ်တဲ့။

“နာရေး” ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်းလာရင်တော့ ယုတ္တိမရှိတာတွေကို သိပ်လည်း အယူမသီးကြပါနဲ့။

ရဲရဲစွာပယ်လို့ရတာကို ရဲရဲသာ ပယ်ကြပါ။

ဒါပေမေ့ အတင့်တော့ သိပ်မရဲကြနဲ့ပေါ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူးလို့ မှတ်ယူတွေးထင်ထားတာတွေ မျက်စိရှေးမှောက်မှာ အမှန်တကယ် ဖြစ် ပျက်သွားတာ ရှိနေလို့ပါ။

အသုဘဆိုတာ (မတင့်တယ်ခြင်း)လို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ်။ သုဘဆိုတာ က တင့်တယ်တာကို ပြောတာပါ။ မည်သို့ပင်ရှိကြစေ အသုဘ မတင့်တယ်တဲ့ ပတ်သက်မှုတွေကို လူနှင့် လူဝန်းကျင်မှာ (သုဘ) တင့်တယ်အောင်၊ မြင်ကောင်း အောင်၊ အများလက်ခံ သာဓုခေါ်နိုင်အောင် ရိုးရာဓလေ့လည်းမပျက်။ ခေတ် အစွန်းလည်း မရောက်အောင် လုပ်သွားကြရင် စိတ်ရောက်ကိုယ်ပါ ချမ်းသာကြပေါ့ ဟု နော်။

မောင်ညိုမှိုင်း (သန်လျင်)